DOCTOR WHO

EN DE KRUIS-VAARDERS

DAVID WHITAKER

Terugkerend op de Aarde in de twaalfde eeuw belandt de Tardis met DOCTOR WHO en zijn vrienden midden in de ruwe, wrede wereld van de Kruistochten.
Al gauw zijn de avonturiers verwikkeld in de strijd tussen Richard Leeuwenhart en Sultan Saladin, heerser over de krijgshaftige Saracenen...

DE GOOISE UITGEVERIJ
BUSSUM
ISBN 90 269 8101 5
PRIJS f 3,95/Bfr. 66

PROLOOG

Snel en geluidloos als een schaduw verscheen het ruimte-tijdschip van Doctor Who, de Tardis, op een reeks planeten die even veel van elkaar verschilden als de steentjes van een grintpad. Hij bleef een tijdje en verdween dan weer even geheimzinnig als hij gekomen was. Op wat voor vreemde wereld hij met zijn metgezellen ook kwam en hoe ze ook behandeld werden, de Doctor maakte er altijd dingen in orde, bestreed het onrecht en zette zich in voor waardigheid, liefde en respect In het schip was de sfeer ook anders geworden. Susan was weg. Zij was achtergebleven in een Engeland dat in de eenentwintigste eeuw vrijwel vernietigd was, toen de Daleks geprobeerd hadden de Aarde te veroveren, een invasie die de Doctor maar net had kunnen verijdelen. Dat besluit was Susan erg moeilijk gevallen en haar grootvader erg makkelijk. Hij wist in zijn hart dat zij haar toekomst moest delen met David Cameron, van wie zij was gaan houden tijdens die vreselijke strijd tussen de Doctor en zijn aartsvijanden.

Alleen Ian en Barbara, die de Doctor uit het Engeland van 1960 had ontvoerd en die nu zijn beste vrienden waren, wisten hoeveel verdriet het verlies van Susan de oude man deed. Zij hadden hem ertoe overgehaald een meisje dat Vicki heette en dat zij op de planeet Dido hadden gered, als passagier in het schip mee te nemen. De Doctor begon steeds meer belang te stellen in het blonde weesje en wijdde zich geheel aan haar welzijn. Vicki beantwoordde dat met een grote genegenheid. Tot vreugde van zijn vrienden kreeg de Doctor weer een veerkrachtiger stap, een vrolijker blik in zijn ogen en hernieuwde belangstelling voor de onbekende avonturen die hun te wachten stonden.

Ian en Barbara waren ook veranderd. Ian was nu diep gebruind en lichamelijk was hij in topvorm. Hij leek in niets meer op de gewone Londenaar die hij geweest was. Maar de verandering had zich niet alleen tot zijn spieren beperkt: Ian had situaties meegemaakt die een andere jongeman van zijn leeftijd zich niet zou kunnen voorstellen. Hij had gevaren doorstaan en had talloze malen beslissingen moeten nemen, als niet alleen zijn eigen leven maar ook dat van anderen op het spel stond. De ervaring had hem geleerd dat kracht en fitheid alleen niet genoeg waren in het soort

noodsituaties waaruit hij zich moest zien te redden. Hij was een andere man geworden door zijn nieuwe leven en zijn geest was scherp en actief geworden, erop gericht om elk probleem dat zich kon voordoen, op te lossen.

De verandering in Barbara was heel anders. Moeilijker aan te tonen misschien, veel subtieler. In tegenstelling tot Ian zou ze zonder meer in haar oude levenspatroon in Londen kunnen terugvallen. Haar vrienden en kennissen zouden geen grote veranderingen zijn opgevallen waarover zij zich zouden kunnen verbazen. Haar goudbruine tint zou ze tijdens een lange vakantie kunnen hebben opgedaan. Haar voortreffelijke lichamelijke conditie zou het gevolg kunnen zijn van regelmatig trimmen. Het volkomen nieuwe aan Barbara was iets dat zich binnen in haar afspeelde. Ze had altijd al iets mysterieus gehad. Ook op de Aarde in haar eigen tijd. Ze was altijd erg mooi geweest en haar geest had altijd al antwoorden en oplossingen gevonden als anderen het probleem nog niet eens begrepen hadden. Het leven in de Tardis had dat aura van geheimzinnigheid om haar heen versterkt en de avonturen die zij hadden beleefd, hadden haar liefde voor het leven in al zijn vormen verdiept Zij had geleerd vreugde en verdriet van het bestaan tot de allerlaatste druppel te beleven. Zij was altijd al een attractieve vrouw geweest, maar haar schoonheid straalde nu van binnenuit, waardoor haar aantrekkelijkheid verdrievoudigd werd. Zij wekte ieders bewondering en begeerte. Maar haar ogen zochten altijd die van Ian en hun handen reikten vaak naar elkaar. Want in welke problemen van de toekomst zij ook verstrikt zouden raken, zij wisten dat hun lot met elkaar verbonden was. Dat was het enige dat zeker was, het enige dat onveranderlijk was in het steeds wisselende bestaan dat zij met de Doctor leidden.

Het vraagstuk van de verandering werd op een avond in de Tardis het onderwerp van een gesprek tussen Ian en de Doctor. Barbara en Vicki zaten Martiaans schaak te spelen, een ingewikkeld spel met tweeënzeventig stukken terwijl de mannen op een antieke bank tegenover de centrale controlezuil van het schip zaten. De Doctor verloor zijn dierbare wijzers en instrumenten niet graag uit het oog. Achter hen lag het avontuur met de sprekende stenen van het kleine planeetje Tyron in het zeventiende sterrenstelsel. Het schip leek zachtjes te sidderen, terwijl het door de ruimte en de tijd raasde. Een dozijn kleine spoeltjes met tape draaiden razendsnel rond, terwijl honderden kleine lichtjes op de centrale controlezuil

onophoudelijk aan en uitgloeiden. De statige antieke klok tikte nutteloos voort in een tijdpatroon dat hier geen betekenis had. Hij stond er alleen maar omdat hij mooi was. Ertegenover op een meter of zes afstand stond op een hoge marmeren zuil de schitterende buste van Napoleon Bonaparte. De bleekgouden binnenverlichting van de Tardis scheen op de reizigers neer als warme middag zonneschijn.

De Doctor schuifelde ongeduldig met zijn voeten en boog zich toen voorover naar het Martiaanse schaakbord, terwijl hij een van de stukken aanwees.

„Je vergeet een van de belangrijkste regels, lieve Vicki" zei hij knorrig. „Als je je prinses wilt laten trouwen met een heer van de tegenpartij, moet je wel met een priester naar voren komen." Hij glimlachte verontschuldigend naar Barbara, terwijl Vicki opgewonden knikte en met een van haar stukken een stuk van Barbara veroverde, „Het spijt me, Barbara, maar je stond ongedekt" Barbara keek hem verontwaardigd aan.

„Ik was van plan mijn hoofdman met haar hertogin te laten trouwen. Ik ben nu wel mooi mijn bruidsschat kwijt."

De twee meisjes begonnen over de zet te onderhandelen en de Doctor leunde weer achterover.

Ik kan me er maar beter niet mee bemoeien," mompelde hij tegen Ian. Hij ging nog wat meer op zijn gemak zitten, legde zijn ene been over zijn andere en vouwde zijn armen. Zijn schoenen glansden onder zijn vlekkeloze slobkousen. De volmaakt gestrikte das zat keurig onder zijn stijve witte boordje en werd nog verfraaid door een speld met een parel. Er was geen stofje of kreukeltje te vinden op zijn geklede zwarte jas of op zijn pantalon met de nauwe zwart-wit geruite pijpen. Het lange zilveren haar dat van zijn trotse hoofd afhing, verborg de achterkant van zijn jaskraag. Een gouden lorgnet dat aan een zwartzijden lint om zijn hals hing, voltooide het beeld dat Ian en Barbara altijd gekend hadden. Het lievelingskostuum van de Doctor was dat van een Engelse gentleman van omstreeks 1900. Ian vond altijd net dat de Doctor eruit zag alsof hij zo uit een tijdschrift van die tijd was gestapt. En hij vroeg zich zeker al voor de duizendste keer af, waarom de Doctor juist door die korte periode op de Aarde werd geboeid, terwijl hij de hele ruimte had om uit te kiezen. Die gedachte bracht hem ertoe een vraag uit te spreken die hij al vaker had willen stellen. „Ik heb me vaak afgevraagd, Doctor, waarom wij al die verschillende werelden

kunnen bezoeken en het leven daar kunnen beïnvloeden. U zult moeten toegeven dat we soms erg ingrijpend te werk zijn gegaan."
„Het was altijd met de beste bedoelingen en in het algemeen is het ons ook wel goed afgegaan," mompelde de oude man. Ian knikte.
„Maar dat bedoel ik eigenlijk niet. Hoe komt het dat we op de Aarde, waarvan we de geschiedenis zo goed kennen, geen verkeerde dingen recht kunnen zetten en geen kwaad kunnen opheffen? Waarom kunnen we zulke dingen wel doen op andere planeten en niet op de Aarde?" Barbara en Vicki vergaten hun spel en keken naar de Doctor die zijn handen tegen elkaar legde en een ogenblik nadacht voordat hij antwoordde.
„Weet je Chesterton," zei hij tenslotte, „ik vind jullie planeet zo fascinerend omdat haar tijdspatroon, dat wil zeggen verleden, heden en toekomst in zichzelf opgaat. Het is als een lang slingerend bergpad. Als wij vieren op een bepaald punt op dat pad landen, zijn we alleen nog maar bergbeklimmers. De tijd is onze gids. We kunnen naar het landschap kijken. We hebben misschien enig idee van wat er na de volgende bocht komt. Maar een lawine kunnen we niet tegenhouden, want we zitten met touwen vast aan de tijd en moeten ons erdoor laten leiden. We kunnen alleen maar waarnemen."
„Wat zou er gebeuren als we die touwen doorsneden en probeerden iets te veranderen ?" vroeg Vicki.
„Napoleon waarschuwen dat hij bij Waterloo zal verliezen?" glimlachte de Doctor. „Het zou niets uithalen. Napoleon zou blijven geloven dat hij kon winnen en de waarschuwing negeren."
„Stel dat we in 1930 Hitler zouden vermoorden. Wat dan?" zei Barbara. De Doctor schudde zijn hoofd.
„Maar Hitler werd in 1930 niet vermoord, hè? Nee, Barbara, het is onmogelijk. Als we op de Aarde zijn, worden we een deel van de geschiedenis die er dan ontstaat en wij zijn. evenzeer aan de wetten daarvan onderworpen als de mensen die in die periode leven."
„Dan kunnen we nooit op de Aarde sterven," zei Ian. De Doctor zei: „We hebben niet het eeuwige leven, mijn vriend. Natuurlijk kunnen wij op Aarde of waar dan ook sterven. Net zo goed als we kou kunnen vatten. Probeer dat tè begrijpen"
De Doctor leunde naar voren en daardoor kwam een deel van zijn gezicht in de schaduw.
„We hebben op de Aarde altijd kunnen ontsnappen omdat we van te voren op de hoogte waren, als er een vreselijke ramp stond te

gebeuren. Wij zouden weten wanneer we uit Pompei weg moesten gaan. Wij zouden niet gaan zitten vissen aan de Somme in de zomer van 1916. We zouden niet als Feniciërs vermomd in het Carthago van het jaar 648 gaan wonen om ons door de Arabieren te laten vernietigen. Wij zouden ook geen reis gaan maken met de Titanic ”
„We kunnen dus niets doen aan het lijden,” mompelde Barbara triest. „We kunnen nooit iemand op Aarde helpen en we kunnen geen verschrikkelijke oorlogen voorkomen.”
Ze keek naar de Doctor op en zag tot haar verbazing dat hij glimlachte.
„Er bestaat een verhaal over Clive van India,” merkte de oude man als terloops op. „Volgens dat verhaal probeerde hij als jongeman zelfmoord te plegen door zich door het hoofd te schieten. Drie keer haalde hij de trekker over, maar het pistool ging niet af. Als hij ergens anders op richtte, schoot het pistool perfect. Zoals jullie weten, heeft Robert Clive zich pas in 1774 van het leven beroofd. Waar het om gaat is dat de tijd, de grote regelaar, weigerde de man te laten sterven voor de dingen gedaan waren die gedaan moesten worden.”
De Doctor stak zijn hand op, toen alle drie zijn vrienden tegelijk wat wilden gaan zeggen.
„Ik weet precies wat jullie willen gaan zeggen. Waarom worden de levens van mannen als Lincoln en Kennedy, die twee eminente Amerikaanse presidenten, ineens afgekapt, als zij alles nog voor zich hebben en als zij hebben bewezen dat zij iets goeds voor hun medemensen kunnen doen? Hoe kan ik, of wie dan ook, op die vraag een antwoord geven? Het is veel te makkelijk om te zeggen dat hun plotselinge, schokkende dood hun bijdrage voor de mensheid extra benadrukte. Het leven, de dood, het patroon van de tijd zullen eeuwig een mysterie voor ons blijven. De ene man misbruikt zijn gaven door te moorden en afschuwelijke daden te verrichten. En een ander stelt alles in het werk om vrede en geluk te bevorderen. Uitvinders van geneesmiddelen en voordelen voor anderen worden uitgelachen en komen in gekkenhuizen. Ontdekkers van moordwapens sterven op zeer hoge leeftijd al miljonair. De liefde wordt opzij geschoven en de haat viert hoogtij.”
„Maar dat is ontzettend !” zei Ian heftig. „Zoiets sombers heb ik nog nooit van mijn leven horen verkondigen.”
„Goede vriend,” zei de Doctor zachtjes, „het is de ene kant van de medaille die ik je laat zien. De tijd is constant. Kijk naar de

geschiedenis. Dan zul je zien dat ook de moedigen hun deel van het succes krijgen. Dan zul je zien dat eerlijkheid en onzelfzuchtigheid bij elke generatie rijk voorhanden zijn. Ik wil alleen maar zeggen dat alles wat op de Aarde gebeuren gaat ook moet gebeuren. Als Raspoetin moet sterven, dan is er niets dat die buitengewone man kan redden. Vergeet niet dat ze Raspoetin hebben vergiftigd, neergeschoten en verdronken. Nee, probeer niet te begrijpen waarom een goed mens in de bloei van zijn leven moet sterven en een slecht mens een lang leven beschoren is. Probeer te begrijpen dat het nuttig is om de geschiedenis waar te nemen."

„Daar zie ik het nut helemaal niet van in," mopperde Ian, „het is alleen maar boeiend." Hij keek de Doctor aan. „En eerlijk gezegd vind ik dat ook niet genoeg. We horen iets te doen. We kunnen toch niet alleen maar toezien "

De Doctor stond op en liep naar de centrale controlezuil. Hij stond een tijdje te staren naar de wijzers en knoppen en draaide zich toen naar hem om.

„We doen wel iets. We leren. Waarom vermoorden mensen elkaar? Waarom stelen mensen van elkaar? Waarom belasteren, kwetsen en vernietigen ze elkaar? Waarom bevechten duizenden en duizenden jongemannen elkaar op een slagveld, in de overtuiging dat ze allemaal voor een rechtvaardige zaak strijden? Zolang we dat niet weten, zolang we geen beheersing hebben over hebzucht, vernietigingsdrang, haat en de talloze andere fouten waar we mee opgescheept zitten, zijn we niet waardig om adem te halen."

De Doctor keek omhoog en er was een vreemd licht in zijn ogen.

„Ik hoop," zei hij, „dat we bij ons volgende bezoek aan de Aarde een situatie zullen meemaken waarin twee mannen om zeer nobele redenen tegenover elkaar zullen staan."

Plotseling keek hij hen een voor een in de ogen met een directheid, die maakte dat zij al hun aandacht op hem richtten.

„Dat is de enige manier om in te zien hoe dwaas en stompzinnig en afschuwelijk oorlog is. Als beide zijden op hun eigen manier volkomen gelijk hebben."

Hij keerde zich weer naar zijn instrumenten. Stelde er een paar bij en schakelde er een paar uit Tenslotte begon de Tardis duidelijk merkbaar te trillen als reactie op de honderdduizend vermogens impulsen en een dozijn verschillende opdrachten. De kleine ruimte-tijdmachine zwenkte op zijn pad door de kosmos en beschreef een geweldige boog. Zonnen, manen, sterren en planeten verschenen en

verdwenen, maar werden genegeerd door het schip dat op weg was naar zijn doel. De Aarde!

1. De dood in het woud

De valk keerde in de lucht boven het woud. Het leek alsof hij een fractie van een seconde roerloos in de lucht stond en dan stortte hij zich omlaag naar zijn prooi. Zijn oranje gele ogen glinsterden donker in het heldere zonlicht Zijn klauwen uitgespreid om te grijpen en vast te houden. Zijn snavel was gereed om elk verzet te breken. Hij flitste omlaag; een compact vernietigingswapen. Van boven was hij leisteenkleurig met wat wit op de nek. Vleugels en staart waren donker gestreept Aan de onderkant werd het roodbruin afgewisseld door stroken bruin. Of de kleine vogel die zijn prooi was, bang werd doordat hij het gevaar onderkende of zoals veel natuurwezens ineens het einde van zijn leven voelde naderen, is iets dat mensen nooit zullen weten. De kleine vogel werd in elk geval bang en probeerde, door haastig zijn kleine vleugels uit te slaan, aan zijn achtervolger te ontkomen.
De man wiens roodgouden haar nauwelijks zichtbaar was onder zijn jagersmuts, hield zijn hand boven zijn ogen en volgde vol belangstelling het gevecht. Hij zag de twee vogels rondcirkelen, wegschieten, bij elkaar komen en weer gescheiden raken en hij zag hoe de kleinste vogel een veer verloor die loom naar de grond zweefde. Toen sloeg de prooi op de vlucht en schoot tussen de bomen, meteen gevolgd door de valk. Zowel de jager als zijn prooi waren toen verdwenen. De man liet zijn hand langs zijn zij vallen en keek naar een metgezel evenals hij in eenvoudige jachtkleding, die zittend op de mosgrond probeerde met zijn blote handen de gesp van een met juwelen bezette gordel recht te buigen. Nog een man stond met zijn ogen dicht tegen een boom geleund. Met zijn gezicht in de zon genoot hij kennelijk van de rustige middag. Ook op hem wierp de man die het gevecht in de lucht zo geboeid had gevolgd een geamuseerde blik. „Het schijnt dat mijn vrienden weinig belangstelling hebben voor de strijd die zich in de natuur afspeelt," mompelde hij. Zijn twee vrienden keken hem aan en de man die tegen de boom leunde, bloosde nogal onschuldig om zijn onoplettendheid. Maar voor een van de twee mannen kon antwoorden, verscheen de valk weer in de lucht Hoewel hij anders tamelijk rustig was, maakte hij nu de indruk of hij zich opwond over iets wat hem in het woud was overkomen, terwijl hij zijn prooi

nazat. Tenslotte dook de valk toch omlaag en landde op de arm van zijn meester. Deze haalde een leren kapje te voorschijn dat hij over de kop van de vogel deed.
„Ik alleen ben dag en nacht voor jou, jager,” mompelde koning Richard de Eerste van Engeland, terwijl hij de vogel zacht over de rug streelde. „Maar waarom heb je vandaag geen succes?” Verwijtend ging hij verder: „Ik heb je helemaal uit Engeland hierheen gebracht en dan laat je je voor gek zetten. Ik hoop dat dit geen slecht voorteken is.”
Hij overhandigde de vogel aan een bediende. De man die tegen de boom geleund had gestaan, vouwde zijn armen over elkaar en keek de bediende met de vogel op z'n arm na.
„Ik wou dat ik een valk was, sire, en Saladin mijn prooi.”
„Dat is een mooi onderwerp voor onze troubadours,” lachte de koning. „Daar moet je eens met mijn kamerheer over spreken, De Marun.”
„Dat zal ik doen, heer. En de spelers moeten het stuk dan noemen: De nederlaag van Saladin, de mus van het Oosten.”
Het lachen van de drie mannen galmde door het bos. Sir William de Tornebu, die geprobeerd had de gesp van de gouden gordel met juwelen recht te buigen, hield daarmee op. De mannen maakten plezier tot zij het geluid van voetstappen tussen de struiken hoorden. Takken werden opzij geduwd en een grote donkere man met een zwaard in zijn rechterhand stapte te voorschijn. Richard stak zijn hand op en deed alsof hij zich overgaf.
„Nee, Des Preaux, vandaag vecht ik niet!”
Zwakjes glimlachend liet Sir William des Preaux zijn zwaard zakken.
„Ik geloof dat hij ons allemaal over de kling wil jagen,” mompelde De Marun.
„Ja, en ons dan vanavond opeten,” voegde De Tomebu eraan toe, die weer met de gesp bezig was. Des Preaux keek naar de drie mannen, maar ging tot hun verbazing niet op hun grappen in.
„Ik heb geluiden gehoord in deze bossen, sire,” zei hij ernstig terwijl hij naar de koning toeliep. „U bent veel te ver van Jaffa verwijderd en de Saracenen zijn veel te dichtbij.”
De koning haalde zijn schouders op, bukte zich en haalde uit een buidel verversingen, die de bediende daar had klaargelegd, een leren waterzak en een zilveren beker te voorschijn. Hij schonk de beker vol helder water en dronk er met diepe teugen van.

„Heb je dan Saracenen gezien?” vroeg De Tomebu. Des Preaux schudde zijn hoofd.
„Nee, maar ik heb het gevoel dat ze overal om ons heen zitten. Dit bos is geschapen voor een hinderlaag. En de waarschuwende stemmen van de natuur hebben we ook niet aan onze zijde.” Hij keek de drie mannen een voor een veelbetekenend aan. „Er is nergens ook maar een vogel te bekennen.”
„Steek je zwaard maar weg,” mompelde de koning. „Mijn valk heeft de vogels verjaagd. Kom nou toch, Des Preaux, je lijkt wel een oude vrouw die schrikt van de schaduwen om zich heen.” Hij vleide zich op de grond, zocht tussen de proviand en haalde er een tros druiven uit te voorschijn, die hij begon op te eten. Des Preaux keek hem bezorgd aan.
„Ik heb Luke en Alun de L’Etable naar de paarden gestuurd, sire. We kunnen dadelijk naar Jaffa terugkeren.”
Koning Richards ogen keken op van de druiven en staarden koud in die van de man met het zwaard. Zijn ontspannen houding maakte plaats voor een strakke gespannenheid. Des Preaux voelde zich slecht op zijn gemak. Hij had de koning gepasseerd bij het nemen van zijn besluit. Maar hij sloeg zijn ogen niet neer voor de koning. Hij hoefde zich niet te schamen voor zijn bezorgdheid en voor zijn overtuiging dat de man, die hij gezworen had te dienen, overal door gevaren werd omringd.
Richard zei: „We blijven hier."
Het was even stil en de twee mannen staarden elkaar aan. De een was zeker van zijn recht tot beslissen en de ander durfde niet toe te geven. Tenslotte bloosde Des Preaux en sloeg hij zijn ogen neer. Onmiddellijk daarna lachte de koning. Niet omdat hij sterker was gebleken of omdat hij zijn doel had bereikt Richard was misschien wel impulsief, maar hij was er de man niet naar om voldoening te koesteren over een overwinning, waarvan van te voren vaststond dat hij die zou behalen. Zijn mensen volgden hem, streden voor hem en stierven voor hem. omdat hij iedereen buitengewoon eerlijk behandelde.
„Ja, we blijven,” vervolgde hij, „tot jij je kalmte weer terug hebt, William de Waakzame. En je gevoel voor humor ook, naar ik hoop.”
Terwijl de koning en zijn drie vrienden zich aan de proviand te goed deden, schoof een man met een groot litteken over de rechterkant van zijn gezicht op een afstand van ongeveer honderd meter wat takken opzij om naar hen te kunnen kijken. Hij

bestudeerde de vier mannen en verdween toen weer achter de struiken. Daarna gaf hij een teken met een hand, waarvan elke vinger een kostbare ring droeg. Zijn donkere ogen glinsterden en zijn gezicht verried een onderdrukte opwinding. De Saraceense soldaat naar wie hij had gewenkt, was naast hem komen liggen.
„Een van die vier mannen is de Engelse koning Malec Ric," fluisterde de man met het litteken. „We zullen ze van dichtbij aanvallen. Ik kan aan hun kleding niet zien wie de koning is en wie bedienden of vrienden zijn. Maar het zal duidelijk worden als zij voor hun leven moeten vechten. Degene die het bevel op zich neemt is de koning. Hij moet levend worden gevangen."
Hij keek de soldaat naast hem aan. „Levend, heb je dat begrepen?" fluisterde hij kwaadaardig. De soldaat likte zijn lippen af en knikte.
„Zorg dan dat de mannen goed staan opgesteld. Op mijn teken moeten ze in beweging komen. Verdwijn nu! " De man met het litteken duwde de soldaat ruw weg, keek hoe hij terugkroop naar waar hij vandaan was gekomen en richtte zijn aandacht weer op de nietsvermoedende mannen op de open plek in het bos.

In een ander deel van het woud vond de Tardis een open plek waar hij kon materialiseren, nadat de veiligheidsselector een plek had uitgekozen die door hoog en dicht struikgewas werd omgeven. Het schip van de Doctor onderzocht landingsplaatsen altijd op hun geschiktheid in de miljoenste seconde voor het materialiseerde. Daardoor werd voorkomen dat ze in drukke straten of onder water terechtkwamen of op een plek die te gevaarlijk was voor het schip en de reizigers. Deze veiligheidsapparatuur had niet zo'n grote reikwijdte. Anders zou het wel opgemerkt hebben dat er binnenkort een gevecht zou plaatsvinden in dit bos bij Jaffa. Maar als het apparaat al te gevoelig was geweest, hadden de avonturen rond Doctor Who ook nooit kunnen gebeuren.
Ian was het eerste buiten het schip. Hij kroop naar de haag van hoge struiken en tuurde ertussendoor. Barbara kwam naast hem staan.
„Niets aan de hand" zei hij, „ik weet niet waar we zijn, maar het ziet eruit als een doodgewoon bos."
„Volgens de Doctor zijn we weer op Aarde geland."
Ian baande zich een weg door de struiken. Hij hield de takken vast opdat het meisje hem kon volgen. Samen liepen ze wat tussen de bomen door.

Barbara zei: „Heb je er wel eens over nagedacht, Ian, wat je zou doen als de Doctor je weer terugbracht in je eigen tijd in Engeland?"
Hij keek naar de zon die door de bladeren boven hun hoofd straalde en die hen soms even in de ogen scheen door een open plek in het bladerdak. Het was een vraag die al vaak bij hem was opgekomen en die hij haar ook al vaak had willen stellen. Voor hij haar kon antwoorden, verbrak een plotselinge schreeuw de stilte in het bos. Het woord zei hun op dat ogenblik niets en het is twijfelachtig of zij beseften dat het de sleutel was tot de plaats op de Aarde waar zij zich bevonden en welke periode van haar geschiedenis. Zij wisten alleen maar dat het geluid gevaar en moeilijkheden aankondigde.
„Saladin!"
Dat ene woord leek in de stilte die op de schreeuw volgde te blijven hangen. Barbara keek naar de man naast haar.
„Dat waren jullie toch niet?" hoorden ze de Doctor zeggen vanuit de kring van struiken. Ian pakte Barbaras hand toen er in het bos opnieuw geschreeuw te horen was en het geluid van metaal op metaal.
„We gaan terug naar het schip," zei Ian.
Ze waren net op weg naar de veilige haag van struiken, toen er een man tussen de bomen door kwam -rennen met een gebogen zwaard in zijn hand. Hij droeg een metalen helm met een lange punt en over zijn schouders had hij een korte cape. Onder een maliënkolder droeg hij een donkerblauw kledingstuk waarvan de mouwen even over de ellebogen reikten. Zijn armen werden verder bedekt door leren polsbeschermers die met metalen knoppen waren bezet Om zijn middel was een donkerrode sjerp gebonden en de pijpen van zijn ruime broek verdwenen in puntlaarzen van zacht leer. Zo gauw hij Ian en Barbara opmerkte, kwam hij met geheven zwaard op hen afstormen, zijn donkere gezicht verwrongen door haat en woede.
Ian knielde op een knie en greep de zwaardhand van zijn nieuwe vijand, maar door de snelheid waarmee deze was komen aanstormen, rolden ze beiden over de grond. „Maak dat je wegkomt, Barbara P schreeuwde Ian. Barbara keek vlug om zich heen of zij een steen zag of een dikke stok, waarmee ze Ian zou kunnen helpen. Een paar meter naar links zag ze, half verborgen onder wat struiken, een dikke tak liggen. Ze haastte zich ernaartoe en begon hem los te trekken uit het gras dat eroverheen was gegroeid. Uit het niets verscheen opeens een hand die zich over

haar mond klemde en door de struiken sleurde terwijl de andere arm haar spartelende lichaam in een ijzeren greep hield. Barbara kon zien dat haar overweldiger op dezelfde manier gekleed was als de man met wie Ian een paar meter verder aan het vechten was. Ze schopte naar de man die haar vasthield en het lukte haar bijna om los te komen. Maar toen zakte ze bewusteloos op de grond doordat de man haar hard met zijn vuist in haar nek sloeg.
De Doctor en Vicki tuurden tussen de struiken door naar het gevecht waarin Ian verwikkeld was. De soldaat was zijn zwaard kwijtgeraakt maar hij had Ian in een wurggreep en deed wat hij kon om hem naar de andere wereld te helpen.
„Geef me eens een steen of zoiets, mijn kind," mompelde de Doctor terwijl hij naar het gevecht zat te kijken. Ian zag kans om uit de wurggreep los te komen en stond op het punt de soldaat tegen de grond te gooi en toen deze hem hard met een van zijn polsbeschermers tegen zijn hoofd sloeg. Daarbij verloor de Saraceen zijn helm.
„Pas op, Chesterton,” zei de Doctor, „hij wil je een kopstoot geven. Ah! Ik had je toch gewaarschuwd.”
De soldaat had gemerkt dat hij er een vijand bij gekregen had. Hij probeerde aan Ian te ontsnappen om zijn zwaard te pakken. De Doctor liep naar het zwaard toe en ging er stevig bovenop staan. Vicki kwam met een kleine steen aanhollen die ze aan de Doctor gaf. Deze stond hem wat peinzend te wegen in zijn hand. „Blijf daar nu niet zo staan,” hijgde Ian.
„Goed dan. Maar houd hem wel even stil."
Ian rolde om, zodat de soldaat bovenop hem kwam te liggen. De Doctor kwam erbij staan en gaf hem met de steen een harde klap op zijn hoofd. De soldaat kreunde en rolde opzij. Ian kwam overeind en Vicki hielp hem de modder en de bladeren van zijn kleren te vegen.
„Wel bedankt,” zei hij sarcastisch. De Doctor gooide plotseling de steen weg en haastte zich met zijn twee vrienden in de kring van struiken toen hij het geluid van naderende mensen hoorde.
Even later zagen ze vier of vijf mannen in eenvoudige jachtkleding die probeerden twee maal zoveel soldaten met punthelmen van zich af te houden. Een van de mannen in jachtkleding was lelijk gewond. Er stak een korte pijl uit zijn rechterschouder. Het bloed stroomde over zijn tuniek. Een andere jager viel neer met een pijl door zijn hart De grootste jager die alleen van zijn metgezellen te

onderscheiden was door zijn roodgouden haar, was in een hevig gevecht verwikkeld met drie soldaten. Hij doorstak er een met zijn zwaard en velde een tweede door hem met het gevest in het gezicht te stoten. De derde die een lans droeg draaide die plotseling om en zwaaide ermee. Het uiteinde raakte de roodharige reus net tegen het voorhoofd. Brullend van woede en pijn viel hij in de struiken en verdween uit het gezicht.
„We moeten ze helpen," drong Ian aan, maar de Doctor hield hem bij zijn arm vast.
„Denk aan de vrouwen, Chesterton! We moeten ze kunnen verdedigen."
„Ja, Barbara heeft zich ergens bij die bomen daar verstopt," mompelde Ian met een bezorgd gezicht Plotseling kwam er een einde aan het gevecht. De enige jager die nog overeind stond, stak zijn armen in de lucht, toen vier soldaten zich op hem wilden werpen.
„Ik ben Malec Ric," schreeuwde hij.
Een man drong zich tussen de soldaten door en naderde de jager. „Je hebt nu niemand meer die je kan beschermen, Malec Ric." De jager keek langzaam om zich heen naar zijn vrienden die her en der op de grond lagen.
„Ik ben emir El Akir," vervolgde de man met het litteken. „Moet ik ook sterven?" vroeg de jager. „Schiet dan een beetje op."
El Akir schudde langzaam zijn hoofd, terwijl er een wrede glimlach om zijn lippen speelde.
„Over je lot wordt elders beslist. Vertellen dat hij de Engelse koning Malec Ric heeft gedood, kan iedere dwaas. Een gevangen Malec Ric laten zien kan alleen El Akir."
De jager keek de emir koeltjes aan. „Neem me dan mee en laat mijn vrienden verder met rust."
„Een koning die vrij is mag bevelen geven. Een koning die gevangen is moet gehoorzamen."
Hij maakte een gebaar naar de soldaten en de gevangene werd door twee van hen weggesleept. El Akir zag er erg tevreden uit en riep nog een soldaat naar zich toe. „Neem zo veel man als je nodig hebt, zoek de anderen en dood ze," beval hij. De soldaat boog zijn hoofd en de emir volgde de soldaten die met hun gevangene tussen de bomen verdwenen.
Zo gauw hij alleen was, begon de soldaat met de platte kant van zijn zwaard in de struiken te slaan op zoek naar verborgen

vijanden. Er kwam nog een soldaat bij die hetzelfde begon te doen. Vicki besefte plotseling dat haar voet door de struiken te zien was. Voordat ze hem kon wegtrekken, had een van de soldaten haar in de gaten, greep met zijn hand tussen de bladeren en sleurde haar te voorschijn. Ian sprong onmiddellijk op de soldaat af. De Doctor pakte een lans op en probeerde de aanval van de andere soldaat af te slaan. Opnieuw weerklonken in het bos geluiden van strijd, maar deze keer was de strijd heel wat ongelijker dan de vorige keer. De Doctor kon met zijn lans niet tegen een kromzwaard op, hij kon alleen maar wanhopig wat van zich afslaan. Ian bevond zich ongewapend tegenover een sterke tegenstander.

Een van de gewonde mannen in jagerskleding, Sir William de Tomebu, wist zich ondanks de pijlwond in zijn schouder op zijn knieën te werken. Hij wenkte Vicki die naar hem toe kwam hollen. Het lukte hem niet om zijn zwaard te trekken en dat deed Vicki voor hem. Met een vriendelijk maar beslist gebaar wees hij haar dat ze opzij moest gaan. Hij hield het zwaard losjes vast alsof het een speer was en wierp toen met alle kracht die hij nog kon opbrengen. Door de inspanning viel hij weer op de grond.

Het zwaard flitste door de lucht en raakte de soldaat die Ian met zijn rug tegen een boom had gedreven. Het begroef zich diep in zijn rug op het moment dat hij zijn eigen zwaard hief om Ian te doorklieven. Een paar seconden bleef de soldaat zo met geheven zwaard staan met een blik van opperste verbazing op zijn gezicht Daarna zakte hij in elkaar en het zwaard glipte uit zijn krachteloze hand. Ian raapte het op en ging in de aanval tegen de andere Saraceen, die met de Doctor in een gevecht gewikkeld was. Na een korte maar hevige slagenwisseling, maakte Ian een eind aan de strijd toen de soldaat zich even blootgaf. Ian wierp het zwaard weg en liep met de Doctor naar Vicki die probeerde De Tomebu te helpen. Hij lag met gesloten ogen in Vicki's armen.

„We hebben aan deze vriend hier ons leven te danken" zei de Doctor ernstig, terwijl hij zich over de gewonde boog. „Die Saracenen zouden ons allemaal gedood hebben zonder zich een ogenblik te bedenken."

„Saracenen!" herhaalde Ian.

„Natuurlijk. Je' hoorde toch hoe die man zich als Malec Ric bekendmaakte? Zo noemden de Saracenen koning Richard van Engeland."

„Richard Leeuwenhart," voegde Vicki eraan toe. De man in haar

armen sloeg zijn ogen op en keek zwakjes op naar de drie mensen om hem heen. Het was duidelijk dat hij zich zelfs moest inspannen om zijn ogen open te houden.
„Niet... niet de koning,” mompelde hij. De Doctor knielde neer op zijn ene knie.
„Wat zei je daar, mijn vriend?”
„De man... die zichzelf Malec Ric noemde...” hijgde de ander, „was Sir... Sir William des Preaux. De koning... als hij nog leeft... geef hem... de gordel.”
Het hoofd van De Tornebu viel weer terug.
Vicki zei: „Is hij dood?”
De Doctor schudde zijn hoofd. „Nee, maar hij is ernstig gewond. We moeten die pijl eruit halen.”
„Wat bedoelde hij met die gordel?” vroeg Vicki. Ze zocht in de buidel van de bewusteloze man en haalde er een met juwelen bezette gouden gordel uit, waar ze verbaasd naar keek.
„Goud... en robijnen en diamanten, Doctor.”
„Heel nuttig,” mompelde de Doctor in gedachten. Plotseling keek hij op. „Waar is Chesterton heen?”
Ian kwam naar ze toe rennen.
„Ik kan Barbara nergens vinden," riep hij. „Ik dacht dat ze zich ergens verstopt had, toen het vechten begon, maar ze is nergens te vinden.”
De Doctor keek de jongeman ernstig aan en staarde daarna naar de rijkversierde gordel die hij in zijn handen hield.
„Ik denk dat de Saracenen haar hebben meegenomen," zei hij zachtjes. Het was even stil en toen raapte Ian een zwaard van de grond.
„Wat ben je van plan?”
„Ik ga haar achterna, natuurlijk,” zei Ian.
„Doe niet zo stom!” zei de Doctor scherp. „We zijn in vijandelijk gebied en omringd door enorme legers. Je staat tegenover een geweldige overmacht. Probeer alsjeblieft je verstand te gebruiken.”
Ian perste koppig zijn lippen op elkaar en wilde ruzie gaan maken met de Doctor. Vicki dacht zelfs even dat ze geweld zouden gaan gebruiken toen de oudste van de twee mannen met gebalde vuisten en trillend van woede overeind kwam.
Ian die zich van bezorgdheid bijna geen raad wist, wilde eigenlijk het advies van de Doctor negeren, maar hij besefte tenslotte toch dat het geen zin had om achter Barbara aan te stormen. Hij keek

met afschuw naar het zwaard in zijn hand, brak het over zijn knie in tweeën en gooide de twee stukken zo ver weg als hij kon. De Doctor legde vol medegevoel een hand op zijn schouder.
„We willen allemaal hetzelfde, Chesterton. Ik heb ook een plan om Barbara's terugkeer te bewerkstelligen. We hebben hier deze gewonde ridder en we hebben deze kostbare gordel." Hij hield de gouden gordel omhoog en in het zonlicht begonnen de juwelen zo te schitteren dat het bijna letterlijk oogverblindend was,
„Wat hebben we daar dan aan?"
„We brengen zowel de ridder als de gouden gordel naar koning Richard," zei de Doctor. „Dan zal hij ons iets verschuldigd zijn. Hij zal dan moeten instemmen met je verzoek om Barbara's vrijlating te bewerkstelligen. Het is de enige manier, mijn jongen, geloof me"
Ian dacht even over het plan na en stemde er toen mee in. De Doctor klopte hem tevreden op zijn rug.
„Mooi, nu ben je tenminste weer verstandig. Maar kun je ook geduld oefenen?"
„Hoe dat zo?"
De Doctor spreidde zijn handen uit.
„We kunnen onmogelijk in deze kleren naar koning Richard gaan. We zijn op Aarde in de tijd van de Derde Kruistocht. We zijn in Palestina, omstreeks 1190 en 1192 na Christus. We moeten eerst kleren hebben die bij deze tijd passen."
„Hebt u niets in het schip?" vroeg Ian.
De Doctor schudde zijn hoofd. „Nee. En wat nog erger is, ik heb geen geld ook. Maar de stad waar Richard zijn hoofdkwartier heeft, kan hier niet ver vandaan zijn. Daar zal ik eens gaan kijken of ik er kleren voor ons kan vinden. Jij moet hier met Vicki voor deze gewonde blijven zorgen."
Ian staarde hem enige ogenblikken koppig aan. De Doctor las twijfel en bezorgdheid in zijn ogen en hij wist dat de jongeman dat afwoog tegen al die gelegenheden dat de raad van de Doctor het verstandigst was gebleken. Tenslotte knikte Ian en draaide zich om.
„Wil je mijn lange zwarte mantel even uit het schip halen, lieve kind?" mompelde de Doctor.
Vicki holde weg en verdween achter de struiken. De Doctor liet zijn hand licht op lans arm rusten. „We vinden haar wel."
„U bent daar nu wel zo zeker van, Doctor, maar we leven al zo lang op het scherp van de snede. We kunnen niet altijd maar op ons geluk blijven vertrouwen."

„Denk je nu echt dat het zo gegaan is?” De Doctor schudde zijn hoofd. „Eerlijk gezegd, vertrouw ik nooit op geluk. Dat is buitengewoon riskant Nee, mijn jongen, ik geloof in positief denken. Ik geloof in optimisme, mits je daarin ook weer niet te ver gaat Maar vooral, Chesterton, ben ik overtuigd van de macht van logisch en beredeneerd optreden. Een opwelling kan je van pas komen in een gevecht als je er slecht voor staat en alleen geniaal improviseren de zaak nog ten goede kan keren.”
„Misschien.” Ian glimlachte. „U hebt meestal gelijk.”
De Doctor grinnikte en nam de mantel in ontvangst die Vicki voor hem gehaald had. Hij liep weg en zei over zijn schouder: „Hou jullie gedekt en oefen geduld. De ouwe Doctor zal er wel wat op vinden.”
Toen de Doctor tussen de bomen verdwenen was met de lange mantel om zich heen om zijn andere kleren te verbergen, voelde Ian hoe zijn angst weer bovenkwam* Op zulke momenten was hij weer de oude Ian Chesterton; onzeker, wanhopig omdat hij niets kon doen en met een vruchtbare fantasie over wat Barbara allemaal kon overkomen in de handen van de Saracenen en als gevangene van de man met het litteken die zichzelf El Akir had genoemd.
Op datzelfde ogenblik werd Barbara buiten het bos gebracht. Ze lag voorover dwars over een paard en haar polsen en benen waren onder de buik van het dier samengebonden. Ze werd duizelig van het bloed dat naar haar hoofd stroomde.
„Wat is dat voor een Engelse?” hoorde ze een van de soldaten vragen die in haar buurt reed.
„Ik weet het niet” antwoordde een ander. „En ik weet ook niet waarom we zoveel tijd verspillen met haar naar Ramla te brengen.”
„Ze zal op de slavenmarkt heus wel wat opbrengen,” zei de eerste soldaat
Barbara sloot haar ogen. De angst overspoelde haar. Haar hoofd tolde en ze voelde hoe ze haar bewustzijn begon te verliezen. Als van heel ver hoorde ze weer een van de soldaten praten.
„Misschien kan El Akir zich wel met haar vermaken. Ik heb gehoord dat hij wel honderd manieren kent om iemand langzaam te martelen.”
De soldaten lachten en eindelijk maakte de bewusteloosheid zich als een gitzwarte wolk van vergetelheid van Barbara meester.

2. De ridder van Jaffa

„Hoe minder je over de Doctor praat, dés te beter is het," had Barbara na een bijzonder gevaarlijk avontuur eens tegen Ian gezegd. „Door zijn voortdurende aura van geheimzinnigheid is hij wat hij is." De Doctor had die opmerking niet gehoord. Anders zou hij er verrukt over geweest zijn. De zeer persoonlijke en bijzondere individualiteit van de Doctor stelde hem in staat om alle plaatsen die hij bezocht te aanvaarden zoals ze waren. Plotseling landde hij als een volkomen vreemdeling in een nieuwe wereld en opeens maakte hij er deel van uit. Hij benaderde de mensen zo vriendelijk en belangstellend dat ze veronderstelden dat hij alleen maar. een bezoeker van over de bergen of van over de zee was. Zo ging het ook in de stad Jaffa, waar de Doctor al gauw de weg wist te vinden naar de winkels, waar hij wist dat hij de kleren kon vinden die hij en zijn vrienden nodig hadden.

Hij liep door de stad te slenteren en lette zo goed mogelijk op de plaatselijke gewoonten. Hij keek hoe de voorbijgangers zich gedroegen. Hij zorgde ervoor niemand te kwetsen en zo kon hij zich ook niet verraden. Hij had best een oude man kunnen zijn die een avondwandeling maakte door de stad of een zeer godsdienstig persoon die zo eenvoudig mogelijke kleren droeg. De kleine stad groeide en bloeide door de nabijheid van koning Richards legers. Er waren allerlei mensen uit tal van landen naar toe gekomen. Rondtrekkende artiesten volgden het leger en verdienden goud met hun zang, dans en spel. Kronkelende danseressen uit Circassië, Griekenland, India en Perzië, sommigen zo donker als schaduwen en met kleine belletjes om hun slanke polsen en enkels probeerden je aandacht te trekken. Muzikanten vulden de straten met hun melodieën en acrobaten waren een lust voor het oog met hun snelheid en handigheid. Zeelui van de schepen in de haven dronken de wijn van Jaffa en voegden hun gelach bij de vele andere geluiden. Kooplieden uit Pisa, Venetië en Genua praatten, onderhandelden en deden zaken. Maar de meerderheid van deze bonte mensenmassa werd gevormd door krijgslieden uit Europa. Oostenrijkers, Duitsers en Fransen lachten en wandelden, dronken en praatten met de mannen uit Kent, Cornwall, Wales, Yorkshire en Lancashire; de Engelsen die Richard hun koning noemden.

Het was dan ook geen wonder dat de Doctor onopgemerkt bleef in die kolkende mensenmassa. En hoewel hij dankbaar was dat hij door al die mensen onopvallend kon blijven, sloeg hij toch met een zucht van verlichting een rustiger straat in waar hij de winkel van een zekere Ben Daheer in het oog kreeg. De handelaar stond met een Engelsman te praten, toen de Doctor onopvallend op de twee kramen afstevende die aan weerskanten van de ingang van de stoffenwinkel stonden. Het was duidelijk dat de twee mannen een, zij het op zachte toon gevoerde, woordenwisseling hadden.
„Thatcher, zei Ben Daheer, „de kleren die jij mij brengt, zijn moeilijk te verkopen."
De man bracht zijn stuurse gezicht dicht bij dat van de winkelier en ontblootte op een onaangename manier zijn gele tanden.
„Ik heb er heel wat risico mee genomen," zei hij. „Het is twee maal zo veel als de vorige keer. En toch bied je me maar de helft."
„Als je er niet tevreden mee bent, neem je de kleren maar weer mee."
„Je weet best dat dat niet kan, vuile schurk!"
Ben Daheer deed alsof hij de belediging niet gehoord had. Hij maakte een buidel, die hij om zijn middel droeg, open en telde een paar munten uit in Thatchers begerige handen.
„Meer is het me niet waard. Beklaag je maar bij de mensen van wie je ze hebt gestolen."
De twee mannen, de één woedend en de ander kalm, staarden elkaar aan. Daarna liep Thatcher slungelig weg, terwijl hij binnensmonds mompelde. Ben Daheer wilde met de kleren onder zijn arm de winkel binnengaan toen hij de Doctor zag.
„Het lot is mij gunstig gezind," hijgde hij terwijl zijn dikke lichaam schudde van genoegen. „U komt natuurlijk uit Pisa, heer."
Glimlachend keek de Doctor Ben Daheer aan.
„Nee."
„Uit Genua dan?"
„Daar ben ik wel bekend."
„Jullie handelaars uit Venetië zijn zo voorzichtig."
„Ik ben geen Venetiaan. En ik ben ook geen handelaar" Ben Daheer boog zo diep als met zijn aanzienlijke omvang mogelijk was.
„Neemt u me niet kwalijk, heer. Door de donkerte kon ik niet zien hoe rijk u gekleed was."
„U hebt hier mooie stoffen," mompelde de Doctor.
„De mooiste van Jaffa, heer."

„Dat zeggen ze allemaal.”
Ben Daheer legde een overredende hand op de arm van de Doctor en nam hem mee de winkel in. Het bundeltje gestolen kleren dat hij net had gekocht, legde hij op een tafel die vlak bij de ingang stond.
„Heer,” zei hij ernstig, „iemand met negen zoons en twee dochters heeft te veel monden te voeden om ook nog leugens te vertellen. Bekijkt u mijn goederen eens. Bagdad, Basra, Perzië. Zijde, satijn, allerlei stoffen in alle kleuren van de regenboog.”
De Doctor keek om zich heen en zag hoe een grote, goed geklede man een rol zijde bekeek. De man maakte een arrogante indruk, had een trotse houding en een paar zwarte ogen waarmee hij even de Doctor taxeerde, waarna hij hem geen blik meer waardig keurde.
„Help eerst uw andere klant maar,” mompelde de Doctor, „dan zoek ik intussen zelf wel wat ik nodig heb.”
Ben Daheer boog en verdween. De Doctor wachtte tot ze allebei met hun rug naar hem toe stonden, zakte toen op zijn knieën en schoot onder de tafel bij de deur. Een lap stof maakte dat hij niet meer te zien was.
„Waarmee kan ik u dienen, voorname heer?” sprak Ben Daheer, terwijl hij in zijn handen wreef. De grote man die een baal bijzonder mooie zijde had staan bekijken, keek de kleine winkelier met zijn doordringende zwarte ogen aan.
„Ik ben Luigi Ferrigo, koopman uit Genua. Ik ben in Jaffa om te kopen en om te verkopen.”
Ben Daheer keerde zich nadenkend om en probeerde te doorzien wat hij bedoeld had. Hij wilde een eventuele klant niet kwijtraken, maar hij wilde een handelaar niet aanmoedigen. De Genuees lachte alsof hij zijn gedachten had geraden.
„Ik overweeg om van u te kopen, Ben Daheer. De kwaliteit van uw stoffen bevalt me wel. Ik kan uw hele voorraad stoffen, in Genua wel tien keer verkopen.”
De beide mannen gingen zo in hun gesprek op dat ze geen van beiden de hand zagen die van onder de kleine tafel bij de deur te voorschijn kwam. De hand tastte naar de kleren die op de tafel lagen tot hij een stof voelde die in de smaak viel. De hand gaf een felle ruk en een paar kleren verdwenen.
„Dat is verheugend nieuws, heer” zei Ben Daheer die bijna kronkelde van genoegen.
Maar de Genuees onderbrak hem op ernstige toon. „Er is één ding dat ons in de weg staat.”

De winkelier was zeer verguld met het woord ons. Het suggereerde compagnonschap en toekomstige rijkdom. Hij greep Ferrigo bij de mouw.
„Niets is te moeilijk. Wat kan ik doen?"
De ander maakte zachtjes de hand van zijn mouw los en liep naar een donkerder hoek. Ben Daheer ging meteen achter hem aan. Hij hoopte zeer voordelig zaken te kunnen doen. Geen van beiden had de hand in de gaten die vlug verscheen en weer verdween. Ze zagen ook niet dat het bundeltje kleren dat Ben Daheer pas gekocht had vlug kleiner werd. Als een van hen bijzonder scherpe oren had gehad, zou hij misschien het zachte gegrinnik hebben kunnen horen dat van onder het tafeltje bij de deur vandaan kwam. Maar gelukkig voor de Doctor hadden ze het veel te druk met hun zakengesprek en de slimme oude man, die vond dat hij nu wel genoeg kleren verzameld had, was druk bezig die onder zijn mantel om zijn lichaam te wikkelen.
„Ik moet met de sultan spreken," zei Ferrigo na een korte stilte. Ben Daheer keek hem verbijsterd aan.
„De sultan?"
„Saladin."
Ben Daheer stapte achteruit. Zijn gezicht en zijn wringende handen, verrieden grote zenuwachtigheid. Hij keek schichtig om zich heen.
„Weest u alstublieft stil," stotterde hij. „Beseft u niet dat er hier in Jaffa overal vijanden zijn? Als u zo openlijk over de sultan praat kan dat voor ons allebei de ondergang betekenen. Het paleis van de Engelse koning is hier vlakbij."
„Een enorm fortuin ligt binnen uw bereik," zei Ferrigo. „Ik heb een paard nodig en een gids. En de verzekering dat ik zonder gevaar voor mijzelf of voor mijn bezittingen toegang zal krijgen tot de sultan "
„Maar heer, dat is onmogelijk. Ik vrees.."
Luigi Ferrigo draaide zich om en liep naar de deur. „Zorg dat ik toegang krijg tot de sultan en ik maak van u een rijk man. Over een uur kom ik terug om uw antwoord te horen, Ben Daheer."
Ben Daheer liep een eindje de straat op achter de Genuees aan. Hij was helemaal in de war door het gesprek. Zijn hebzucht streed met zijn angst en de gevoelens van de kleine winkelier stonden duidelijk op zijn gezicht te lezen toen hij terugliep naar zijn winkel. Hij kreeg zo veel ideeën die hij onmiddellijk weer verwierp, dat zijn hoofd er pijn van deed. Hij ging zo op in zijn gepieker dat hij tegen de

Doctor opliep. Hij was van angst bijna op zijn knieën gevallen in de overtuiging dat zijn gesprek met de Genuees was afgeluisterd.
„Het spijt me, goede vriend," zei de Doctor glimlachend tegen hem, „maar ik kan niet vinden wat ik zoek."
„Bent u hier al die tijd geweest?" stamelde Ben Daheer, „Ja, ik heb intussen van alles bekeken. Hebt u uw andere klant iets kunnen verkopen? Ik kon niet horen wat u tegen elkaar zei."
Ben Daheer hield op met trillen en kon zelfs weer een beetje lachen.
„We zullen misschien wel tot zaken komen, hij en ik. Het spijt me dat u niets van uw gading hebt kunnen vinden."
„Ik ben toch blij. En ik ben u erg dankbaar."
Ben Daheer keek de Doctor achterdochtig aan.
„Mij dankbaar? Waarvoor?"
„Dat u er was, toen ik u hard nodig had. Er komt wel een dag dat ik u daarvoor zal kunnen belonen."
Hij draaide zich om en liep de winkel uit. Ben Daheer bleef achter met zijn verlangen naar rijkdom en zijn angst.
Het verhaal over het bemachtigen van kleren voor de Doctor, Ian en Vicki en het verhaal over het gesprek tussen de winkelier en de geheimzinnige koopman uit Genua, verlevendigden het moeilijke karwei dat ze hadden met het vervoer van de gewonde ridder Sir William de Tornebu naar Jaffa. Toen de Doctor bij zijn twee vrienden terugkwam, had Ian inmiddels van takken een brancard gemaakt. Vicki had de schouderwond van de ridder schoongemaakt en verbonden, nadat ze Ian had geholpen de pijl eruit te halen. Hij hoorde dat de ridder koorts had gehad, maar die was spoedig verdwenen en nu sliep hij rustig. Alleen maakten ze zich er zorgen over dat hij maar zo zelden wakker werd. Hoewel de Doctor zijn titel had behaald in de natuurwetenschappen en niet in medicijnen, kon hij ze toch wel vertellen dat de gewonde aan de beterende hand was en de ongeriefelijke tocht naar Jaffa best zou kunnen verdragen.
Daar werden ze met open armen ontvangen. Zij droegen de kleren die de Doctor - zoals hij volhield - geleend had uit de winkel van Ben Daheer. Ian droeg eenvoudige jagerskleding, bestaande uit een broek van zacht leer, hoge laarzen en een roodbruine tuniek met een gordel om zijn middel. De Doctor droeg een lange mantel met een rijkversierde kraag die zijn schouders bedekte. Vicki was gekleed als een page met een donkerblauwe maillot en puntschoenen. Ze droeg een prachtig geel onderkleed met lange

mouwen en daaroverheen een grijze tuniek met korte pofmouwen. Ian was ervan overtuigd dat ze in Jaffa meteen voor spionnen of bedriegers zouden worden aangezien en in een kerker zouden worden geworpen om op hun dood te wachten. Maar hij merkte al gauw dat vele anderen net zo gekleed waren. En in plaats dat ze naar de gevangenis werden gesleept, werden ze door soldaten en burgers als helden ingehaald omdat ze de gewonde ridder van dievenbenden of Saraceense patrouilles hadden gered.

De Doctor eiste onmiddellijk bij koning Richard gebracht te worden. Zoals hij had verwacht gingen ze meteen langs alle hovelingen en raadslieden. In andere omstandigheden zouden ze waarschijnlijk dagen lang hebben moeten wachten.

Er waren vijf uur voorbij gegaan sinds het gevecht in het bos en zij werden binnengelaten in een hoge stenen zaal in het hoofdkwartier van koning Richard. Die onderging op dat moment de weinig zachtzinnige behandeling van een chirurgijn, die probeerde de diepe snee in het voorhoofd van de koning schoon te maken. Tijdens de pijnlijke behandeling zat hij in zijn stoel te luisteren hoe de drie vreemdelingen door de graaf van Leicester aan hem werden voorgesteld. Leicester had naam gemaakt als een gehard strijder, die menigmaal Richard geholpen had zich een weg door een vijandelijk leger te banen. Hij was een vechtjas die een hekel had aan mooie praatjes en fraaie complimenten. Hij vertelde de koning eenvoudigweg dat drie helden zijn aandacht verdienden, gaf bedienden een teken dat ze de brancard met de gewonde ridder binnen moesten brengen, boog en trok zich terug. Richard bekeek de Doctor en zijn twee metgezellen en kwam overeind uit zijn stoel. „Zo is het wel goed," gromde hij, terwijl hij het water van zijn gezicht veegde. De chirurgijn boog en haastte zich weg. De koning liep naar de brancard en keek neer op Sir William de Tornebu, die wakker was geworden. „Vergeeft u mij dat ik niet opsta, sire," fluisterde deze. „Houd je rustig. Vertel me eens, als je er tenminste de kracht voor kunt opbrengen, wat er in de bossen is gebeurd. Ik had een klap tegen mijn hoofd gekregen, waardoor ik in de struiken terecht kwam. Ik kroop weg en vond gelukkig een paard. Ik was zo versuft dat ik niet wist wie of waar ik was. Pas toen ik bij Jaffa aankwam werd mijn hoofd weer helder."

De Tornebu vertelde over de hinderlaag en hoe Sir William des Preaux moedig geroepen had dat hij de koning was om de koning zelf gelegenheid te geven om te ontsnappen."

„Door mijn verwonding herinner ik me verder ook niets meer," vervolgde hij, „behalve dat deze vriendelijke mensen mij het leven hebben gered en me daarna hierheen hebben gebracht" De Tornebu sukkelde weer in slaap. „U bent waarlijk goede vrienden. Wij danken u."
De Doctor maakte een kleine buiging toen de koning weer ging zitten.
„De gebroeders L'Etable dood," mompelde de koning, „én De Marun. Sir William des Preaux gevangen, wat heb ik overgehouden aan mijn stompzinnige jachtpartij behalve een gewonde vriend en een pijnlijk hoofd?"
De Doctor trad naar voren. „Er is u nog een kleinigheid gespaard gebleven, sire," zei hij en haalde uit een buidel aan zijn gordel de met juwelen bezette gouden gordel te voorschijn. Richard nam hem van hem aan en hield hem nadenkend in zijn hand.
„U bent niet alleen dapper maar ook eerlijk en wij danken u nogmaals. Maar ik zou dit graag omruilen voor De Marun en de anderen."
Plotseling smeet hij de gordel woedend weg. Glinsterend vloog die door de lucht, schoof over de stenen vloer en bleef half verborgen liggen onder de biezen matten die op de vloer lagen.
„Mijn vrienden worden vlak onder mijn neus neergehouwen of gevangen genomen! Mijn soldaten misdragen zich in de straten van Jaffa. En een uur geleden hoor ik dat mijn broer John in Engeland de macht heeft gegrepen die hem niet toekomt. Hij wil zich meester maken van mijn troon en konkelt met Philips van Frankrijk! Het lot keert zich van alle kanten tegen mij. Vervloekt zij deze dag! Duizendmaal vervloekt!"
Richard sloeg vol woede met zijn vuist op zijn knie en wendde zijn gezicht af. De Doctor trok de anderen wat terzijde.
„We moeten hem over Barbara vragen," zei Ian.
„Ik weet niet of dit wel het juiste ogenblik is," bromde de Doctor. „Kunnen we niet wachten tot hij in een beter humeur is?"
„We kunnen niet langer wachten. En het was uw idee om de koning om hulp te vragen."
De Doctor haalde zijn schouders op en Ian stapte naar de man die zwijgend op zijn troon zat, alleen met zijn zorgen. Hij keek op toen Ian boog en zijn blik werd wat minder donker.
„Sire, we waren met zijn vieren. Een dame is door de Saracenen ontvoerd. We veronderstellen dat ze net als Sir William des Preaux

gevangen wordt gehouden en naar het hof van Saladin gebracht zal worden."
Richard knikte langzaam terwijl hij naar Ian luisterde, maar deze zag wel dat hij er met zijn gedachten niet bij was.
„Het spijt mij," zei hij afwezig, „maar ik moet u verzoeken mij nu niet met zulke dingen lastig te vallen."
„Ik vraag u alleen," zei Ian vastbesloten, „om een vrijgeleide naar het hof van Saladin."
„En wat wilt u daar dan doen?"
„Zorgen dat de dame wordt vrijgelaten. Misschien kan ik Sir William des Preaux ook wel vrijpleiten."
„Als mijn afgezant naar Saladin?"
„Ja"
„Plichtplegingen en iets in ruil voor zijn welwillendheid?"
De Doctor kwam naar voren. „Hij kan weinig hebben aan een man die voor koning speelt en een jonge vrouw, majesteit."
Richard schudde beslist zijn hoofd. „Ik denk er niet aan." „Maar ik kan ze terugbrengen" hield Ian aan.
„Nee!"
„Ik hoef alleen maar..."
„Bent u doof?" schreeuwde de koning. „Vandaag marchanderen we niet met Saladin. Vandaag niet en morgen niet en nooit!"
Er viel een stilte en Ian en de Doctor keken elkaar aan. De Doctor klopte Ian bemoedigend op zijn arm en probeerde de discussie weer te openen.
„Koning Richard, ik smeek u om naar ons te luisteren. Onze vriendin is een zwakke vrouw die niets van strijd en oorlog begrijpt."
De Doctor wist best dat dat niet waar was, maar dat liet hij nergens aan merken.
„Een zacht en lief meisje," vervolgde hij met veel overredingskracht, „dat zeker niet verdiend heeft om door ruwe soldaten mishandeld, gebrutaliseerd, gemarteld, of misschien wel ter dood gebracht te worden. Heb medelijden met haar, sire. Laat ons haar helpen!"
Richard was zichtbaar ontroerd door dit beroep op zijn ridderlijkheid. Maar voor hij antwoord kon geven, bewoog De Tornebu, die onrustig sliep, zich op zijn brancard en kwam daardoor op zijn gewonde schouder te liggen. Hij kreunde en daardoor vergat de koning wat hij wou zeggen. Hij herinnerde zich

alleen nog maar de hinderlaag in het bos. Erger nog, hij dacht ineens weer aan de waarschuwing die Sir William des Preaux hem gegeven had en die hij had genegeerd.
Wit van woede, voornamelijk over zijn eigen kortzichtigheid en koppigheid keerde Richard zich tegen de Doctor.
„Begrijp een ding goed!" schreeuwde hij. „Ik marchandeer niet met de man die mijn vrienden heeft vermoord!"

3. Een nieuwe Scheherazade

Het bleef lang stil. De koning leunde achterover op zijn troon, vervuld van woede en teleurstelling, tobbend over de tegenslagen van die dag. De Doctor had zijn hoofd gebogen en zijn ogen dwaalden over de grond, alsof hij de oplossing van de impasse tussen de biezen matten op de versleten stenen vloer dacht te kunnen vinden. Ian viel ten prooi aan een diepe wanhoop. Zijn vertrouwen had hem in de steek gelaten en de twijfel en de angst om Barbara overviel hem weer. Hij had er zo vast op gerekend dat Richard hem zou helpen. Hij merkte bijna niet dat Vicki haar hand op zijn arm legde en hij zag nauwelijks het medeleven in haar ogen. Hij wist alleen dat de vrouw van wie hij hield ver weg was in gevaarlijke handen en dat hij niet bij machte was om haar te helpen. „Precies de juiste houding, majesteit," mompelde de Doctor zo onschuldig dat de koning hem een blik toewierp om te zien of hij het niet sarcastisch bedoelde. „Als u wilt dat Saladin aan het langste eind trekt," vervolgde hij.

„Wat bedoelt u daarmee?" snauwde Richard.

„Ik bedoel, sire, dat u in uw woede, die overigens heel begrijpelijk is, een kans over het hoofd ziet om Saladin te slim af te zijn. Het kan u misschien voorkomen dat uw trots in dat bos geleden heeft. Maar ik verzeker u dat deze zaak in uw voordeel omgezet kan worden. Afgezien van de tragische kant, heeft het ook iets komisch."

Richard staarde de Doctor aan alsof hij gek was. „Komisch?"

„Precies. Saladin, de machtige heerser, de bevelhebber over gigantische legers stuurt een troep soldaten om u te vangen. En wat gebeurt er? Hij krijgt een van uw ridders te pakken en een jonge vrouw."

Ian, ineens iets minder versuft, begreep waar de Doctor heen wilde en kwam naast hem staan.

„U zou dit helemaal in het nadeel van Saladin kunnen doen verkeren," zei hij geestdriftig.

„Een legeronderdeel om een ridder te vangen!" riep de Doctor uit.

„Hij zou een heel leger nodig hebben om uw paard te vangen!"

„Dat zou u overal kunnen laten rondvertellen," voegde Ian eraan toé. „U kunt zangers erover laten zingen en spelers het laten spelen.

Het hele land zou denken dat Saladin zo bang voor u is, dat hij zijn tijd aan domme plannen verspilt."
„En dan," zei de Doctor die zag dat er een glimlach op Richards lippen was verschenen, „dan kunt u iemand naar Saladin sturen en vragen of hij klaar is met zijn spelletjes en of u misschien uw ridder terug kunt krijgen."
Richard wierp plotseling zijn hoofd achterover en brulde van het lachen. „Dat is een goede grap," zei hij tenslotte hoofdschuddend. „Weliswaar een grimmige grap nu mijn vrienden dood zijn, maar Saladin zal evenmin raad weten met deze zaak als ik."
Richard stond op en legde zijn arm om de schouders van de Doctor. „Bij mijn vaders naam, u bent een geestig man. U hebt ons een goede dienst bewezen en we willen graag dat u aan ons hof blijft Wat die afgezant betreft, daar moet ik nog over nadenken. Ik moet een andere reden bedenken dan de uitwisseling van gevangenen. Saladin mag niet denken dat ze erg belangrijk voor me zijn."
„U bent zeer genadig, majesteit," mompelde de Doctor. Op dat ogenblik kwam er een meisje de zaal binnen. Richards ogen werden zachter toen hij haar tegemoet liep.
„Richard, ben je gewond?" vroeg ze bezorgd.
Richard pakte haar handen en schudde zijn hoofd.
„Het is maar een schram. Ik wil je mijn nieuwe vrienden voorstellen, Joanna. Moed, flinkheid en geest zijn hier bij elkaar."
Joanna stond naast haar broeder en beantwoordde de buigingen met een verrukkelijke glimlach. Ze maakte graag kennis met mensen die door Richard bewonderd werden. Ze reikte tot aan zijn schouder en haar lange, blonde haar hing neer in golvende schoonheid. Ian kon zijn ogen bijna niet van die volmaakte schoonheid afhouden, die het niet verder had gebracht dan een paar regels in de geschiedenisboeken die hij gelezen had.
Haar fijn besneden gezichtje met de hoge jukbeenderen en de brede, edelmoedige mond, de tere ivoortint van haar huid met een zachte kleur op haar wangen, de klassieke eenvoud van haar gewaad, benadrukte de volmaakte verhoudingen van haar figuur, dat alles maakte een diepe indruk op hem.
Joanna ging van de zijde van haar broer naar waar De Tornebu lag. „Deze man verliest bloed. Het is Sir William de Tornebu, Richard. Ik hoorde wel dat er gevochten was, maar ik wist niet dat je vriend gewond was."
De koning klapte twee maal in zijn handen.

„Ik zal de kamerheer voor hem laten zorgen.”
De kamerheer kwam de zaal binnen. Het was een lange man vol waardigheid en hij gedroeg zich zo indrukwekkend dat de koning in Vicki’s ogen bijna voor hem onderdeed.
„Kamerheer, laat deze ridder wegbrengen en zorg dat zijn wonden verzorgd worden. Vind ruimte voor mijn drie vrienden hier. Zij staan onder mijn bescherming.”
De kamerheer boog, gaf bedienden een teken dat ze Sir William moesten wegbrengen en keerde zich toen naar de Doctor terwijl hij op bijna koninklijke wijze met zijn hand gebaarde.
Terwijl hij naar hen glimlachte, verscheen er een blik van grote verbazing op zijn gelaat en toen hij tenslotte Vicki’s kleren bekeek, veranderde die verbazing in een frons van concentratie. De koning tikte hem ongeduldig op de schouder.
„Ga aan het werk, kamerheer. Wat sta je te staren? Maak dat je wegkomt en zorg dat het onze vrienden aan niets ontbreekt.”
De kamerheer schudde zijn hoofd vol verbazing. Hij was ervan overtuigd dat de kleren, die die nieuwe vrienden van de koning droegen iets bekends hadden. Maar hij zette het raadsel uit zijn hoofd, maakte een groots gebaar dat ze hem moesten volgen en nadat hij voor de koning en Joanna had gebogen verliet hij de zaal.
„Ga met hem mee,” zei de koning. „Kom later weer bij me terug als jullie gegeten hebben en wat gerust.”
Toen zij verdwenen waren stak Joanna haar arm door die van haar broer en liep met hem de zaal uit, een korte gang door die op een terras uitkwam. Ze praatten over Berengaria, de vrouw van Richard. Ze was nog in de stad Akko, omdat Richard het daar veiliger vond dan in Jaffa, dat hij nog maar kort geleden had ingenomen. Ze keken uit over de daken van het bedrijvige stadje en naar de trotse schepen die de haven vulden. Richard merkte toen een prachtige edelsteen op die het meisje aan een gouden draad om haar hals droeg en vroeg waar ze die gekocht had.
„Dit is een vreemd geschenk, Richard,” lachte ze. „Van de mannen met wie jij in oorlog bent.”
„Saladin?” riep Richard uit
„Nee, zijn broer Safadin. Ik heb geen aanleiding gegeven voor zo’n attentie,” ging ze haastig verder, toen ze de donkere blik in de ogen van haar broer zag. Richard schudde verbaasd zijn hoofd.
„Saladin stuurt mij vruchten en sneeuw ten geschenke. Toen ik zo ziek was, schreef niemand mij vriendelijker brieven dan hij. En nu

siert zijn broer jou met juwelen.” Hij keek uit over de zee. Een jonge man die de legers van Europa over de halve beschaafde wereld had gevoerd. De enige man voor wie de soldaten van die legers bereid waren te sterven als hij het hun beval. In de tien jaar dat hij koning van Engeland was, woonde hij daar slechts enkele maanden. Vóór zijn tijd zou hij in een vreemd land moeten sterven. Richard, die nu vierendertig was, werd door vriend en vijand bewonderd om zijn moed op het slagveld. Toch kon hij door muziek tot tranen toe geroerd worden. Hij wist niet goed raad met het vreemde gedrag van zijn vijand. „Deze mannen verzetten zich tegen ons,” zei hij. „En dan die hoffelijkheden. Ik raak verward door hun zachte woorden, wanneer op hetzelfde moment onze strijders in een strijd op leven en dood verwikkeld zijn, het bloed de grond rood kleurt en het geschreeuw van de stervenden de donder overstemt.”
„Je hart roept om Engeland, Richard ”
„Dat is waar.”
„Is er geen vrede mogelijk met Saladin?”
Richard antwoordde haar niet Zijn blik viel weer op het juweel om haar hals en hij zag hoe ze er in gedachten verzonken mee speelde. Het was een zeldzame steen in een mooie zetting. Het soort edelsteen, dat een man aan een vrouw zou schenken op wie hij verliefd is en waarmee hij hoopt haar liefde te winnen. Richard schatte de waarde ervan en vroeg zich af wat de reden kon zijn voor het geschenk en plotseling besefte hij dat het hem de sleutel verschafte tot een deur die hij al lang had willen openen. Een manier om de oorlog met Saladin op vreedzame wijze te beëindigen. Alsof zij zijn redenering kracht wilde bijzetten, begon Joanna weer te praten.
„Je zou moeten proberen met de sultan tot een regeling te komen, De soldaten hebben goed gevochten, maar er zijn er al zo veel gestorven. En bedenk dat John nu ïn Engeland heerst. En je weet heel goed dat hij niet te vertrouwen is.”
Richard lachte naar zijn zuster en sloeg een arm om haar slanke middel.
„Schoonheid, ik beloof je dat ik zal proberen met Saladin een regeling te treffen. Zo, we hebben even kunnen praten, maar nu moet ik weer aan het werk.”
„En ik word dus weggestuurd, hè?" vroeg ze met vooruitgestoken kin, terwijl haar ogen glinsterden in de zon. „Ja, en als je je niet gedraagt, krijg je eerst nog een pak rammel,” gromde hij

vervaarlijk. Ze schoot in de lach en holde het gebouw in, terwijl haar lange haar achter haar uitwaaierde en haar muiltjes over de stenen vloer klepperden.
Richard keerde terug naar zijn troonzaal en gaf bevel dat de drie vreemdelingen bij hem gebracht moesten worden. Ook wilde hij dat er een monnik met schrijfgerei zou komen.
Toen de Doctor, Ian en Vicki, die zich vermaakt hadden met het verkennen van het paleis, in de troonzaal kwamen, was de koning een brief aan het dicteren. Hij beduidde hen dat ze binnen moesten komen. Intussen sprak hij verder tegen een monnik die over een stuk perkament gebogen stond dat op een kleine tafel lag. „En niet alleen zal dit koninkrijk met alle versterkingen en steden het uwe zijn," zei Richard, „maar het hele Frankische koninkrijk. Mijn zuster Joanna, gewezen koningin van Sicilië, wier schoonheid door iedere man met smaak geroemd wordt, is de juiste partij voor iemand die zich niet alleen mag verheugen over een groot... wacht..." De monnik keek afwachtend op.
„Ik heb het al. ...over zo'n eminent man als broeder zoals sultan Saladin, maar die zichzelf ook onderscheiden heeft. Prins Safadin, ik verzoek u om zo'n verbintenis tussen uzelf en mijn zuster, die u tot mijn broeder zou maken, te willen overwegen."
De koning wachtte tot de monnik klaar was, de inhoud hardop had voorgelezen en hem toen het perkament voor hield om er zijn koninklijk zegel aan te hechten. „Laat dit onmiddellijk wegbrengen" beval hij. „En laat het mooiste paard meesturen als geschenk."
De monnik boog en haastte zich de zaal uit. Hij klemde het perkament tegen zijn borst alsof zijn leven ervan afhing.
„Die monnik vertrouw ik zoals ik mezelf vertrouw," sprak Richard veelbetekenend. „Ik hoop dat ik ervan op aan kan, dat u niet praat over wat u net gehoord hebt."
De Doctor spreidde zijn handen uit in een welsprekend gebaar. „Majesteit, we zijn doofstom zo lang als u dat wilt." „Uitstekend. Het is van belang dat u van mijn plan op de hoogte bent. Prins Safadin, de broeder van de sultan heeft zijn zinnen op mijn zuster gezet. De voorwaarde voor het huwelijk is vrede."
De Doctor knikte.
Richard keek Ian aan. „Er is nu een reden voor jou om naar de sultan te gaan. Als jij daar aankomt, is mijn brief al bezorgd. Je zult kunnen zien hoe erop gereageerd wordt zonder verdacht te worden. Is Safadin oprecht? Is er werkelijk kans op vrede? Die twee vragen

zal ik je stellen als je terugkomt en ik verwacht van je dat je in staat zult zijn erop te antwoorden.”
Ian was zo overdonderd dat de koning zijn koppige houding had veranderd, dat hij alleen maar kon stamelen dat hij zou doen wat hij kon.
Richard knikte.
„Maar je moet erheen als mijn afgezant.”
„Mag ik meteen vertrekken?” vroeg Ian.
„Het spijt me dat mijn gastvrijheid je zo slecht bevalt, dat je meteen weer weg wilt,” lachte de koning. „Jongen, breng jij me even dat zwaard.”
Vicki, die niet vergeten was dat ze de rol van page speelde, rende naar een muur waar een enorm zwaard hing en bracht het naar de troon. Met een diepe buiging overhandigde ze het aan de koning.
Ian keek verward om zich heen. Hij begreep niet wat er met hem ging gebeuren.
„Hoe heet je?” vroeg de koning.
„Ian Chesterton, sire... maar...”
De Doctor fluisterde in zijn oor en trok aan zijn arm. „Knielen, mijn jongen, knielen!”
Ian deed wat de Doctor hem zei en Richard trad naar voren met het zwaard in zijn rechterhand. De Doctor stapte opzij en ging bij Vicki staan om naar de ceremonie te kijken. Met een eenvoudig gebaar raakte de koning lans schouder aan met het zwaard.
„Ik, Richard, koning van Engeland bij de gratie Gods...” Ian sloeg zijn ogen op en keek naar de koning die de woorden boven zijn hoofd uitsprak. Plotseling was hij zich bewust welk een buitengewone speling van het lot hem uit zijn eigen tijd had weggeplukt en in een andere had neergezet om deze eer te ondergaan. Het was ongelofelijk als hij bedacht wat een reusachtige kloof hem scheidde van de man voor wie hij nu geknield lag. Maar de gewichtigheid van het ogenblik maakte dat zijn hart sneller klopte en dat zijn keel droog werd. Toen merkte hij dat Richard zweeg en het zwaard neerlegde. Hij stak zijn hand uit en Ian drukte die tegen zijn lippen. Daarna hielp de koning hem opstaan.
„Sta op, Sir Ian, ridder van Jaffa,” zei Richard. „Wees moedig en ridderlijk. Maar zorg vooral,” vervolgde hij met pretlichtjes in zijn ogen, „dat je mijn geheim niet verraadt.”
Ian boog zijn hoofd. Hij was zo onder de indruk dat hij er nog maar net aan dacht om een woord van dank te stamelen.

„Geen redevoeringen meer," zei de koning op besliste toon. „Ga naar Saladin en kom terug met die dame en zo mogelijk met Sir William. En breng me nieuws."
Ian boog, schudde de Doctor de hand, lachte naar Vicki en liep de zaal uit. Zijn gedachten waren bij Barbara. Hij weigerde te geloven dat hij haar niet zou vinden en was blij dat hij haar eindelijk kon gaan zoeken.

Toen Barbara bijkwam, bevond ze zich in een klein vertrek. Ze lag op kleden die over een lange bank waren uitgespreid. Ze verhief zich op een elleboog en keek door een raam, dat uit fraai gebeeldhouwde bogen bestond, op een binnenplaats uit. Ze bevond zich niet in een positie, vanwaar ze goed kon zien wat er beneden gebeurde, maar ze hoorde de geluiden van mannen en paarden. Ze keek om zich heen en zag bij een van de ingangen van het vertrek een grote man met donker haar, die met een vrouw stond te praten. Even verder stond een ontzaglijke neger met ontbloot bovenlijf en met gevouwen armen, die een breed kromzwaard over zijn schouder droeg.
De man in jachtkleding overhandigde de vrouw een paar geldstukken en kreeg daarvoor in ruil een mantel. De vrouw haastte zich weg en liep angstig langs de wachter die haar alleen even opnam waarna hij weer in een beschouwing van de gang leek te verzinken. De man kwam op Barbara af met de mantel in zijn uitgestoken handen. Niet begrijpend wat hij wilde, deinsde ze even terug, maar ontspande zich meteen toen hij vriendelijk naar haar lachte.
„Ik doe u geen kwaad," zei hij zachtjes, terwijl hij de mantel over haar heen spreidde. Hij ging op een bankje naast haar zitten, pakte een eenvoudige beker en een kruik en schonk wat water in dat hij haar overhandigde. Hij keek toe hoe ze het dankbaar opdronk.
„Ik weet niet wie u bent of hoe u in dat bos bij Jaffa terecht kwam. Uw kleding is zo vreemd, dat het me leek dat u misschien wel een mantel wilde hebben om u ermee te bedekken."
Barbara begreep wel dat haar korte rok een rare indruk moest maken en besloot daar niets over te zeggen. Als ze excuses bedacht, zou ze het misschien alleen maar erger maken. Ze bedankte hem voor zijn hoffelijke gebaar en vroeg hem waar ze waren.
„We zijn in het paleis van sultan Saladin in Ramla."
„Ik had verwacht in een gevangenis wakker te worden. Waarom zijn

we hier?”
De man glimlachte en schonk nog wat water in de beker. „Wat u betreft, heb ik geen idee. Maar ik ben hier als koning Richard, de aanvoerder van het machtige leger dat de ongelovigen moet onderwerpen.”
Barbara zei: „Richard had rood haar.”
„Had! Dat heeft hij nog als mijn list gewerkt heeft.”
Hij vertelde haar wat er in het bos gebeurd was, hoe de Saracenen hen vanuit een hinderlaag hadden overvallen, dat hij gezien had hoe Richard in de struiken werd geslagen en dat hij de gelegenheid had aangegrepen om door een afleidingsmanoeuvre de koning de kans te geven te ontsnappen.
„Ik ben Sir William des Preaux. En daardoor zullen lachende gezichten binnenkort wel lange gezichten worden.”
„Hoe is het met de anderen afgelopen? In het bos?”
Sir William haalde zijn schouders op. „Ik weet het niet, maar ik heb een hart vol hoop en, wat nog beter is, een koning met geluk. En u, die uw naam niet wilt zeggen...?”
„Barbara.”
„Ik ben nieuwsgierig waarom een tere vrouw zich tussen zwaarden en pijlen waagt. En uw kleding is een hoofdstuk op zich.”
„Breng mij terug naar dat bos, Sir William, en ik zal al uw vragen beantwoorden.”
„U vraagt wel heel luchtigjes om het onmogelijke.”
„Is het zo onmogelijk?”
„Vandaag wel. Ik ben de gevangene van een zekere El Akir, een emir in het leger van de sultan. Hij denkt dat ik de koning ben en dat hij de oorlog voor zijn meester gewonnen heeft Hij weet niet goed raad met u, evenals ik. Hij is van plan u te ondervragen. Wat kan ik ze voor verklaring over u geven?”
Barbara dronk de beker leeg en zette hem op de grond. „Laat me u helpen met uw spelletje,” stelde ze voor. „Door wie wordt de koning vergezeld?”
„Koningin Berengaria is in Akko. Maar de prinses!” Verrukt sloeg hij met zijn hand op de bank. „U zult mijn zuster Joanna zijn en mij in mijn leugens steunen. Dan kunnen we El Akir pas goed voor gek zetten. Verwarring stichten in het kamp van de vijand is net zo nuttig als het vechten op het slagveld.”
Barbara zei: „Ik geloof dat ik er een broer bij gekregen heb en een titel.”

„En een vriend.”
„Dat is een geruststellend idee.”
„We zullen Saladin niets wijsmaken,” mompelde Des Preaux, „maar we zullen ervoor zorgen dat El Akir zijn gezicht verliest.”
„Naar wat ik van hem gezien heb, kan dat alleen maar een verbetering wezen.”
De ridder gooide zijn hoofd achterover en lachte uitbundig.
„U maakt een vrolijke indruk,” zei een stem vanuit de ingang en beiden keerden zich naar El Akir die het vertrek binnenkwam. Hij was nu rijker gekleed. Hij droeg een lange, wit satijnen jas die met goud was afgezet en die om zijn middel bijeengehouden werd door een gordel van fijn bewerkt zilver.
„Maak maar plezier zolang het kan,” vervolgde hij, terwijl hij met een arrogante houding voor hen stond. Sir William gaapte demonstratief en even kwam er een gevaarlijke glans in El Akirs ogen. Hij beheerste zich meteen weer, maar het was Barbara duidelijk geworden dat hij een gevaarlijk en kwaadaardig man was.
„Sultan Saladin heeft bevolen dat alle gevangenen met mededogen behandeld dienen te worden. Vindt u niet dat er aan zijn wens gevolg is gegeven?”
„Ik heb zelf geen klachten,” antwoordde Sir William, „maar het zal de sultan van Egypte en Syrië slecht bevallen als hij hoort hoe mijn zuster behandeld is.”
„Uw zuster?” El Akir wierp een snelle blik naar Barbara, die de mantel dicht om zich heen had getrokken,
„Ja, Joanna, weduwe van Willem de Tweede van Sicilië, vijfde kind van Hendrik de Tweede van Engeland, prinses van een domein dat zich uitstrekt tot de Pyreneeën” „Dat verklaart waarom u in het bos was,” viel El Akir wiens ogen zich verwijdden hem in de rede.
Barbara kon hem bijna horen denken. Sir William ging heftig in de aanval met veel vertoon van verontwaardiging.
„Mijn zuster is op zeer grove wijze behandeld,” ging hij te keer.
„Over een paard gesmeten met de handen en voeten aan elkaar gebonden en vervoerd alsof ze een zak meel was. Ruw behandeld door uw mannen en met smerige lappen in haar mond! Is dat het mededogen dat uw machtige sultan bedoelt?”
„Zo is het wel genoeg,” snauwde de emir. „Er is niets aan de hand met dat mens.”
Sir Williams hand schoot uit, greep El Akir bij zijn kleren en rukte er zo hard aan dat de man bijna op zijn knieën terecht kwam.

„Mens?! Let op je woorden, Saraceen!” Ogenblikkelijk kwamen er wachters het vertrek binnenrennen en de twee mannen werden uit elkaar getrokken. De wachters bogen de armen van de Engelsman op zijn rug, waardoor El Akir naar voren kon stappen en hem gemeen in het gezicht kon slaan.
„U hebt geen rechten, geen voorrechten, niets behalve de goedgunstigheid van uw heerser! Maar hij zal zich niet tegen mij keren als u te brutaal bent Bedenk wel dat u een gevangene bent en geen vrij man” Hij keerde zich naar Barbara en nam haar keurend op.
„Ik wilde weten wie u was. Dat u de zuster van de koning bent, kan alleen maar gunstig voor mij zijn. Ik kan zowel de sultan van dienst zijn als Malec el Aldil, of Safadin zoals jullie hem noemen. De broeder van de sultan zal blij zijn wanneer hij de vrouw ziet, die hij zo lang bewonderd heeft. Breng ze erheen.”
El Akir draaide zich om en liep de kamer uit Fortuin had geen rol gespeeld in zijn verrichtingen in het verleden. Hij was emir doordat hij zijn broer had vermoord. Zijn rijkdommen had hij gestolen. Achter de man lag een donker spoor van kwaad zonder ook maar iets dat in zijn voordeel sprak. Zelfs het litteken op zijn gezicht herinnerde aan een van zijn ergste daden, toen hij na de moord op zijn broer geprobeerd had de huilende weduwe te overweldigen. Hij had haar al zo lang gewild en begeerd dat hij de broedermoord niet alleen om de titel pleegde maar ook om de echtgenote. Maar toen hij voor haar stond met het zwaard van de moord nog in zijn hand en hij haar vertelde wat hij gedaan had en wat haar toekomst zou zijn, had haar afschuw voor hem haar plotseling moed gegeven. Ze had een zwaar sieraad opgepakt en hem met al haar kracht geraakt. Hoewel zijn dienaren kwamen aanrennen en haar met hun zwaarden doorstaken, had zij toch nog de kracht gehad om te zeggen dat El Akir, die kreunend op de grond lag, tot de dag van zijn dood het teken van de moordenaar op zijn gezicht zou dragen. En nu waren alle vrouwen zijn vijanden en El Akir schepte er genoegen in om hen tot zijn slavinnen te maken. Toen hij naar de vertrekken van de sultan liep, was hij dan ook zeer verheugd. Een vrouw zou vernederd worden en haar trots vernietigd en hij zelf zou de gunsteling worden van Saladin en Safadin.
Hij kon meteen doorlopen naar het vertrek van de sultan, waar hij Safadin over een kaart gebogen aantrof. Het vertrek werd in tweeën gedeeld door een zwaar zijden gordijn. De emir wist dat daarachter

Saladin zat na te denken over de opstelling van zijn legers en over nieuwe strategieën.
„Malec el Aldil, ik breng goed nieuws. Niet alleen voor hem die over ons heerst, maar ook u zult er vreugde in scheppen." Safadin keek op van de kaart, rolde hem op en liep naar een lage rustbank waarop prachtige stoffen lagen gedrapeerd. Hij ging zitten en beduidde El Akir dat hij verder kon gaan.
„Mijn broeder hoort u even goed als ik."
„Weet dan," zei El Akir met enige stemverheffing, „dat ik beschik over het middel om de indringers van over zee te bedwingen."
Saladin die achter het gordijn zat, hoorde die woorden, bewoog licht zijn hoofd en was een en al aandacht. Hij was tamelijk tenger en had een ietwat melancholiek gezicht dat volkomen veranderde als hij glimlachte. Saladin had de juiste eigenschappen die een leider nodig heeft. Hij had een buitengewoon krachtige persoonlijkheid, hoewel hij niet zoals Richard Leeuwenhart aan het hoofd van zijn troepen streed. Dat was geen lafheid. Zijn positie als sultan van het machtige Moslimleger stond dat niet toe. Hij had een eenvoudige smaak en had een hekel aan grofheid en vertoon. Zijn paleizen waren bevolkt met wijsgeren en belezen mannen. Hij was verfijnd, hoffelijk en edelmoedig. Bovendien had hij een verfijnd gevoel voor humor. Maar geen van deze eigenschappen was zo belangrijk als zijn onmiskenbare gave tot het aanvoeren en beheersen van de geweldige legers die tot zijn beschikking stonden. Syriërs, Turken, Arabieren, allemaal onderverdeeld in stammen, die elkaar het licht in de ogen nauwelijks gunden. Elke bevelhebber was eerzuchtig en elk leger was belust op het behalen van successen."
Saladins persoonlijke positie was alleen veilig als zijn plannen tot overwinningen leidden. Hij wist precies hoe kwetsbaar zijn greep op het Moslimleger was. Des te meer waren zijn eerlijkheid, hoffelijkheid en verfijning, waaraan de onzekerheid van zijn positie geen afbreuk kon doen, te bewonderen.
Hij luisterde nu geboeid naar wat El Akir vertelde over de gebeurtenissen die leidden tot de strijd in het bos buiten Jaffa. Hij had zijn handen tegen elkaar gedrukt alsof hij bad. Ten slotte kwam de arrogante stem van de emir aan het eind van zijn verhaal.
„En nu, prins, breng ik u het resultaat van die schermutseling in het bos." El Akir knipte met zijn vingers en een wachter bracht Sir William des Preaux het vertrek binnen.

„De koning der Engelsen, leider van de indringers, Malec Ric,” sprak hij.
Safadin bleef rustig zitten en keek nieuwsgierig naar de ridder. El Akir was nogal teleurgesteld. „We hebben de leeuw in een kooi, prins,” zei hij.
Maar nog steeds kwamen er geen loftuitingen over Safadins lippen. „Maar dat is nog niet alles,” ging de emir, helemaal in de war door de houding van zijn meerdere, verder. „Want in dat bos was nog een schat, een schitterend juweel dat al in uw ogen schittert, El Aldil. Die edelsteen van onschatbare waarde, waar u zo naar verlangde, kan ik nu aan uw voeten leggen.”
Weer knipte hij met zijn vingers en een andere wachter bracht Barbara het vertrek binnen. El Akir nam haar bij haar elleboog en leidde haar naar Safadin.
„De zuster van de Malec Ric. Joanna zoals zij haar noemen. U kunt over haar beschikken.”
Safadin keek onbewogen naar Barbara en dan naar Sir William. Daarna vestigde hij zijn ogen op het gezicht van de emir.
„Koning Richard en zijn zuster Joanna?"
El Akir zei: „Niet minder.”
„Minder dan minder!” snauwde Safadin nijdig. En El Akir deinsde achteruit voor de woede in zijn stem. „Wat is dit voor een wezen, deze jankende jakhals aan mijn voeten. Het kan niet de vertrouwde El Akir zijn. Het moet een of andere afschuwelijke duivel zijn die zijn gedaante heeft aangenomen en mij zo komt kwellen!”
„Heer... alles wat ik zei, was waar...”
„Jij verachtelijke worm, denk je dat ik gelaat en gestalte van prinses Joanna niet ken?”
„Maar ze zeiden tegen me... hij zei... zij...” El Akir werd stil toen het tot hem doordrong dat ze hem te slim af waren geweest. Hij draaide zich om en keek in de lachende gezichten van Sir William en Barbara.
Het litteken op zijn gezicht tekende zich ineens fel rood af tegen de rest van zijn gezicht waaruit het bloed wegtrok. Hoewel zijn huid donker was, verbleekte hij toch duidelijk. En in zijn ogen kwam een glans van giftige haat. Voordat hij de gedachten die zo duidelijk op zijn gezicht te lezen stonden, tot uitdrukking kon brengen, kwam Saladin achter het gordijn vandaan.
„Het lijkt me dat u het slachtoffer bent geworden van een mooi spelletje,” zei hij. El Akir maakte een diepe buiging. „We hebben

tenminste de Engelse koning,” antwoordde hij en staarde toen Safadin aan, die droevig het hoofd schudde. Saladin glimlachte.
„Dat is koning Richard niet,” zei Saladin. „Ik heb nog nooit rood haar gezien dat zo zwart was.” Saladin stapte op Barbara af en keek haar in haar ogen. De onbevreesde manier waarop ze zijn blik beantwoordde, beviel hem wel. „Jij komt er nog het beste af, broeder. Ze mag dan niet de prinses zijn, maar haar schoonheid doet dit vertrek oplichten.”
El Akir wou wat zeggen, maar Saladin legde hem met een handgebaar het zwijgen op.
„Naar u wens ik niet te luisteren,” sprak hij koud. Daarna keerde hij zich naar Sir William, „maar ik wil horen wat u te zeggen hebt.”
„Machtige sultan, ik ben Sir William des Preaux en om mijn koning te helpen ontkomen, liet ik het voorkomen dat ik Richard was. Deze dame heeft hier verder niets mee te maken, behalve dan dat ze mijn spelletje mee wilde spelen. Ik smeek u haar met mededogen te behandelen.
Saladin knikte langzaam. „Uw ridderlijkheid bevalt mij en uw woorden zullen hun uitwerking niet missen.”
El Akir stapte naar voren en plukte aan Saladins mouw. „Luister! Ik wil graag iets goedmaken. Ik kan u door deze vrouw laten vermaken. Ik kan haar op gloeiende kolen laten dansen of tussen zwaarden met scherpe punten doorjagen of u op honderden andere manieren door haar laten amuseren.”
Saladin dacht een paar seconden na en keek Barbara dan ernstig aan.
„Wat zegt u hier zelf van?”
Barbara begreep dat ze op de proef werd gesteld en besloot niet te vlug te zijn met haar antwoord. Ze wist ook dat ze Saladin zou teleurstellen als ze hem om genade zou smeken, hoewel hij dat waarschijnlijk wel verwachtte. Maar Barbara deed nooit wat de mensen van haar verwachtten.
„Het lijkt me,” zei ze tenslotte, „een goede afstraffing voor een dwaas.” Saladin keek geïnteresseerd. „En wie van ons is hier de grootste dwaas?” voegde ze eraan toe.
De woorden bleven in het vertrek hangen. En in de stilte die erop volgde richtten alle ogen zich op El Akir. Een angstig ogenblik geloofde hij echt dat de afstraffing, die hij zo levendig had beschreven, op hem zou worden toegepast. Hij deinsde achteruit met angst op zijn gezicht. Saladin keerde zich verachtelijk van hem

af en ging op een lage rustbank zitten terwijl hij zijn broer veelbetekenend aankeek.
„El Akir," zei hij, „ik kan mijn genoegens zelf wel verzinnen. Ga weg en neem Sir William mee. Ik wil dat hij als een geëerde gast behandeld wordt. Hij mag alle vrijheid hebben," en hij glimlachte vriendschappelijk naar de ridder, „behalve natuurlijk de vrijheid zelf." Hij gebaarde met zijn hand en de twee mannen verlieten zwijgend het vertrek. Saladin beduidde Barbara dat ze dichterbij moest komen.
„Bent u bang voor mij?"
Barbara schudde haar hoofd en quasi verbaasd keerde Saladin zich naar zijn broer.
„Als ik niet eens vrouwen kan doen sidderen, wat voor hoop hebben we dan nog dat we deze oorlog kunnen winnen?"
Barbara zei: „Ik ken niemand die geen respect voor u koestert. Verder heeft men heilig ontzag voor u als generaal. Ik ben geen man en daarom begrijp ik misschien niets van oorlog, maar het lijkt , me dat een man van karakter liever niet met lafaards strijdt."
„Dat is wijsgerig," mompelde Saladin.
„En verstandig, broeder," voegde Safadin eraan toe. „Vertel me nu de waarheid," zei de sultan. „U hoort in deze streken niet thuis, maar het kwam me voor dat u ook voor Sir William een vreemdeling was."
„Ik ben op reis. Samen met drie vrienden kwam ik in het bos aan."
„Reed u het bos in?"
„Nee."
„U liep het bos in," raadde Saladin. Barbara schudde haar hoofd en vroeg zich af hoe ze het kon uitleggen zonder hun goedgelovigheid te veel op de proef te stellen "
„We kwamen er aan in iets."
„U werd het bos ingedragen."
Het leek Barbara verstandig om het op dit punt maar met Safadin eens te zijn. Saladin leunde achterover en wreef over zijn kin.
„Nogal een schoorvoetende vertelster."
„Ik zou u kunnen vertellen... dat ik van een andere wereld kwam, waar insecten heersen. Of dat mijn vrienden en ik onlangs nog het Rome van Nero bezocht hebben. En dat we daarvoor in het Engeland van een verre toekomst zijn geweest."
Saladin knikte langzaam.
„Ik begrijp het. U en uw vrienden zijn een troep spelers. En u bent

de vertelster?”
Barbara boog alleen haar hoofd. Ze was blij dat ze een manier had ontdekt om haar bestaan te rechtvaardigen zonder zich in ingewikkelde leugens te hoeven verliezen. „Eerlijk gezegd,” zei de sultan, „bent u mij een blok aan het been. Ik beschik niet lichtvaardig over leven en dood, maar ik weet niet wat ik met u aanmoet in mijn hoofdkwartier. Een verstandig man zou u waarschijnlijk vlug uit de weg laten ruimen. U zult u hier dan ook nuttig moeten maken. We hebben hier afleiding nodig en daar moet u voor zorgen. Als u daar in slaagt, zult u hier uitstekend behandeld worden en zal u niets overkomen. Vanavond zult u aanzitten aan mijn tafel met kleren die meer in overeenstemming zijn met uw positie.”
Barbara keek een beetje verontrust, omdat ze niet begreep wat Saladin bedoelde.
„U zegt zelf dat u een vertelster bent,” zei hij. „Als uw verhalen mij behagen, is alles in orde.”
Barbara zei: „Zoals Scheherazade?”
Saladin boog naar voren met een grimmige glimlach op zijn lippen. „En u zult zich ongetwijfeld herinneren dat zij een doodvonnis boven haar hoofd had hangen.”

4. Het rad van fortuin

Terwijl El Akir op de binnenplaats van Saladins hoofdkwartier stond te wachten en zichzelf vervloekte, omdat hij zich door zijn gevangenen voor gek had laten zetten, zat aan een tafel een grote rijk geklede koopman te drinken. El Akir had hem gezien toen hij het paleis uitkwam, maar had verder geen aandacht aan hem geschonken omdat er zo veel buitenlandse kooplui waren die aan de oorlog probeerden te verdienen.
Het is altijd moeilijk om een man te begrijpen voor wie niets in zijn voordeel spreekt Alle mensen hebben eigenschappen die minder plezierig zijn. Zij die El Akir kenden, troffen in zijn karakter niets gunstigs aan. Hij was een man die zo van schuld doortrokken was, dat zijn leven alleen draaglijk was wanneer hij de ene ellendige daad na de andere pleegde. Het was alsof de man door zijn misdaden werd gekweld en hij die door het bedenken van nieuwe wandaden wilde verbergen.
Dat zag Luigi Ferrigo allemaal. Niet dat hij de bijzonderheden zag, maar hij zag snel genoeg met wat voor type man hij te maken had. Hij was een volmaakt kenner van een bepaald soort mensen. Ferrigo's zwakke zijde was dat hij die vaardigheid niet op alle soorten mensen kon toepassen. Als hij in gezelschap kwam van dwazen, lafaards, schurken of hebzuchtigen, kon hij elk van hen binnen de kortste keren naar zijn hand zetten. In gezelschap van begaafde en fatsoenlijke mensen keerde hij in zichzelf en was hij gereserveerd en op een afstand. Elke man kiest in het leven de weg die hem het vlugst tot de verwerkelijking van zijn verlangens zal voeren. Ferrigo volgde een donkere en slinkse weg. Er werd wel van hem gezegd, dat hij liever één goudstuk verdiende door bedrog dan een heel fortuin door eerlijk handelen. Anderen zeiden dat hij zo op rijkdom belust was dat hij tot elke diepte zou kunnen zinken om winst te maken.
Uit het paleis kwam een vrouw die in de schaduw bleef van de gaanderij die de binnenplaats omgaf. Luigi Ferrigo leunde achterover in zijn stoel en deed alsof hij sliep. El Akir zag dat het de vrouw was op wie hij had gewacht en hij trok zich terug in een nis. Toen ze daar langs liep, kwam hij te voorschijn en greep haar arm. Ze gaf een angstig kreetje en zou op haar knieën zijn gevallen als hij

haar niet overeind had gehouden. Zijn vingers knepen pijnlijk in haar vlees, waardoor er tranen in haar ogen kwamen.
„Sheyrah," fluisterde hij woest, „waar is die buitenlandse vrouw? Als je het me vertelt, zal ik je belonen."
De vrouw staarde hem aan en werd bang van de haat die zij in zijn ogen zag. Hij kneep ongeduldig in haar arm en met zijn andere hand haalde hij uit de buidel aan zijn gordel een zware zilveren ring met een mooie gele steen. „Die krijg jij. Vertel op. Ik weet dat je haar moet verzorgen van de sultan."
Alsof het noemen van Saladin haar moed gaf, trok ze haar arm terug en stapte achteruit, terwijl ze over de plek wreef waar zijn vingers haar hadden vastgehouden. El Akir likte zijn lippen af en probeerde een andere benadering. Hij hield de ring omhoog, zodat het licht erop viel en sprak wat vriendelijker.
„Als je de buitenlandse vrouw bij mij brengt, krijg je dit." Hij keek of zijn woorden enige uitwerking hadden en toen zij koppig haar hoofd schudde, deed hij een stap naar voren.
„Dan ben ik van nu af aan je vijand."
„Mijn heer is groter dan u," zei Sheyrah uitdagend.
De hand waarin El Akir de ring had, balde zich tot een vuist en verhief zich. Sheyrah kromp ineen in afwachting van de slag, toen plotseling Luigi Ferrigo verscheen. Hij waaierde zich met zijn hand koelte toe, en deed alsof hij wat verkoeling zocht in de gaanderij. El Akir liet zijn hand langs zijn zijde vallen en Sheyrah haastte zich langs hem heen en verdween in een ander gedeelte van het paleis.
„Dom van haar om die ring niet aan te nemen," zei Luigi tussen neus en lippen door. El Akir die net weg wilde lopen, verstijfde en draaide zich om. „Maar misschien vroeg u er wel te veel voor."
De twee mannen namen elkaar een paar seconden op en de Genuees wist toen wat hij aan de ander had.
„Ik heb daar wat wijn op een tafel staan," zei hij vriendelijk.
„Waarom zou ik met u drinken ?"
„Omdat ik iemand iets wil vragen. Ik moet alleen zijn prijs weten."
El Akir werd over de binnenplaats naar een stoel gebracht. En toen hij daar in was gezet kreeg hij een beker wijn. Die nam hij tamelijk onbehouwen aan, waarna hij er gulzig uit dronk. De smaak van het amberkleurige vocht stond hem beter aan dan die van de wijnen die hij gewoonlijk dronk. Ferrigo schonk hem nog een keer royaal in.
„Dit is een Franse wijn. Daar heb ik een hele voorraad van in mijn schip in Akko. Als hij u bevalt, wil ik u er wel een zak vol van

geven.”
„Ik laat me door u niet omkopen,” gromde El Akir.
De ander schudde zijn hoofd alsof hij pijnlijk getroffen was.
„De bedienden hier hebben me over u verteld, El Akir. U bent een rijke emir met een eigen leger. Ik hoor dat u in Lydda, dat hier niet ver vandaan ligt, een fraai paleis hebt. Denkt u dat ik me verbeeld een man als u met een zak wijn te kunnen omkopen?”
„U weet wel erg veel. Waarom hebt u naar mij geïnformeerd? Wie bent u? Wat moet u hier in Ramla?”
De koopman hoorde rustig al die vragen aan, nipte even aan zijn beker en bleef de emir aankijken.
„Ik heb een lange en vermoeiende reis achter de rug om met uw sultan te kunnen spreken. Maar Saladin of zijn broer willen mij niet ontvangen. U zult wel geraden hebben dat ik een koopman ben. Kopen en verkopen is mijn werk.”
„Daar heb ik niets mee te maken,” zei El Akir, die met zijn hoofd schudde omdat de sterke wijn al begon te werken. „Ik ga uit Ramla weg.”
„Gaat u naar uw paleis in Lydda?”
„Ja. Als het u tenminste wat aangaat.”
„Misschien blijft u hier nog wel omdat het mij aangaat.” De emir keek vechtlustig naar de ander en kwam overeind met een vloek op zijn lippen. Hij wist niet goed raad met de manier waarop de vreemdeling tegen hem sprak. Toch was er iets in het optreden van de ander dat maakte dat hij zweeg en weer ging zitten. Ferrigo glimlachte zonder een zweem van triomf.
„We hebben allebei reden om in Ramla te zijn, El Akir,” zei hij zacht terwijl hij over de tafel leunde. „Zouden we elkaar niet kunnen helpen?”
„Vertel me eerst maar eens wat u voor een reden hebt,” zei de ander voorzichtig.
„Winst. Ik wil vrijgeleide voor karavanen naar het hoofdkwartier van de sultan. Van Tyrus naar Ramla en omgekeerd.”
„We zijn in oorlog,” antwoordde El Akir stompzinnig. Hij schudde weer met zijn hoofd om de nevel van de wijn te doen opklaren.
„Koenraad van Tyrus heeft onenigheid met de koning van Engeland en stuurt hier een afgezant heen om vrede te sluiten met uw sultan. Elk leger moet voorraden hebben en het kan ook geen kwaad om iemand te hebben die de buit op kan kopen die er gemaakt wordt.”
El Akir knikte en probeerde er intelligent uit te zien. Een vlieg

zoemde om zijn gezicht en hij sloeg er naar zonder hem te raken.
„En wat voor rol speel ik daarbij?" vroeg hij ten slotte. „Regel voor mij een audiëntie bij de sultan en zijn broeder. Ik kan niet langs de mensen komen die hen omringen." Luigi Ferrigo tilde zijn wijnbeker op en keek gespannen over de rand. „Maar hoe zou ik u van dienst kunnen zijn?"
„Er is hier een Engelse vrouw die mij voor gek heeft gezet," flapte de emir eruit. „Ik wil haar meenemen naar mijn huis in Lydda. Dan zullen we wel eens zien wie de gek is en wie de meester. Als u mij helpt, krijgt u de sultan te spreken."
Het bleef een paar seconden stil. De koopman bracht de beker naar zijn mond en dronk hem leeg. Op een kieskeurige manier veegde hij daarna zijn lippen af met een stuk zij dat hij aan zijn gordel droeg. Hij stond op. „Regel voor vanavond laat een audiëntie. Wacht als het donker is bij de stallen. Ik zal de vrouw bij u brengen." El Akir keek de koopman na toen die het paleis in liep en merkte plotseling dat zijn hoofd erg zwaar was geworden. Zijn ogen hadden moeite om open te blijven. De vlieg kwam met een paar andere terug, maar hij had niet genoeg fut meer om ze weg te jagen. Hij leunde achterover in zijn stoel en kon met zijn benevelde brein nog maar aan één ding denken. Het lot had hem de kans gegeven om zijn haat en wraakzucht te bevredigen op het slanke aantrekkelijke meisje wier glimlach hem erger dan honderd dolken in zijn hart had getroffen. Tevreden gaf El Akir zich over aan de slaap.

Barbara luisterde ernstig toen Sheyrah haar waarschuwde dat ze een vijand had. Ze vertelde van haar ontmoeting met El Akir en hoe hij duidelijk van plan was om Barbara te vinden zodat hij zich op haar kon wreken. Maar als ze ervoor zorgde dat ze in het paleis bleef, zei Sheyrah, hoefde ze niet bang te zijn dat hij haar iets kon doen. „Ik hoorde dat hij naar zijn eigen paleis in Lydda terug zou gaan," zei Sheyrah, terwijl ze Barbara's haar kamde. „Dan is hij uit de buurt en bent u niet meer in gevaar. U hebt prachtig haar," zei ze, alsof ze zowel voor haar eigen plezier als voor dat van Barbara van onderwerp wilde veranderen. Ze was erg bang voor de emir.
Barbara glimlachte tegen haar in de spiegel en keek dan weifelend naar de kleren die ze droeg.
Ze hield van de zon en vond niets heerlijker dan in haar eigen tijd in de twintigste eeuw in een bikini op een strand lekker bruin te bakken. Maar om voor een avondje bij Saladin alleen maar een

soort met kralen bestikt tweedelig badpak met doorzichtige mouwen en broekspijpen, die met gouden bandjes aan haar polsen en enkels vast zaten, te dragen, was iets heel anders. Ze fronste onzeker toen Sheyrah haar een paar prachtige gouden muiltjes aandeed, op de grond bleef zitten en verrukt in haar handen klapte.
„Weet je zeker dat ik dit hoor te dragen, Sheyrah?” vroeg ze ongerust. De vrouw stond op en klakte geërgerd met haar tong.
„U hebt gelijk!” zei ze. „Wat dom toch van me om dat te vergeten.” Ze liep naar de andere kant van de kamer, zocht tussen kledingstukken die op een kist onder het raam lagen en kwam triomfantelijk bij Barbara terug. In haar handen droeg ze een stukje doorzichtige zijde. Ze maakte de sluier achter Barbara’s hoofd vast.
„Kijk nu eens hoe u eruit ziet,” zei ze trots. „Elke man zal vanavond geboeid worden door de schoonheid van uw ogen.”
„Maar de rest,” zei Barbara met een klein stemmetje. Ze probeerde een manier te vinden om het uit te leggen, want ze begreep dat het voor Sheyrah het belangrijkst was dat haar gezicht bedekt was. Plotseling kreeg ze inspiratie. „Sheyrah,” zei ze, „ik ben niet aan dit klimaat gewend. Je wilt toch niet dat ik bij de sultan ga zitten bibberen. Hij zou denken dat ik bang voor hem was. En hoe zou ik verhalen moeten vertellen terwijl ik zit te klappertanden?”
Sheyrah schudde haar hoofd en wist geen raad met het probleem.
„Kan ik de mantel niet dragen die Sir William voor mij gekocht heeft?”
„U kunt wel een mantel dragen" antwoordde Sheyrah, „maar hij moet wel van een betere kwaliteit zijn. Ik zal eens kijken of ik er een kan vinden.” Sheyrah haastte zich door een kralengordijn de kamer uit en begon in een andere kamer in een kist te zoeken.
Barbara dacht weer aan de rol die ze vanavond voor de sultan moest spelen. Eerst was ze doodsbang geweest bij de gedachte dat ze een verhaal aan een publiek, hoe klein ook, zou moeten vertellen. Maar ze besefte al gauw dat piekeren erover het alleen maar erger maakte. Daarna dacht ze aan de rijke literatuur van haar land en toen waren er zo veel ideeën bij haar opgekomen, dat ze bijna geen keus meer kon maken. Ze zat nu rustig te bedenken waarmee ze Saladin zou kunnen afleiden en amuseren, Shakespeare stond natuurlijk bovenaan de lijst. Hamlet leek haar te moeilijk om te vertellen, maar Romeo en Julia leek haar meer geschikt, want er kwam zowel tragiek als romantiek in voor. Ze dacht dat ze misschien de koopman van Venetië wel enigszins zou kunnen

wijzigen door van Shylock een Syriër of een Arabier te maken. Dat zou het verhaal voor Saladin begrijpelijker maken en dan was er meteen een figuur waarmee hij kon sympathiseren. Toen ze eraan dacht hoe zij die verhalen zou moeten vertellen aan een buitengewoon kritisch gehoor, sloot zich om haar hart een koude klamme hand van angst. Maar ze dwong zichzelf ertoe om aan iets anders te denken en begon een lijst van schrijvers in haar hoofd op te stellen.

Plotseling verscheen in de deuropening die op de gang uitkwam een grote rijk geklede man. Hij glipte de kamer binnen met zijn vinger op zijn lippen.

„Ik ben Luigi Ferrigo," fluisterde hij, "en ik kom u bevrijden." Hij keek de kamer rond en zag in de andere kamer de kamenier die kleren aan het uitzoeken was. „Van wie komt u?" vroeg Barbara. Een wilde hoop borrelde in haar op, vooral toen ze bedacht dat ze niet als vertelster zou hoeven op te treden. Want daar was ze toch wel erg bang voor. „Komt u van Sir William?"

Ferrigo knikte vlug. In zijn rechterhand had hij een paar handschoenen. Op de rug van elk van die handschoenen was met kleine pareltjes een slang geborduurd. Hij legde ze op de tafel en gebaarde met beide handen om zijn woorden kracht bij te zetten.

„Ik heb een paard voor u in de stal en een gids om u naar Jaffa te brengen. Maar dan moet u wel meteen meekomen."

Barbara knikte en kwam overeind. Opeens bedacht ze hoe dun ze was gekleed.

„Ik moet hier iets overheen aan hebben," zei ze. De Genuees trok zijn lippen samen, nam toen de zware donkere mantel van zijn eigen schouders en sloeg die om haar heen.

„Kom mee!" Hij pakte zijn handschoenen op en drong haar door de deur, terwijl hij een blik over zijn schouder wierp om zich ervan te vergewissen dat de kamenier niets gemerkt had. Haastig, maar zonder een teken van paniekerigheid leidde hij haar door een reeks gangen. Hij bleef daarbij zo veel mogelijk in de schaduw en hield af en toe even stil om te luisteren of er misschien om de volgende hoek gevaar dreigde. Een keer glipten ze langs een Saraceense wachter die half slapend op zijn lans stond te leunen. Ook moesten ze langs een open deur van een goed verlichte kamer zien te komen, van waaruit de stemmen van verscheidene mannen klonken. De koopman waagde het erop, wierp een blik naar binnen, maar toen hij zag dat de mannen daar helemaal opgingen in een of ander

kansspel, haastte hij zich met Barbara voorbij de deur en een kleine trap af.
Tamelijk zwaar ademend, hield hij haar met zijn ene arm tegen en keek naar buiten door de deur die op een klein straatje uitkwam. Aan de overkant was een half openstaande deur die toegang gaf tot de stallen. Hij keek bezorgd omhoog naar de maan die hoog aan de wolkeloze hemel stond.
„Blijf hier," fluisterde hij, „en ren naar die deur als ik roep."
Barbara knikte en hij stapte tevoorschijn en keek vlug van rechts naar links. Ze keek hoe hij naar de deur aan de overkant liep, die openduwde en toen naar haar omkeek. Nog voor hij zijn mond opendeed, trok ze de mantel strak om zich heen en holde naar de overkant. Hij deed de deur achter haar dicht, pakte haar voorzichtig maar beslist bij haar arm en leidde haar naar het andere eind van de stal. De paarden keken vanuit hun boxen het haastige paar na. Zij vormden de trots van de verzameling van de sultan. Ze waren stuk voor stuk gitzwart en hun huid glansde in het maanlicht dat door de hoge ramen naar binnen viel.
„Uw gids staat klaar aan het andere eind van de stallen," fluisterde Ferrigo, „met paarden die onmiddellijk kunnen vertrekken."
„Hoe kan ik u ooit bedanken?" zei Barbara. Ferrigo glimlachte naar haar en op dat moment begon ze toch een tikkeltje argwaan te krijgen, want zijn blik bezorgde haar de koude rillingen. Achter zich hoorde zij voetstappen. Ze zag hoe Ferrigo's glimlach breder werd, zijn ogen zich vernauwden en zijn tong over zijn bovenlip likte. Haar hart begon vlugger te kloppen, omdat ze ervan overtuigd was dat ze op de een of andere manier bedrogen werd. Ze stapte opzij, maar een hand greep haar arm en draaide die wreed op haar rug. El Akir duwde zijn gezicht bijna tegen het hare. Zijn litteken was duidelijk te zien in een straal maanlicht. Het werd er zelfs nog door geaccentueerd en zij concentreerde er al haar afschuw op. Binnen een paar seconden had de emir een lap voor haar mond gebonden, terwijl Ferrigo haar handen van voren aan elkaar bond met een stuk touw dat El Akir uit zijn gordel haalde. Ze probeerde zich niet te verzetten, maar liet gelaten toe dat de twee mannen haar hulpeloos maakten. Het gewicht van de wanhoop ontnam haar alle tegenstand en alle hoop op ontsnappen. El Akir bracht haar naar twee paarden die bij de ingang van de stallen stonden.
„Hebt u aan mijn voorwaarde voldaan?" vroeg Luigi Ferrigo scherp. El Akir tilde Barbara op een paard, besteeg dat van hem en hield de

leidsels van beide paarden in zijn linkerhand. Hij leunde opzij en haalde een stuk touw tussen Barbara's polsen door. Het andere uiteinde ervan sloeg hij om zijn rechterpols.
„U krijgt vanavond een audiëntie bij de sultan en zijn broer. U zult vanavond met hen dineren”
Barbara keek met verachting neer op de koopman. Ze begreep niet waarom iemand een medemens om zo'n banale reden kon verraden. Alsof hij haar gedachten kon lezen, wendde Luigi Ferrigo zich af. De emir zette de paarden zo plotseling in beweging dat Barbara haastig naar de manen van haar rijdier moest grijpen om niet afgeworpen te worden.
Luigi Ferrigo struikelde naar achteren toen de. paarden wegschoten en zijn kleding gedeeltelijk met stof bedekten. Binnensmonds vloekend greep hij naar de handschoenen onder zijn gordel met de bedoeling zich daarmee af te stoffen. Hij staarde naar de ene handschoen in zijn hand en vroeg zich af waar de andere was. Hij begon terug te lopen langs de weg die hij gekomen was met zijn ogen op de grond gericht en elk donker hoekje onderzoekend.
De twee paarden galoppeerden door de stad Ramla. De paar mensen die op straat waren sprongen geschrokken opzij en drukten zich tegen de muur. Een blik op het harde gezicht van de emir die laag over zijn rijdier gebogen zat, was genoeg om iedereen te laten afzien van nieuwsgierige vragen. Er waren er wel die zich afvroegen wie dat mooie meisje was wier lange haar wapperde in de wind.
De paarden kwamen buiten de stad en reden over de velden die door de zomerhitte hard waren geworden. El Akir begon zich steeds triomfantelijker te voelen en Barbara steeds wanhopiger.
Luigi Ferrigo had zijn handschoen niet kunnen vinden. Hij zou het verlies ervan als iets onbelangrijks van zich afgezet hebben, ware het niet dat het hem bleef irriteren.
Hij was een zorgvuldig man en de handschoenen waren speciaal voor hem ontworpen. Ze waren erg duur geweest. Bovendien had hij overal gezocht waar hij geweest was. Behalve natuurlijk in dat gedeelte van het paleis waar hij met Barbara door was gekomen. De koopman voelde er niets voor om alleen voor een kledingstuk nog een keer zijn leven te wagen. Toen hij tenslotte weer op zijn kamer was, trok hij voor zijn audiëntie bij Saladin een stel nieuwe kleren aan. De nutteloze handschoen gooide hij op een vensterbank. Hij keek uit het raam en probeerde te vergeten hoe het mooie meisje vanaf het paard op hem had neergezien. Toen kwam er een

bediende binnen die zei dat hij hem naar de sultan zou brengen.
Hij dacht nu niet langer meer aan wat er eerder op de avond was gebeurd, maar aan hoe hij de sultan zou moeten benaderen. De bediende leidde hem door een ingang die bewaakt werd door twee indrukwekkend grote strijders van het ras van de sultan, de Koerden, een mooie zaal binnen waarvan de wanden met draperieën bekleed waren en die rijk voorzien was van rustbanken, kussens en weelderige tapijten.
Saladin zat op een van de rustbanken en zijn broeder stond naast hem. Zij ontvingen hun bezoeker glimlachend en vriendelijk en de sultan beduidde de koopman om naast hem te komen zitten.
Safadin klapte , zachtjes in zijn handen en bedienden droegen een lange lage tafel binnen met daarop een paar bekers en een wijnkruik en schalen met lekkernijen en vruchten. Ferrigo was zeer geïnteresseerd in de wijnkruik, die naar hij vermoedde van Romeinse oorsprong was. Hij vroeg de sultan ernaar en Saladin complimenteerde hem met zijn deskundigheid.
„Dit is een herinnering aan Julius Caesar en zijn verblijf in Egypte. Hij maakt deel uit van een verzameling die de generaal aan de Egyptische koningin Cleopatra gaf en die speciaal voor die gelegenheid gemaakt was.”
Een bediende schonk wat wijn uit de antieke kruik en gaf de beker aan Ferrigo.
„Vertel me nu eens,” zei de sultan nadat ze van de wijn hadden geproefd, „wat u naar Ramla heeft gevoerd.”
„Ik zou willen, hoogheid, dat u zich Europa voorstelde als een grote winkel die steeds vol staat met klanten die vragen om reukwerken, stoffen, ivoor, goud en specerijen. Al die dingen zijn schaars geworden.”
„Door de oorlog,” zei Safadin.
„En oorlogen zijn duur,” antwoordde Ferrigo. „De verkoop van die artikelen levert veel winst op.”
Saladin knikte nadenkend. „Zoals u zegt, zijn oorlógen kostbaar en we zijn niet afkerig van handeldrijven, koopman, evenmin zullen wij onze neus voor winst optrekken. Maar onze vijanden hebben van Akko tot Jaffa de kust in handen. Ik kan me niet voorstellen dat u over land wilt gaan. U zou een makkelijke prooi voor rovers Worden.”
„Nee, ik heb schepen, hoogheid. En ik heb gehoord dat Koenraad van Tyrus vrede met u wil sluiten.”

De twee broers keken elkaar even aan.
„U bent goed op de hoogte,” mompelde Safadin, „hoewel er met Koenraad nog geen voorwaarden zijn vastgesteld."
„U wilt een concessie,” sprak Saladin zonder omwegen, „Klopt dat?”
De koopman boog zijn hoofd. „Met vrijgeleide voor karavanen vanuit en naar de stad Tyrus.”
„En waar ligt onze winst in deze onderneming? Als de goederen in Genua verkocht worden?”
„Nee, heer, in mijn schepen in Tyrus heb ik voorraden paardentuigen en een grote hoeveelheid zwaarden en dolken van goede kwaliteit. Ik heb ook vee en schapen. Wat ik wil voorstellen, is dat die goederen worden ingeruild tegen de goederen die ik van u en uw bondgenoten ontvang onder uw bescherming en introductie.”
Saladin dacht even na en stond toen op. Ferrigo stond uit beleefdheid ook meteen op. Hij vroeg zich af of het gesprek was afgelopen.
„Uw voorstel staat mij wel aan, ” merkte de sultan op, „maar ik zou eerst meer over u willen weten. Er heeft zich hier aan mijn hof iets voorgedaan, waarover u mij zult helpen een oordeel te vellen. Op die manier zal ik uw geest en uw hart beter kunnen leren kennen.”
Ferrigo boog. Hij was ervan overtuigd dat zijn succes bijna volledig was. Safadin liep naar de ingang, waar de bediende die Ferrigo naar het vertrek van Saladin had begeleid, was verschenen. Hij pakte iets van hem aan en Ferrigo zag dat Safadin, toen hij weer terugkwam, iets donkers in een mouw van zijn wijde gewaad stopte. Zijn aandacht werd toen afgeleid doordat Sheyrah door een wachter werd binnengebracht. Zij wierp zich in haar volle lengte voor Saladin neer. Deze boog zich over naar de koopman.
„Het is een zuiver huiselijke aangelegenheid, maar omdat het over iemand gaat die meer uw levenswijze heeft dan de onze, zal ik u dankbaar zijn voor uw goede raad.” Ferrigo boog, nogal verguld met de manier waarop de zaken zich ontwikkelden. De vrouw op de grond begon meelijwekkend te jammeren en ze smeekte haar meester om haar niet de schuld te geven. Safadin gebood haar te zwijgen op een manier waarover geen misverstand kon bestaan. De vrouw beet op haar lippen en bleef geknield met haar hoofd op de grond liggen.
„Er is een gevangene ontsnapt,” zei Saladin tussen neus en lippen door, „een vrouw van wie ik had gehoopt dat ze voor wat afleiding zou kunnen zorgen. Ik had reden om aan te nemen dat ze een

vertelster was.”
Ferrigo onderdrukte de glimlach die hij voelde opkomen. Dit was toch wel ironisch. Hij keek naar de ingang waar een andere wachter een grote donkere jongeman binnenbracht met kleren die Ferrigo als Engels herkende.
„Nu zijn we allemaal bij elkaar,” zei Saladin. Hij beurde de vrouw aan zijn voeten een weinig op. „Hoe heet je?”
„Sheyrah,” stamelde ze half fluisterend.
„Luister dan goed naar me, Sheyrah. Ik zal je niet straffen als je me de waarheid vertelt. Waar is de Engelse dame, die jij moest bedienen?”
„Ik weet het niet, hoogheid! Ik zweer u dat ik het niet weet! Ze vroeg mij om een mantel voor haar te halen tegen de kou. Ik ging er een zoeken en toen ik terugkwam was zij verdwenen.”
„En verder weet je niets?”
„Dat zweer ik! Dat zweer ik!”
„Goed.” Saladin keek naar de man met de Engelse kleren, keerde zich naar Ferrigo en fluisterde hem toe wie het was. Ferrigo knikte.
„En u, Sir William, weet u hier ook niets van?”
„Nee, sultan,” antwoordde de ridder beslist „Ik zou haar trouwens hebben afgeraden om alleen op stap te gaan.” „Ik geloof u. En ik geloof ook niet dat ze alleen weg zou gaan.”
Hij keek Ferrigo aan. „Wat denkt u ervan?”
„Die dame over wie u het hebt, moet een medeplichtige hebben gehad die haar heeft helpen ontsnappen.” Hij was blij toen hij de glans van goedkeuring in de ogen van de sultan zag.
„Ja, dat is mogelijk.”
„Maar onwaarschijnlijk,” kwam Sir William tussenbeide, „Ze had geen goud of wat voor geld dan ook. Ook had ze geen juwelen. Deze vrouw kan u vertellen dat ik een mantel voor haar heb moeten kopen.” Sheyrah knikte bevestigend. „Ze kon dus niemand van uw mensen omkopen om haar te helpen ontsnappen,” vervolgde de ridder.
„En ik kan ook niet aannemen dat ze in de korte tijd dat ze hier was zulke goede vrienden kon worden met iemand, dat hij u ontrouw zou worden en haar zou helpen ontsnappen.”
„De manier waarop u redeneert, bevalt mij ” mompelde Saladin. „We zullen nagaan wat we over dit mysterie weten. De gevangene kan niet alleen ontsnapt zijn en ze heeft ook niemand kunnen omkopen.” Hij keerde zich weer naar de Genuese koopman om

diens mening te horen.
„Ik moet toegeven dat ik er geen raad mee weet,” zei Ferrigo die geconcentreerd zijn wenkbrauwen fronste. „Kom nou, koopman, is er geen andere manier om de plotselinge verdwijning van deze vrouw te verklaren?” Ferrigo sloeg zijn armen over elkaar, steunde met zijn linkerhand zijn kin en scheen diep in gedachten verzonken. Ten slotte schudde hij zijn hoofd.
„Nee, hoogheid, ik kan dit vraagstuk niet ontrafelen.”
Sir William zei: „Ze is ontvoerd” Saladin knikte.
„Ja, Sir William, u hebt een scherp verstand. Ze heeft hier aan mijn hof geen vriend opgedaan maar een vijand.”
„El Akir!”
„Precies. Maar hij was niet alleen. Hij had haar niet zover kunnen krijgen dat zij de veiligheid van haar kamer verliet. Iemand anders moet haar naar de emir gebracht hebben” Hij keek nadenkend naar Sheyrah, maar die schudde heftig met haar hoofd.
„Ik ben het niet geweest,” jammerde ze, terwijl de tranen over haar gezicht rolden, „ik heb haar juist voor emir El Akir gewaarschuwd. Ik vond haar aardig.”
Met een gebaar van zijn hand maakte Saladin een einde aan de woordenvloed. „Ik geloof je wel, Sheyrah. Vertel ons maar eens wat je in de kamer vond, nadat de gevangene verdwenen was.”
Luigi Ferrigo zag tot zijn schrik hoe Sheyrah vanuit de plooien van haar kleding een handschoen te voorschijn haalde. Alsof het vertraagd was, zag hij hoe Saladin zijn hand uitstak, de handschoen aannam van de geknielde vrouw en hem voor zijn ogen omhooghield. Plotseling vestigde hij zijn blik op de koopman en zijn ogen waren zo hard en koud als zwarte kiezelstenen.
„Is dit uw handschoen?” vroeg hij met een stem zonder enig mededogen.
De vraag scheen in het vertrek te blijven hangen en alle gezichten keerden zich naar de koopman. Er begon een zenuw te kloppen in zijn hals en hij voelde hoe het zweet op zijn voorhoofd stond.
„Nee, geen sprake van. Natuurlijk niet,” stamelde hij, zonder dat hij een uitweg zag uit de val die de sultan had gezet. Vaag zag hij hoe Safadin nog een handschoen te voorschijn haalde en die aan zijn broeder overhandigde. Deze hield de twee handschoenen naast elkaar. „Waarom hebben we er dan een in uw kamer gevonden die met deze samen duidelijk een paar vormt?”
Sir William was met drie stappen bij Ferrigo, greep hem met twee

handen om zijn hals en dwong hem zo op de knieën.
„Smerige verraderlijke hónd! Waar is ze?"
Hij schudde de ongelukkige krachtig door elkaar en liet hem dan vol afschuw op de grond vallen.
Saladin zei: „We weten waar uw vriendin naartoe is gebracht." Sir William draaide zich om, keek de sultan aan en hoefde zijn vraag niet uit te spreken.
„El Akir is verdwenen evenals twee paarden uit de stallen. We zullen informaties inwinnen in de stad, maar ik twijfel er niet aan of de emir heeft haar ontvoerd naar zijn paleis in Lydda."
„Gaat u van hem eisen dat hij haar loslaat?" Sir William staarde naar Saladin die zijn hoofd schudde. „Waarom niet?"
„Omdat zij maar een vrouw is, Sir William. El Akir mag dan een schurk zijn, maar hij is een bondgenoot Hij voert het bevel over een leger, waar ik in een oorlogssituatie niet buiten kan. Ik kan pas wat tegen hem beginnen als ik hem niet meer nodig heb."
Sir William begon meteen met pogingen om de sultan tot andere gedachten te brengen. Luigi Ferrigo zag hoe ze alleen nog maar aandacht voor elkaar hadden. Hij besefte dat dit zijn laatste kans was, sprong overeind en holde naar de uitgang.
Welke ijdele hoop hij had om langs de wachters te komen die buiten de zaal stonden, dan de stallen te bereiken, een paard te stelen en te vluchten, zal niemand ooit weten. Wanhoop dwong hem tot handelen zonder nadenken. Een enkel ongehaast woord van Safadin maakte dat een van de wachters te voorschijn kwam met zijn kromzwaard klaar voor gebruik. Safadin maakte een kort neerwaarts gebaar toen de koopman probeerde langs de wachter te glippen. Het zwaard flitste door de lucht en drong diep in Ferrigo's nek. Met een kreet van pijn stortte hij in elkaar. De wachter liep naar hem toe en trok het zwaard uit de wond. Even klonk er nog een smeken om genade en dan een half gesmoord gereutel toen de vergelding weer toesloeg en zo een einde maakte aan het leven van een man die van bedrog en verraad geleefd had.
De dood van Luigi Ferrigo schonk Sir William in de lange uren die volgden maar weinig voldoening. De sultan en zijn broeder Safadin werden door andere zaken in beslag genomen. Er deden ongelooflijke geruchten de ronde dat koning Richard zijn zuster Joanna als echtgenote had aangeboden aan Safadin om zo de oorlog, die met wapens niet beslecht leek te kunnen worden, tot een vreedzaam einde te brengen. De ridder werd dan ook aan zijn lot

overgelaten. Hij had het niet slecht, want Saladin was ridderlijk genoeg om te zorgen dat Sir William goed werd behandeld. Hij had genoeg lichaamsbeweging, over zijn eten had hij niet te klagen en de kamers in het paleis waarover hij de beschikking had, waren uiterst gerieflijk. Maar toch kwamen er donkere kringen onder zijn ogen, werd zijn gezicht mager en lag hij ’s nachts urenlang wakker. De ridder stond duizend angsten uit over Barbara die door zo’n boosaardige vijand was ontvoerd. Hij kon de gedachte niet van zich afzetten, dat zij zich nu in handen van El Akir bevond, doordat hij had goedgevonden dat zij meedeed aan het spelletje, dat hij gespeeld had om de emir wijs te maken dat hij koning Richard was. Hij zocht het gezelschap van militairen, bedienden, wijsgeren en geleerden en aan iedereen stelde hij vragen over El Akir. Maar niets van hetgeen hij hoorde, droeg ertoe bij om hem zijn gemoedsrust weer terug te geven. Er was niemand die iets gunstigs over de emir te vertellen had of zich ook maar een menselijke daad van hem herinnerde.

Toen hoorde Sir William van zijn eigen bediende dat er in Ramla een afgezant van koning Richard was aangekomen, die de vrijlating van de twee gevangenen moest bewerkstelligen. Sir William vroeg om een onderhoud met de afgezant en het duurde niet lang of een wachter kondigde een jonge gebruinde bezoeker aan, die het trotse kruis op zijn wapenrok droeg.

„Ik ben Sir Ian van Jaffa,” stelde hij zich voor, „en de koning heeft mij afgevaardigd om uw vrijlating te bewerkstelligen, evenals die van de dame die gelijk met u gevangen genomen werd.” Ian zag hoe lusteloos de ander erbij zat en een gevoel van ongerustheid bekroop hem, „Zij is toch wel hier, Sir William?”

„Zij was hier,” antwoordde de ander, en vertelde toen wat er gebeurd was. En de hoop die Ian op zijn reis van Jaffa naar Ramla overeind had gehouden, veranderde in volslagen moedeloosheid toen hij het hele verhaal had gehoord. Ten slotte keerde Ian zich om.

„Ik moet natuurlijk naar Lydda om haar te zoeken.”

„Zal Saladin u toestaan in zijn gebied rond te zwerven?”

„Hij kan mij niet tegenhouden. Ik ben hier als speciale afgezant van koning Richard. Ik moet haar zoeken, Sir William en naar Jaffa terugbrengen.”

Ian keek naar de ridder en probeerde de uitdrukking op zijn gezicht te doorgronden. Ten slotte kruisten hun blikken elkaar.

„Ik hoop dat u in elk geval met El Akir zult kunnen afrekenen”
„Durft u me niet meer over die man te vertellen?”
„Ik zou over hem kunnen vertellen tot de zon weer opkomt. Hij is een door en door verdorven schurk. Erger dan hij bestaat er niemand.” Hij ging mismoedig op een krukje zitten en leunde met zijn armen op zijn knieën. Er klonk een matheid door in zijn stem, alsof hij nu voor het eerst de gedachten die hem allang dwarszaten onder woorden probeerde te brengen.
„De genoegens van El Akir zijn onmenselijk. Hij zal zijn slachtoffers geen vernedering besparen die zijn scherpe verstand bedenken kan. Hij is volleerd in de kunst van het martelen, niet alleen van het vlees maar ook van de geest. Hij doodt niet lichtvaardig, omdat hij lijden en pijn zo lang mogelijk wil rekken. Zoek in de donkerste hoeken van je verbeelding, verzin zo erg mogelijke misdaden, El Akir zal je nog honderdvoudig overtreffen. Je kunt alleen maar bidden, Ian, dat haar dood een genadige verlossing is geweest, want levend is er geen hoop voor haar.”
Op datzelfde ogenblik leidde El Akir Barbara’s paard over een heuvel, waarna hij de beide dieren tot stilstand bracht. Hij staarde neer op de stad Lydda die onder hen lag. Barbara had onderweg geen eten of drinken gehad en de zon scheen met zo’n kracht op haar onbeschermde hoofd dat ze het gevoel had dat boven haar wenkbrauwen een strakke stalen band was aangebracht. Haar hele lichaam was moe van de geforceerde rit en de touwen rond haar polsen waren diep in haar vlees gedrongen, waardoor haar handen gevoelloos waren. Ze voelde hoe de ogen van de emir op haar rustten en ze hief moe haar hoofd op, vastbesloten zo veel mogelijk haar lijden voor hem verborgen te houden. Hij wees met zijn ene hand naar de stad, terwijl hij met de andere wreed aan het touw rukte waarmee zij gebonden was. Ze beet op haar lip toen de pijn door haar polsen sneed en hij vluchtig glimlachte.
„Dat is Lydda. Mijn leger ligt er omheen. Straks gaat er een hele nieuwe wereld voor je open.” Hij leunde met een vergenoegd gezicht naar haar over. „Je zult harde lessen moeten leren en je aan moeilijke regels moeten onderwerpen. Je zult verdriet en schaamte léren kennen en slapen zal je door je tranen onmogelijk gemaakt worden. Je zult hopen dat je jezelf zult kunnen doden of dat je mij zo ver krijgt dat ik je dood. Maar de dood zal ver in de toekomst liggen en je pas gegeven worden als al je fleur verbleekt is en je geest volkomen gebroken.” Plotseling gaf hij zijn paard met een

schreeuw van verdorven vreugde de sporen, waardoor hij Barbara bijna van haar rijdier sleurde en de twee paarden galoppeerden de heuvel af naar Lydda.

5. De Doctor in ongenade

Je zou je kunnen voorstellen dat de Doctor en zijn pupil Vicki het wel naar hun zin hadden in het paleis van koning Richard in Jaffa. Dat was ook korte tijd, nadat Ian met zijn kleine escorte naar het hoofdkwartier van de sultan in Ramla was weggereden, het geval. Richard vertoefde graag in een rijke omgeving en hij deelde zijn geneugten. Hij had allerlei mensen om zich heen verzameld die hem met goede gesprekken konden bezighouden. De kamerheer zorgde ervoor dat het de koning nooit aan amusement ontbrak. Allerlei vlees- en groentesoorten, vruchten en noten, wijnen en wat je je maar aan andere lekkernijen kunt voorstellen, kwamen van de schepen, die de kleine haven aandeden, op de tafels van de koning. Want, hoe onzeker en van hoe korte duur ook, er heerste vrede. De soldaten likten hun wonden en gunden hun vermoeide spieren wat rust. En de mannen dachten aan hun gezinnen en aan hun werk thuis.

De kamerheer had het verreweg het drukst als de man die alles aan het koningklijke hof in goede banen moest leiden. Hij was groot en indrukwekkend en kon zo koel en hautain kijken, dat zelfs zij die met opzet ongehoorzaam waren, sidderden van ontzag en hun leven probeerden te beteren. Als hij, zoals elke dag, met zonsopgang was opgestaan, praatte hij, met zijn assistenten en vond snel een oplossing voor de problemen die zij hem voorlegden. Er waren altijd boden beschikbaar, die boodschappen van de koning naar hem konden overbrengen. Hij kon dan ook altijd onmiddellijk zijn aandacht wijden aan verzoeken of opdrachten van Richard.

Het zal niemand verbazen dat hij over een geweldig geheugen beschikte. Heel vaak moest hij een zanger of potsenmaker optrommelen die Richard, Joanna of een van de edelen aan het hof nog eens wilde zien optreden. De kamerheer wist dan onmiddellijk waar deze te vinden zou zijn of iemand anders die dat wist. Verreweg het sterkste staaltje van zijn geheugen was, dat hij precies de kleding voorraad van het paleis uit zijn hoofd kende. Hij moest vaak bezoekers, van wie alles gestolen was, van nieuwe kleren voorzien. Ook moest hij zorgen dat het personeel van het paleis behoorlijk gekleed was. Hij had dan ook altijd een flinke voorraad van allerlei soorten kleren voor noodgevallen. Omdat hij ook

verantwoordelijk was voor de financiën van het hof, hield hij goed het oog op al die kledingstukken.
Hij wist zeker dat de kleren, die de drie nieuwe vrienden van de koning aanhadden, uit zijn kleding voorraad afkomstig waren. Hij was niet het soort man dat zich in dergelijke aangelegenheden vergiste, maar hij was ook te behoorlijk om zonder degelijk bewijs een beschuldiging uit te spreken. Hij ging naar de vertrekken waar de kleren bewaard werden en vergewiste zich ervan dat de kleren die de Doctor, Ian en Vicki droegen, dezelfde waren als die aan zijn verzameling ontbraken. Maar weer besloot hij hen nog niet te beschuldigen voor hij de zaak behoorlijk had onderzocht. Zijn onderzoek bracht aan het licht dat er nog meer kledingstukken ontbraken. Zijn scherpe geest kwam al gauw tot de conclusie dat er iemand met lange vingers aan het werk was geweest. Daarom besloot hij aan alle kledingwinkels in Jaffa een bezoek te brengen. Jaffa was niet zo verschrikkelijk groot en de kamerheer had wel voor heter vuren gestaan. Hij kwam bij elke kraam en in elke winkel en tenslotte kon het niet uitblijven, of hij kwam ook in de zaak van Ben Daheer. Bijna meteen zag hij daar een stapeltje kleren van Engelse makelij. Daar speelden zijn handen wat mee, terwijl hij met de winkelier praatte en al gauw wist hij dat die kleren inderdaad uit het paleis afkomstig waren.
De kamerheer beschikte over een krachtige persoonlijkheid en wist Ben Daheer over te halen met hem mee te gaan naar het paleis. Hij liet het voorkomen dat hij vond dat de stoffen van Ben Daheer de aandacht van de koning verdienden. Hij hoefde niet aan te dringen. Ben Daheer riep zijn oudste zoon om op de zaak te letten, terwijl hij gauw wat stoffen bij elkaar pakte en zich achter zijn nieuwe weldoener aanhaastte. De kamerheer bracht hem het paleis binnen, leidde hem door allerlei gangen en hield tenslotte stil voor een zware deur. Hij klopte terwijl de man naast hem zijn kleren rechttrok en het zweet van zijn gezicht veegde in de verwachting, dat hij meteen bij de koning zou worden aangediend. Hij was zenuwachtig en blij dat de kamerheer hem bij zijn arm vasthield. Een bediende deed de deur open.
De Doctor die samen met Vicki zat te eten keek lichtelijk geïrriteerd over de storing. De kamerheer beval de bediende het vertrek te verlaten, deed zelf de deur dicht en leunde er toen tegen. Ben Daheer maakte zenuwachtig een buiging. Hij zag wel dat hij niet bij de koning was en vroeg zich af waar hij de man met het witte haar

eerder had gezien.
„Waarom komt u hier zo binnendringen?" vroeg de Doctor. De kamerheer kwam samen met Ben Daheer verder de kamer in.
„Hebt u deze man wel eens eerder gezien?"
„Ja, maar ik weet niet meer wanneer," antwoordde de winkelier.
„Is hij in uw winkel geweest?"
„Ja, nu weet ik het weer. Hij heeft mijn stoffen bekeken, maar kon niets vinden wat hem aanstond."
De ogen van de Doctor vernauwden zich en hij keek de kamerheer vorsend aan. Het was hem volkomen duidelijk waar de man heen wilde, maar de Doctor bleef kalm en beduidde Vicki dat zij zich op de achtergrond moest houden.
„Miste u niets nadat deze man bij u op bezoek was geweest?"
„Ja, er waren wat kleren weg." Ben Daheer keek zenuwachtig om zich heen. Hij wist best dat de kleren die ontbraken, de gestolen kleren waren die hij van de paleisbediende Thatcher had gekocht.
„Het waren kleren die de moeite niet waard waren," zei hij onverschillig. De kamerheer liep naar de Doctor en pakte een van zijn mouwen.
„Zulke kleren ?"
De Doctor rukte zijn arm los en stond zo snel op dat zijn stoel achterover op de grond kletterde.
„Dit is onverdraaglijk," viel hij uit. „Hoe durft u hier zo binnen te vallen met dergelijke beledigende beschuldigingen?"
„Zulke kleren zijn uit het paleis gestolen."
„Maar hoe weet u," onderbrak de Doctor hem, „dat dit dezelfde zijn? Precies dezelfde bedoel ik. Ze kunnen wel op die van u lijken."
„Ik weet volkomen zeker dat de kleren die u aan hebt uit het paleis afkomstig zijn. We hebben hier een grote voorraad. Reizigers kunnen niet altijd behoorlijke kleren meenemen. Ik moet ervoor zorgen dat zij die op audiëntie gaan bij de koning, behoorlijk gekleed zijn."
„U hebt dus een grote voorraad kleren, hè? Hoe groot? Hoeveel kledingstukken?"
„Daar gaat het niet om," antwoordde de kamerheer boos. De Doctor stak beschuldigend zijn vinger naar de kamerheer.
„Daar gaat het nu juist wel om, beste vriend. U hebt hier in het paleis schoenen, gespen, kousen, mantels, gordels, hoeden, mutsen, jassen, tunieken, beenkappen, capes en allemaal in verschillende kleuren en maten. En dan durft u te beweren dat u er zeker van

bent dat deze kleren van u zijn!”
De kamerheer knikte, maar de Doctor had even de twijfel op zijn gezicht gezien en maakte daar onmiddellijk gebruik van.
„Zijn deze kleren gemerkt ten bewijze dat ze van u zijn?” zei hij scherp. „Kunt u een rekening laten zien?”
De kamerheer opende zijn mond om te antwoorden, maar deed hem weer dicht omdat hij besefte dat hij zich op zwak ijs bevond. Het optreden van de Doctor verloor opeens zijn scherpte. Hij was een buitengewoon eerlijk man en wist heel goed dat hij verkeerd zat, ook al waren hun problemen door de ontvoering van Barbara veroorzaakt.
„Ik zal u vertellen wat er gebeurd is,” mompelde de Doctor, terwijl hij de kamerheer naar een stoel bracht. „Mijn page en ik kwamen in Jaffa een man tegen, van wie we deze eenvoudige kleren gekocht hebben. Onze eigen kleren waren er vreselijk aan toe. Of die man deze kleren eerst van u had gestolen, is een andere zaak. Zijn er kledingstukken uit uw voorraad verdwenen?”
„Ja, daar bestaat geen twijfel over,” zei de kamerheer. „Dan moet iemand hier in het paleis een dief zijn. Iemand die bij die kleren kan komen. En als u zeker weet dat de kleren die ik draag van u zijn, zal ik ervoor zorgen dat u ze meteen terugkrijgt.”
Vicki slaakte een zucht van verlichting toen de kamerheer veel vriendelijker werd. En in gedachten zegende ze de Doctor dat hij zich zo mooi uit de penibele situatie had weten te redden.
„Mijn page en ik hebben hier geen kleren” vervolgde de Doctor, „en het lijkt me dat deze eerlijke koopman zonder reden bij de zaak is betrokken en dat het hem ook geen winst heeft opgeleverd*
Ben Daheer, die met groeiende zenuwachtigheid het gesprek had gevolgd, omdat hij bang was dat hij als heler aan de kaak zou worden gesteld, keek meteen wat vrolijker, toen hij het woord winst hoorde.
„We hebben kleren nodig,” ging de Doctor met veel overredingskracht verder, „en die kunnen we misschien wel door deze koopman laten maken.”
De kamerheer die zich ervan bewust was dat hij Ben Daheer onder valse voorwendselen naar het paleis had meegetroond, stemde daar onmiddellijk mee in. De Doctor glimlachte.
„En wat vindt u dat hij daarvoor moet krijgen?” vroeg hij vriendelijk.
De kamerheer wreef nadenkend over zijn kin.

„Ik laat het aan u over,” zei de Doctor voor hij kon antwoorden. „Betaalt u hem maar wat u redelijk vindt" De kamerheer staarde de Doctor aan.
„Moet ik de koopman betalen?”
„U regelt toch de financiële zaken aan het hof?”
De Doctor overdonderde de kamerheer met een hele reeks argumenten ter ondersteuning van zijn plan en ten slotte haalde de kamerheer een geldbuidel te voorschijn. De Doctor pakte die van hem aan, haalde er zes goudstukken uit die hij aan Ben Daheer overhandigde, waarna hij de halflege geldbuidel aan de verslagen kamerheer teruggaf. Ben Daheer wreef verheugd met zijn hand over de munten en wilde uitgebreid zijn dankbaarheid tot uitdrukking gaan brengen, toen de Doctor hem voor was.
„Laten we maar niets zeggen tot u onze kleren klaar hebt. Zo, deze vervelende aangelegenheid is nu mooi tot ieders tevredenheid opgelost.”
Hij draaide zich om en grinnikte naar de kamerheer die er met een lang gezicht bij stond.
„Ik weet het, ik weet het. U vindt zes goudstukken veel te veel voor een stel kleren voor mijn page en voor mij. Maar u kunt tevreden zijn. Een man in mijn positie moet over allerlei kledingstukken kunnen beschikken. Ik zal ervoor zorgen dat uw zes goudstukken goed besteed worden. Behalve kleren voor dagelijks gebruik, moet hij kleren voor elk soort gelegenheid maken.”
„Heer, het is duidelijk dat u uiterst belangrijk bent,” zei Ben Daheer, „maar om u recht te doen wedervaren, zal ik waarschijnlijk boven die zes goudstukken uitkomen, die u me zo edelmoedig gegeven hebt.”
De Doctor maakte een royaal gebaar en Vicki moest zich omdraaien om haar glimlach te verbergen.
„Hoe hoog het bedrag ook is, beste man,” zei hij luchtig, „de kamerheer is er goed voor.”
Voordat de kamerheer daar iets tegen in kon brengen, klonk uit de gangen het geroep van bedienden die de kamerheer zochten. Een bediende klopte op de deur en kwam gehaast binnen. Ben Daheer draaide zich om en zijn mond viel open van verbazing.
„Hij was het! Dat is de dief. Hij heet Thatcher.” Thatcher gaf een schreeuw van schrik en ging er vandoor, achterna gezeten door de kamerheer. De Doctor sloeg zijn arm om de schouders van de winkelier.

„Nu dat ook in orde is, kunnen we eens praten over de kleren die u voor mijn page en voor mij moet maken.” Geen van hen zag dat prinses Joanna voorbij de deuropening liep, even aarzelde en dan in de deur kwam staan. „U moet mooie kleren voor ons maken,” zei de Doctor. Vicki trok een gezicht.
„Moet ik blijven doen alsof ik een page ben, Doctor? Kan ik niet weer een meisje worden? De jurken zijn hier zo mooi.”
„Een fraaie misleiding,” mompelde de prinses.
In de stilte die volgde, kwam ze naar hen toe, terwijl ze de Doctor ernstig aankeek.
„Waarom hebt u ons allemaal bedrogen?”
„We zijn hier in een gevaarlijk land, hoogheid, en mijn pupil is erg jong. Vergeet niet dat er in ons gezelschap maar één jonge, sterke man is. Ik geef toe dat het bedrog was, maar de bedoeling was een jong en onschuldig meisje te beschermen en niet om winsten of gunsten te verkrijgen.”
De Doctor boog toen hij deze woorden had uitgesproken en Joanna glimlachte naar hem, half bewonderend en half verwijtend.
„U bent een goed pleiter en ik zal de zaak dan ook verder maar laten rusten. Maar zorgt u wel dat uw pupil op een wat vrouwelijker manier gekleed wordt. Haar huidige kleding,” voegde ze er ironisch aan toe, „zou heel wat gemoederen in beweging brengen, als bekend werd dat de jongen een meisje is. Zulke slanke rechte benen kunnen maar beter bedekt blijven.”
Vicki moest zich inhouden om niet te vertellen over modes in tijden lang nadat de prinses geleefd had. Ze kuste de hand die de prinses haar vriendelijk toestak en verheugde zich erop dat ze andere kleren zou krijgen.
„Ga met deze koopman mee,” zei Joanna, „en zorg dat hij goed werk levert. Je zult me gezelschap houden, zingen en een instrument leren bespelen.”
Joanna keek hoe Vicki en Ben Daheer bogen en het vertrek verlieten. Daarna liep ze naar een stoel en ging zitten. De Doctor wees op de wijn en de vruchten op een schaal en toen ze weigerde, vroeg hij of ze er bezwaar tegen had als hij voor zichzelf wat wijn inschonk.
„Ga uw gang,” zei ze, „en gaat u zitten, want ik wil met u praten.”
„Ik ben erg dankbaar voor uw belangstelling voor mijn pupil, hoogheid,” zei de Doctor toen hij was gaan zitten. „Ik accepteer uw dankbaarheid. Ik kan u niets terugvragen, maar er is wel iets dat ik

u vragen wil. Er is in u iets nieuws, maar ook iets dat ouder is dan de hemel zelf. U boezemt vertrouwen in en ik stel het op prijs dat ik u ken, omdat ik het gevoel heb dat ik u vertrouwen kan. Het vreemde is dat we toch maar een paar korte woorden gewisseld hebben en we elkaar pas sinds heel kort kennen.”
„Mevrouw, uw schoonheid alleen al is mijn bewondering waard, als ik zo vrij mag zijn zoiets te zeggen. Uw heldere verstand is mijn respect waard. Wat ik voor u doen kan, zal gebeuren ”
Joanna glimlachte om de galante woorden van de Doctor en ordende haar gedachten.
„Ik ben de gunstelinge van mijn broeder,” zei ze ten slotte, „maar ik lijk opeens zijn vertrouwen niet meer te genieten. Hij lacht wel tegen me en hij praat met mij over alles en nog wat. Hij maakt me complimentjes en hij luistert zo intens als ik praat, dat je zou zeggen dat ik Socrates ben die is teruggekeerd om hem van advies te dienen. Hier aan Richards hof speel ik geen politiek spelletje. Iedereen hier is Richard met hart en ziel toegewijd. Er is niemand met wie ik vertrouwelijk kan praten.”
„Weet u zeker dat u zich niet verbeeldt, dat hij van houding veranderd is?” vroeg de Doctor, die besefte dat hij zich nu in een moeilijke positie bevond. Richard had Ian, Vicki en hem namelijk laten beloven dat ze zijn plannen voor een huwelijk tussen Safadin en Joanna geheim zouden houden. En nu had zijn zuster geraden dat er achter haar rug iets aan de hand was.
„Ik heb het gevoel dat Richard een plan heeft, waar ik een rol in speel,” zei ze langzaam, terwijl zij de Doctor onderzoekend aankeek. Hij vertrok geen spier en keek haar nietszeggend aan.
„Ik kan het moeilijk aan de koning gaan vragen,” mompelde hij.
„Maar als u iets te weten komt, vertelt u het mij dan?* smeekte ze hem.
„Als ik iets hoor dat ik u vertellen kan, dan zal ik dat doen. Dat beloof ik u.”
„Wilt u dan nu naar de koning gaan? Hij heeft zich afgezonderd met de graaf van Leicester en ik heb weer het gevoel dat ik het onderwerp van hun besprekingen ben.”
„Maar ik kan niet zo maar komen binnenvallen als uw broeder in bespreking is,” wierp de Doctor tegen.
„Maar Richard wil dat u erbij bent. Zijn boodschapper zal dadelijk wel komen om u te halen. Daar heb ik hem opdracht toe horen geven. Maar als u die bijeenkomst hebt bijgewoond, wilt u dan bij

mij komen en mij vertellen of mijn achterdocht juist is en wat mijn broeder voor mij in petto heeft?”
De Doctor voelde de neiging bij zich opkomen om zijn belofte aan Richard meteen te breken, maar hij zei niets, omdat hij zeker wist dat hij daar spijt van zou krijgen. „Kan ik op uw vriendschap rekenen?” drong ze aan. „Als de koning mij geen geheimhouding oplegt, kom ik u alles vertellen wat u gevaar of verdriet zou kunnen berokkenen.”
Hij zag dat ze hem wilde overhalen om nog verder te gaan, maar op dat ogenblik werd er geklopt en een van de persoonlijke dienaren van Richard boog en meldde dat hij de Doctor naar de koning moest brengen. Joanna bleef zitten toen de Doctor voor haar boog en haar hand kuste. De Doctor dacht aan haar droeve glimlach, toen hij de bediende door de gangen volgde. Hij nam zich voor om op de een of andere manier te proberen uit dit net van hofintriges, waarin hij verstrikt dreigde te raken, los te komen. Zijn positie aan het hof van koning Richard was zonder bijkomende moeilijkheden al onzeker genoeg. Maar voorlopig zag hij nog geen uitweg en hij kon alleen maar hopen dat Richard zijn plannen openbaar zou maken, of dat Joanna niet te veel druk op hem zou uitoefenen. Hij werd aangekondigd in de raadszaal van de koning en Richard gebaarde hem om binnen te komen. De graaf van Leicester stond te luisteren naar de koning die pratend heen en weer liep.
„...en als Sir Ian weer terug is,” zei hij tamelijk luid, „heeft hij Sir William des Preaux bij zich en het antwoord op mijn brieven. Nieuws, Leicester! En ik heb goede hoop dat het gunstig voor ons zal zijn.”
De Doctor voelde meteen aan, waarom hij was uitgenodigd om deel te nemen aan dit gesprek tussen de koning en zijn trouwste veldheer. Richard was zenuwachtig. Hij was zelf ook meer een militair dan een politicus. Hij had zich nu op een terrein begeven, waar hij niet goed de weg wist en waar verdragen en clausules, akkoorden en woorden de wapens waren. Hij had nu al moeite met zijn nieuwe rol. Voor een man van actie waren dingen als troepenconcentratie, leger verplaatsing en opstelling van cavalerie of boogschutters duidelijke zaken. Het belangrijkste was dat er een duidelijk doel was. Het gewapende treffen, dat op winnen of verliezen uitliep. Richard wist alles van reserves, de kunst van aanvallen en pareren, de waarde van een verrassingsaanval en van schijnbewegingen. Maar op het vlak van de politieke strategie

voelde hij zich slecht op zijn gemak en de Doctor voelde meteen aan dat hij al opzag tegen de eenvoudige taak om de graaf van Leicester zijn plannen uit te leggen. Daarom haalde Richard de enige objectieve man aan het hof erbij om hem te steunen.
„Wat bent u van plan, sire," zei Leicester gretig, terwijl hij met zijn linkerhand het gevest van zijn zwaard vasthield. „Nieuwe eisen aan Saladin? Weer zo'n overwinning als bij Arsuf?"
Richard keek naar de Doctor en deze zag duidelijk de verwarring in zijn ogen.
„Nu niet, Leicester. Ik heb andere plannen."
Hij begon weer heen en weer te lopen, alsof hij daar zelfvertrouwen door kreeg. Hij had zijn ene hand in zijn gordel gestoken en met de andere wreef hij in zijn nek. Ten slotte besloot hij de kwestie niet langer uit de weg te gaan. Hij vouwde zijn armen over elkaar en ging tegenover de verbaasde graaf van Leicester staan.
„Ik ga mijn zuster uithuwelijken aan Saladins broer Safadin. Daardoor zal er een einde aan deze oorlog komen, waardoor ons doel is bereikt."
De graaf staarde hem ongelovig aan. De aderen in zijn hals zwollen op en zijn kin leek harder te worden doordat hij zijn lippen op elkaar perste. De Doctor kwam langzaam naar voren, omdat hij vond dat hij de koning moest steunen en zo zijn aanwezigheid kon rechtvaardigen.
„Een bewonderenswaardig plan, sire. Een plan dat zeker succes verdient."
Richard keek hem dankbaar aan. De graaf keek van de een naar de ander. Hij zocht het verband tussen de vreemdeling en de koning die hij diende en dit nieuwe bondgenootschap stond hem helemaal niet aan.
„Dat kan uwe majesteit toch niet overwegen?" mompelde hij.
„Ik geloof dat ik het duidelijk genoeg gezegd heb." „Heeft de prinses daarin toegestemd?"
Richard besloot om de agressieve houding die de graaf aannam over het hoofd te zien.
„Ze weet er nog niets van. Maar hoe kan ze weigeren als ze weet dat door zo'n verbintenis de zwaarden van de halve wereld weer in de schede teruggestoken zullen worden? Als ze weet dat ze talloze mannen daarmee het leven en een nieuwe toekomst schenkt? Is dat geen huwelijk waardoor een vrouw een heilige wordt?"
De Doctor was ingenomen met de overtuigingskracht van Richards

argumenten en knikte instemmend. Hij vermeed de onaangename blik waarmee de graaf hem opnam.
„Van wie hebt u dit idee, sire?” vroeg Leicester zonder omwegen.
„Het kwam bij mij op.”
„Het is pure waanzin!.”
De koning wierp hem een koude blik toe, maar dat kon een bittere woordenstroom niet voorkomen.
„Majesteit, met alle kracht die in me is, moet ik er bij u op aandringen om dit waanidee van vrede te laten varen...”
„Waarom ?” onderbrak de Doctor hem.
„Waarom?” echode Leicester woedend. „Ik zal u vertellen waarom! Omdat we hier zijn om met die Saracenen te vechten en ze te vernietigen en niet om met ze te trouwen of met hen op goede voet komen te staan.”
„Dit is een kans om mensenlevens te redden. Waarom wilt u daar niet eens over nadenken?”
Richard luisterde toe hoe zijn beide metgezellen met elkaar twistten, dankbaar dat hij van alle moeilijkheden af was. Het was geen angst voor de graaf van Leicester, waardoor hij er zo tegenop had gezien om zijn plan bekend te maken. Richard was voor niemand bang. Het grote probleem was dat hij de argumenten kende die Leicester zou gebruiken. Want ze waren allebei echte militairen. En eerlijk gezegd voelde hij voor die argumenten meer dan voor de vreedzame oplossing, waarvoor hij pleitte.
„Ik spreek als een militair!” schreeuwde Leicester, wiens ogen van woede bijna uit hun kassen puilden. „Wat moeten we in dit vreemde land anders doen dan vechten?” Hij keerde zich naar de koning en onderstreepte zijn woorden met een gebalde vuist. „Sire, de horde van de duivel, Saracenen en Turken bezetten Jeruzalem. Bent u dat vergeten? We zullen hen die stad niet ontfutselen met mooie woorden en glimlachjes.”
De Doctor zei: „Met zwaarden dan zeker?”
„Ja, met zwaarden en lansen of de bijl!”
De Doctor werd woedend. Er was niets dat hij meer verachtte dan de domme slachting van een oorlog. „Domme beul!” tierde hij. „Weet u dan niets anders te bedenken dan doden?”
„Ja, u bent iemand die van praten houdt. Dat kan ik wel zien,” hoonde Leicester. „U zit graag met een stel mensen om een tafel. Een conferentie, een regeling, documenten, verdragen... maar als jullie staatslieden elkaar hebben suf gepraat... dan kunnen wij

militairen het opknappen. En als de dag nog niet eens begonnen is, en jullie praters nog in bed liggen, dan moeten de militairen het in orde maken. En hun leven offeren om de verwarring van de vergaderzalen weer recht te zetten.”
„Ik heb bewondering voor moed,” mompelde de Doctor zachtaardig, „en het is duidelijk dat u daarover in ruime mate beschikt. Maar helaas hebt u volstrekt geen hersens. Ik veracht dwazen”.
Leicester trok zijn zwaard en stapte op de Doctor af. „Een dwaas hoeft voor een lafaard niet bang te zijn!"
Richard kwam naar voren en sloeg met zijn vuist op Leicesters zwaardarm. De spieren werden daardoor gevoelloos, verloren hun kracht en het wapen kletterde op de stenen vloer.
„Je waagt het om in tegenwoordigheid van je koning met wapens te zwaaien?” snauwde hij, zijn lichaam gespannen van woede.
Leicester besefte dat hij te ver was gegaan, mompelde een paar woorden van verontschuldiging en wreef over zijn arm.
„Wij hebben tot deze verbintenis besloten,” ging de koning verder op afgemeten, formele toon. „Als dat niet lukt, graaf, dan kan het tot een gewapend treffen komen. U hebt mijn toestemming om u terug te trekken.” Leicester boog kortaf en terwijl hij de Doctor opzij duwde, schreed hij naar de deur.
„En Leicester,” zei de koning nog, „mijn zuster weet hier niets van. Vergeet dat niet.”
Toen zij alleen waren, zuchtte Richard en liet zich in een stoel vallen.
„Gelooft u dat hij het idee zal aanvaarden?”
„Hij kan niet anders, sire,” antwoordde de Doctor.
„Het zal natuurlijk veel makkelijker voor hem zijn als het plan lukt.”
„En het moet lukken! Safadin wil het graag en Joanna zal doen wat ik haar zeg. Het hangt allemaal van die vreemde vijand van mij af. Saladin, die mengeling van vriend en vijand. Ik ben benieuwd naar zijn beslissing.” Hij glimlachte naar de Doctor, terwijl hij met zijn hand door zijn rode haar streek. „Ik kan hem als een broeder omhelzen of hem op het slagveld als een gevaarlijke rivaal tegemoet treden. Tegen geen van beide zie ik op. Maar wat heb ik een afschuwelijke hekel aan wachten.”

De twee gebroeders, Saladin en Safadin, overwogen op datzelfde ogenblik in Ramla zijn voorstel. Saladin zat op zijn favoriete

rustbank en las het perkament met het huwelijksaanbod. Safadin die het al gelezen had, stond naast hem. Ten slotte legde Saladin het document opzij en glimlachte vluchtig.
„Een heel amusant voorstel, broeder."
„Waarom lach je? Zou het een valstrik zijn?"
„Nee, de Engelse Malec Ric schrijft oprecht." Saladin moest opeens lachen. „Het is zo argeloos opgesteld, dat het alleen maar echt kan zijn."
„Ik zou er ernstig over nadenken," drong Safadin aan. „Een verbintenis met Joanna zou mij macht geven over veel gebied, een schitterend rijk..."
„Ik wist niet," onderbrak Saladin hem vriendelijk, „dat jij zo eerzuchtig was." Safadin haalde slecht op zijn gemak zijn schouders op.
„Ik zou de naam hebben, maar de stem zou van jou zijn."
„Aha!"
Saladin keek zijn broer een paar seconden spottend aan. „Kijk maar niet zo verontrust. Ik zal je zin doen en op dit voorstel ingaan." Voordat zijn broer zijn mond open kon doen om hem te bedanken, tikte Saladin met zijn rechter vinger op de palm van zijn linkerhand. Hij liet zijn stem zo dalen, dat zijn broer goed moest opletten om hem te kunnen verstaan. „Maar luister goed naar me. Ik beschouw dit plan als niet meer dan het einde van een ongemakkelijke vrede. Zoals ik al zei, is Malec Ric oprecht. Maar zijn geest hangt als droog zand aan elkaar. Als het doorgaat, zal ik er helemaal achter staan. Maar reken er alsjeblieft niet op, dat het allemaal zo goed afloopt."
„Je gelooft dus niet dat Malec Ric probeert om ons in de val te laten lopen?"
„Ik geloof dat oorlog een mengelmoes is van veel dingen. De mars duurt lang en de slag maar kort. Strategie is honderd lansen waard. Denk na, broeder. Hoe kan dit aanbod ons helpen?"
Safadin ging tegenover zijn broer zitten en gaf hem al zijn aandacht. Saladin sprak met aanzienlijke logica. „Zullen Engeland en Frankrijk en de rest hier een liefdesverbintenis toejuichen? Zoveel soldaten, schepen, paarden en alle oorlogsuitrusting. Volgens mij is dit een vredesgebaar van een vermoeid man. Maar vermoeide mannen kunnen uitrusten en verkwikt weer opstaan. Beantwoord jij de brief op zachtmoedige toon, terwijl ik de troepen op scherpe toon toespreek. Steek jij jezelf in fraaie kleren, ik zal erop toezien

dat onze mannen hun zwaarden aangorden. Oefen jij je in het uitspreken van tedere woorden, ik zal zorgen dat onze legers hun strijdkreten oefenen. Dan zullen wij op de dag dat het bruiloft is, of op de dag dat het oorlog is, gereed staan."

Wat Richard gedacht zou hebben, als hij dit gesprek had kunnen horen, is onmogelijk te zeggen. Hij zou misschien bewondering hebben gehad voor de voorzichtigheid en blij zijn geweest met de kans op succes. Maar in elk geval werd het hele geweldige vredesplan toch na een paar uur in flarden gescheurd en van de hand gewezen. Want er was een factor die de koning over het hoofd had gezien.

Joanna.

Richard had het zwaardvechten geoefend met een van zijn vrienden, Hugh van Corillion op een kleine binnenplaats van het paleis. De oefening was erg plezierig voor Richard en toen zij voorbij was, trok hij zijn stoffige kleren, die nat van het zweet waren, uit en liet zijn bedienden zeewater over hem heen gooien. Hij masseerde zijn spieren tot ze tintelden. Hij was lekker opgefrist en zeer tevreden toen hij een lang en ruim gewaad aantrok. Hij liep terug naar zijn werkkamer om daar de rest van de dag te wijden aan berichten uit Engeland over zijn broer John, die in zijn plaats regeerde en van de gelegenheid gebruik maakte om tegen hem samen te zweren.

In de raadszaal waar hij doorheen moest waren drie mensen, maar hij zag eigenlijk alleen maar Joanna. Hij merkte nauwelijks dat de Doctor en de graaf van Leicester er ook waren. Het meisje keerde langzaam haar gezicht naar hem toe, toen hij binnenkwam. Haar ogen brandden in haar gezicht als twee kooltjes vuur. De huid van haar gezicht was spierwit behalve twee rode vlekken op haar jukbeenderen. In het vertrek hing een doodse stilte en de koning hoefde niet lang na te denken om te beseffen dat er moeilijkheden op til waren. Hij bleef staan en keek voor het eerst naar de twee mannen. Leicester zag eruit alsof hij zich slecht op zijn gemak voelde, maar had toch iets triomfantelijks. Het gezicht van de Doctor stond ernstig en bezorgd.

„Wat heb ik nu gehoord, Richard?" zei ze met een stem waaruit onderdrukte emotie sprak. „Een huwelijk met die heiden?! Die ongelovige?!"

Richards moed zonk in zijn schoenen. „Joanna, er zijn heel veel goede redenen..."

„En wanneer zou ik die te horen hebben gekregen? Na afloop? Doe je het zo? Je vergooit eerst je zuster, en daarna leg je het even uit."
„Het is raadzaam..."
„Ik wil helemaal niet trouwen! Ik ben geen zak meel die je in ruil ergens voor geeft! Ik ben geen paragraaf in een vredesverdrag!"
„Het besluit is genomen..."
„Niet door mij! En dat zal nooit gebeuren ook!" Ze deed een paar kleine stappen naar hem toe en haar hele lichaam was een toonbeeld van opwinding en woede. „Hoe durf je zoiets te doen, Richard?"
Hij stak verzoenend zijn handen op. „Zuster, denk alsjeblieft even na. De oorlog heeft al zo veel levens geëist. Je hoeft alleen maar even over dit huwelijk na te denken en dan zul je inzien hoe juist het is."
„En hoe wil je dat ik naar Safadin toe ga?" riep ze woedend. „Naar die knappe held die jij hebt uitgezocht, die ridder zonder vrees of blaam? Gebaad in oosterse reukwaren, zeker? Vol tederheid en trillend van eerbied? Verlangend om duizend woorden van liefde te spreken?" Ze schudde haar hoofd zo heftig dat haar haar losraakte, langs haar gezicht viel en zich over haar borst uitspreidde.
„Ik wil het op een andere manier, Richard. Ik wil kennismaken met de man die ik ga trouwen, ik wil met hem praten, zijn manieren, stemmingen en temperament leren kennen."
„Als je wilt kennismaken..."
„Dat wil ik niet!" vlamde ze, vastbesloten om hem niet te laten uitspreken. „Ik denk er niet aan!"
„Ik verzoek het je dringend, Joanna."
„Nee!"
Richard pakte haar bij haar arm en er klonk nu gezag door in zijn stem.
„Ik ben de koning. Ik beveel het je!"
Ze trok zich los. „Dit kun je me niet bevelen. Er is een hoger gezag dan dat van jou, waaraan ik verantwoording schuldig ben."
„Waar is de man die meer macht over zijn onderdanen heeft?" zei hij agressief. „Ik ben de koning!"
Joanna zei: „Kijk naar Rome."
Richard staarde haar aan, terwijl langzaam tot hem doordrong wat zij bedoelde.
„Je zou mij trotseren en bescherming zoeken bij de paus?" fluisterde hij.

„Jij trotseert de wereld," antwoordde ze vinnig, „tenminste de wereld die wij kennen. De reden dat je in Palestina bent, spreekt juist voor mij. Ben jij niet hier om de Heilige Stad te heroveren en de heidenen te bestrijden? Als je me met een van hen laat trouwen, sluit je een verbond met de duivel, Richard. Nee, ik zal het nooit doen. Als je me er toe dwingt, maak ik de hele wereld tot je vijand. Je zult zelfs de afkeer van je familie en vrienden opwekken. Ik zweer je dat ik van Zijne Heiligheid zal eisen dat hij je uit de kerk stoot."

Haar broeder staarde haar aan met een van verbijstering opengevallen mond.

„Dat zou je niet durven, Joanna."

„Pas maar op, Richard. Je hebt vandaag iemand leren kennen die tegen je op kan."

Ze schreed het vertrek uit en liet de ontstelde en vernederde koning alleen met zijn twee zwijgende metgezellen. Richard liet zich langzaam in een stoel zakken en streek met zijn hand over zijn voorhoofd. Allerlei gedachten tolden rond in zijn brein. Maar toen verdreef plotseling een blinde woede al die gedachten. Zijn hele plan was verijdeld en bovendien had zijn persoonlijke trots een lelijke deuk gekregen. Hij wist heel goed dat hij zijn zuster nooit zou kunnen dwingen. Kwaad keek hij de Doctor aan.

„Ze heeft het op een heel verkeerd moment gehoord" gromde hij. „Ik had het haar geleidelijk willen vertellen. Wie heeft mijn plan verraden?"

De Doctor stapte bezorgd naar voren. „Majesteit, u moet geloven..."

„Ga!" schreeuwde de koning zo hard dat zijn stem door liet vertrek weergalmde. „Ga uit mijn ogen! U bent hier niet welkom!"

De Doctor boog koeltjes en liep het vertrek uit Hij zag nog hoe zijn tegenstander, de graaf van Leicester, triomfantelijk glimlachte. Hij was zich ervan bewust dat wat voor hem en Vicki een veilig toevluchtsoord was geweest, terwijl Ian Barbara ging zoeken, nu een gevaarlijke plek was geworden. Ze konden elk moment door harde handen worden gegrepen en in een donkere kerker worden geworpen, waaruit ze misschien nooit meer te voorschijn zouden komen.

Hij haastte zich naar Vicki's slaapkamer. Deze stond net een van de jurken te bewonderen die Ben Daheer voor haar gemaakt had. Ze hield hem voor zich en liep er de kamer mee rond. Ze wilde hem aan de Doctor laten zien, toen ze aan zijn gezicht zag dat er iets niet

in orde was. „Vicki," zei hij snel, „we verkeren in het grootste gevaar. We moeten meteen uit Jaffa weg. Pak wat je nodig hebt, sla een donkere mantel om en kom mee."
„Waarom, Doctor? Wat is er gebeurd?"
„De graaf van Leicester, die bemoeial, heeft de prinses verteld over het plan van koning Richard om haar uit te huwelijken aan de broer van Saladin. De koning denkt dat ik hem verraden heb. Kom mee, we hebben geen moment te verliezen."
Vicki legde gehoorzaam de jurk neer, sloeg een mantel om, die haar pagekleding bijna helemaal bedekte en holde achter de Doctor aan. Ze haastten zich samen door de stilste gangen van het paleis en passeerden kamers met open deuren zonder enig gerucht te maken.
„Waar gaan we naar toe?" vroeg ze ademloos, toen ze het paleis uitliepen langs de wachters.
In een straat in Jaffa ging hij met haar in een portiek staan.
„Terug naar het bos, lieve kind," zei hij grimmig. „Terug naar de Tardis. Daar zijn we tenminste veilig. Chesterton is een pientere jongen. Hij zal begrijpen dat we daar zijn en er met Barbara heen komen."
Hij draaide zich om en keek naar het paleis van Richard. Hij zag hoe een bediende naar buiten kwam hollen en aan een van de wachters iets leek te vragen. De wachter knikte en wees de straat aan die hij en Vicki waren ingeslagen. De bediende holde zo hard als hij kon het paleis weer in. De Doctor stapte uit de portiek te voorschijn en trok Vicki snel een hoek om een zijstraat in.
„Die bediende vroeg of wij het paleis waren uitgegaan, hè?" zei het meisje. Ze moest af en toe een stukje hardlopen om de Doctor met zijn grote stappen te kunnen bijhouden.
„Ja, lieve kind, ik vrees dat je gelijk hebt. Maar in de Tardis zullen we veilig zijn, dat beloof ik je. Als we daar komen tenminste," voegde hij er binnensmonds aan toe.

6. De triomf van El Akir

Haroen ed Djin had gehoord dat El Akir op weg terug was naar Lydda en hij zat ineengedoken op een half ingestort gebouw in die stad en keek naar de twee paarden die de helling kwamen afgalopperen. Zijn spieren waren verstijfd, doordat hij vier uur had zitten wachten vanaf het moment dat hij van de komst van zijn gehate vijand had gehoord. Maar nu reageerden zijn ledematen prompt op de bevelen van zijn hersens. De twee paarden verdwenen uit het gezicht achter een groepje bomen en de wachtende man pakte de pijl en boog op die achter hem op het platte dak lagen. Hij vroeg zich af wie de ruiter bij El Akir was en in hoeverre deze invloed had op zijn plan. Hij keek nu naar de ingang van het paleis van de emir. Er kwamen wachters aanhollen en de grote deuren zwaaiden open. Haroen lette op de wachters. Twee van hen stelden zich buiten op, binnen de poort waren er nog drie met een kapitein. Hij vroeg zich af of het mogelijk zou zijn om El Akir neer te schieten en dan nog weg te komen. In gedachten ging hij nog een keer zijn vluchtweg na.

Het dak van het huis waarop hij achter een muurtje van ongeveer een meter hoog zat, sloot aan op het dak van een ander huis. Hij was van plan over beide daken te gaan en zich met een touw van het aangrenzende huis omlaag te laten zakken. Dan moest hij een smal steegje oversteken en een veilig heenkomen zoeken in het warnet van huizen en winkels dat aan de overkant lag. Het oversteken van het steegje zou het gevaarlijkst zijn. Haroen pakte de boog op en legde de pijl er zorgvuldig langs. Als hij El Akir had gedood, was zijn jongste dochter Safiya de enige reden om in leven te blijven. Als ze hem vingen... nu, dan vingen ze hem maar. Ze zouden hem doden en dan was het afgelopen. Safiya zou zich dan zelf moeten zien te redden. Hij kon zijn plan niet langer uitstellen. Hij had al bijna een jaar moeten wachten. De twee paarden kwamen weer in het gezicht De man op het dak kon El Akirs metgezel nu beter zien. Haar kleding, de manier waarop ze zich aan het paard vastklemde en het touw aan haar handen. El Akir heeft dus weer een nieuw slachtoffer, dacht Haroen. De twee paarden verdwenen weer toen zij tussen de huizen kwamen. Nu kwam het moeilijkste gedeelte. Haroen kon zich niet boven het muurtje

vertonen. De wachters zouden hem dan kunnen zien en alarm slaan. Hij moest op het gehoor proberen te bepalen wanneer El Akir dicht genoeg genaderd was om een zeker doelwit te vormen. Hij wachtte geduldig af en spande de spieren van zijn benen.
Het geluid van de paardenhoeven kwam dichterbij. Haroen kwam overeind en keek voorzichtig over de borstwering. Hij had de tijd goed geschat. Alleen had El Akir het paard van zijn gevangene naast zich getrokken, zodat het lichaam van het meisje tussen hem en Haroen was. Haroen besloot om nu maar alles te riskeren. Duidelijk zichtbaar voor iedereen die omhoog zou kijken, ging hij rechtop zitten. Maar de wachters hadden het veel te druk met de aankomst van de emir.
El Akir sprong van zijn paard en Haroen richtte zijn boog, maar het leek alsof het lot tussenbeide wilde komen. Een wachter ging voor zijn doelwit staan. Haroen knarsetandde van woede en vergat toen zijn wraak even. El Akir had een touw vast dat aan de polsen van zijn gevangene zat. Hij gaf daar opzettelijk een ruk aan zodat het meisje van het paard werd getrokken en tegen de harde grond smakte. De wachters lachten toen het meisje vermoeid haar hoofd schudde en ze, hoewel ze door de val duidelijk verdoofd was, overeind probeerde te krabbelen. Ze stond bijna, maar ze wankelde en viel weer op de grond, waar ze als een zielig hoopje mens bleef liggen, Haroen voelde medelijden in zich opwellen voor het ongelukkige meisje. Maar toen herinnerde hij zich weer waarom hij daar was en tot zijn woede zag hij hoe El Akir met drie wachters en de kapitein uit het gezicht verdween. Voor hij wegliep, gaf hij de andere twee soldaten bevel om het meisje mee te nemen.
Haroen liet zijn pijl en boog vallen en wilde net een veilig heenkomen gaan zoeken, toen hij zag dat het meisje licht met haar hoofd bewoog. Hij besefte dat ze alleen maar deed alsof ze bewusteloos was. De twee wachters leken grappen over haar te maken. Die grappen zouden wel gaan over de behandeling, die haar van hun meester te wachten stond. Hij zag hoe de twee mannen naar het meisje toe slenterden. De een boog zich over haar voeten en de ander wilde haar gebonden polsen vastpakken. Maar toen plotseling, met een snelheid en een lenigheid die Haroen bijna de adem benam, trapte het meisje met haar voeten in het gezicht van de ene wachter, terwijl ze tegelijkertijd haar vingers in het gezicht van de ander begroef. Beide mannen vielen en op hetzelfde ogenblik kwam ze overeind en rende weg zo hard ze kon.

Een seconde later holde Haroen gebukt over het dak. De pijl en boog liet hij liggen voor een volgende keer. Hij liep over het dak van het andere huis, waar hij zijn touw had bevestigd en was net op tijd om het meisje door de steeg te zien hollen met de twee soldaten achter haar aan. Hij stond gebukt naast zijn touw en vuurde in gedachten het meisje aan dat recht op het gangetje aankoerste, dat hij voor zijn eigen vlucht had bestemd. Zij hield haar gebonden handen voor zich uit en haar haren wapperden achter haar aan. Ze had haar sluier al lang daarvoor verloren en Haroen zag hoe haar mond wreed werd opengetrokken door de prop in haar mond. Hij zag de losse steen voor haar voeten en schreeuwde bijna een waarschuwing. Maar ze struikelde erover en viel met een lelijke smak tegen de grond. De twee wachters, die al gevreesd hadden dat ze hun prooi in de doolhof van steegjes zouden kwijtraken en die al gesidderd hadden bij de gedachte aan wat hun meester dan met hen zou doen, gaven een vreugdekreet en holden op haar af.
Haroen klom op het muurtje en sprong. Hij raakte de beide wachters tegelijk met zijn voeten op hun rug. Die wankelden door de kracht van de onverwachte aanval. Haroen viel op de grond, rolde zich om en sprong overeind. Het meisje staarde hem in stomme verbazing aan. Hij rende naar de twee mannen die tegen elkaar opgebotst waren en over elkaar heen op de grond lagen. Hij tilde ze overeind en sloeg hun hoofden hard tegen elkaar. Tevreden keek hij toe hoe zij wegrolden en stil bleven liggen.
Barbara keek haar redder nieuwsgierig aan, toen hij haar handen losmaakte en de prop uit haar mond haalde. Ze zag een sterke gedrongen man, die groter was dan een meter tachtig, met armelijke, opgelapte kleren aan. Maar zijn armoedige kleren ten spijt, sprak er toch waardigheid uit zijn houding, en hoewel verdriet diepe lijnen in zijn gezicht had gegroefd, sprak er uit zijn ogen een echt gevoel voor humor. Barbara schatte dat hij ergens voor in de veertig was. Ze voelde instinctief dat ze hem kon vertrouwen. Hij pakte haar stevig bij haar arm, leidde haar door het gangetje en daarna kwam er zo’n opeenvolging van poortjes en hoeken, dat haar richtingsgevoel haar helemaal in de steek liet „Ik ben Haroen ed Djin,” vertelde hij haar.
„Ik dank u voor uw hulp. Maar waarom hebt u het gedaan?”
„We hebben in El Akir een gemeenschappelijke vijand. Daardoor kunnen buitengewone vriendschappen ontstaan.”
„Waar brengt u me heen?”

„In veiligheid. Mijn dochter Safiya zal u iets te eten en te drinken geven. Daarna kunt u veilig slapen, want ik houd de wacht."
„Ik zal blij zijn als ik iets kan drinken," zei ze dankbaar. „Dan kunt u de smaak wegspoelen, die u nog wel van dat ongedierte in uw mond zult hebben."

Barbara zag dat ze in een veel armer gedeelte van de stad kwamen. Eerst hadden de mensen die zij tegenkwamen haar alleen maar nieuwsgierig aangekeken. Nu werd ze veel brutaler en onderzoekender opgenomen. De huizen stonden hier veel dichter op elkaar en de buurt leek op een konijnenkolonie met zijn steegjes en gangetjes. „Sinds Lydda in de greep van El Akir is," vertelde Haroen haar, „zijn de meeste mensen arm geworden. Maar de Oude Buurt, waar we nu zijn, is een verzamelplaats voor het uitvaagsel van de hele streek. Dieven, schurken en moordenaars zijn mijn buren. En sommigen van hen zijn mijn vrienden."
„Maar zelf bent u dat niet?"
Hij schudde zijn hoofd met een wrange glimlach. „Niet echt, hoewel ik wel wat gewoonten van hen heb overgenomen in het afgelopen jaar. Er is één troost: De soldaten van El Akir komen niet in de Oude Buurt."
Hij trok haar door een oude vervallen poort en ging een stenen wenteltrap op waarvan de treden door vele voeten waren uitgesleten. Met zijn hand om haar elleboog leidde hij haar langs gevaarlijke plekken.
Ten slotte hield hij stil voor een deur, waarop hij één keer klopte. Hij wachtte even, klopte toen twee keer en duwde hem open. Ze kwamen in een kleine vestibule met vervallen muren en een deuropening, waarvoor een kralengordijn hing. Hij hield het kralengordijn open en beduidde haar om naar binnen te gaan.
„Mijn armzalige huis staat tot uw beschikking," zei hij zacht.
Barbara liep naar binnen en trof daar het tegenovergestelde aan van wat ze verwacht had. Ze had wel verwacht dat de kamer keurig schoon zou zijn, maar niet dat hij zo mooi ingericht zou zijn. Het tapijt onder haar voeten was zacht en het leek haar zo kostbaar, dat ze zich afvroeg of het misschien gestolen was. Maar dat zette ze meteen weer uit haar hoofd, omdat Haroen haar geen dief leek, al had hij dan gezegd dat hij sommige gewoonten van zijn buren had overgenomen.
Een meisje kwam door een deur de kamer binnen en Haroen liep

haar tegemoet. Hij pakte haar handen en kuste haar op het voorhoofd.
„Dit is mijn dochter Safiya."
Ze was misschien zestien of zeventien jaar. Ze had een slank figuurtje en een mooi hartvormig gezichtje. Lichamelijk was ze al een volmaakt gevormde vrouw, maar ze had nog de onschuld en de maniertjes van een kind. Het genoegen waarmee ze Barbara begroette was volkomen ongekunsteld. Ze omhelsde Barbara, en Haroen glimlachte. „Safiya is altijd blij als ze eens iemand anders ziet dan mij."
„Vader, u weet dat dat niet waar is! Ik hou erg veel van u." Ze keek naar Barbara op, want ze was nog geen anderhalve meter lang. „Maar ik hoop wel dat u hier lang blijft. Ik dacht even, vader, dat u Maimoena gevonden had."
Haroens gezicht gaf plotseling blijk van een geweldige droefheid, en hij keerde zich om.
„Nee, Safiya, ik heb vandaag geen geluk gehad."
Het meisje bracht Barbara naar een rustbank en zei dat het niet erg attent van haar was om Barbara zo lang te laten staan. Ze vroeg haar of ze iets wilde eten of drinken. „Ja, breng haar wat verversingen. Behandel haar alsof ze een nicht van je is. En breng helder water en wijn," zei Haroen.
„Ja, vader," antwoordde Safiya gehoorzaam. Ze pakte Barbara's handen en bekeek met schrik de striemen op haar polsen. Haar ogen vulden zich met tranen.
„Het lijkt veel erger dan het is," zei Barbara zacht.
Jk zal wat eten klaarmaken. En als u gegeten hebt, zal ik er wat zalf op doen." Ze keek naar Barbara op. „U hebt me nog niet verteld hoe u heet," zei ze verlegen.
„Barbara."
Het meisje kuste Barbara's handen en haastte zich de kamer uit. Haroen pakte een krukje en ging zitten. „Haroen, ik wil u en uw dochter geen moeilijkheden veroorzaken. U hebt al meer dan genoeg voor mij gedaan toen u mij hielp aan El Akirs mannen te ontsnappen." Hij stak zijn hand op. „Ik ben voortdurend in gevaar," zei hij ernstig. „Een man die wraak zoekt, is altijd in gevaar. Want ik heb gezworen hem te doden die alles wat mij dierbaar was vernietigd heeft."
„El Akir?"
„Ja, die verachtelijke en slechte man. Vorig jaar woonde ik op zo'n

acht dagen rijden van hier in een welvarend stadje aan de rivier de Litani. Ik had een goede naam als een eerlijk handelsman en ik organiseerde karavanen van de kuststeden Tripoli en Beiroet naar Syrië en Egypte. De mensen vonden mij rijk, maar mijn echte rijkdom vond ik in mijn lieve toegewijde vrouw, mijn zoon en mijn twee mooie dochters. We woonden in een mooi huis, dat gevuld was met blijheid en geluk.”

Barbara zat met al haar aandacht naar de man te luisteren. Hij vertelde zonder enig vertoon of overdrijving, alsof hij gebeurtenissen verhaalde die iemand anders waren overkomen.

„Op een dag,” vervolgde hij, „kwam El Akir naar dat stadje Selnik waar ik met mijn gezin woonde, om handel te drijven. Hij had met zijn mannen een Venetiaans schip buitgemaakt dat bij de kuststad Sidon, dat tussen Beiroet en Tyrus ligt, aan de grond was gelopen. Hij ging er prat op dat hij langs het strand naderbij was geslopen, de zeelui die probeerden de lading te redden, gedood had en de gestolen goederen over land had vervoerd. De prijzen die hij vroeg waren viermaal zo hoog als de werkelijke waarde. Van de drie kooplui die hij had bezocht, had hij er twee vermoord en een had hij zo afgetuigd dat hij zijn hele leven invalide zou blijven. Zij hadden geweigerd zaken met hem te doen. Toen kwam hij naar mij. Ik was voor hem gewaarschuwd en riep mijn vrienden en bedienden bij elkaar. We ontwapenden zijn mannen en joegen hen de stad uit. We namen El Akir zonder op zijn gesmeek om genade te letten mee naar de rivier, waar hij onder hartelijk gelach in werd gegooid. Er stonden honderden mensen langs de oever, die de schurk uitlachten.”

„U had hem toen al moeten doden,” zei Barbara.

„Misschien, maar toen leek een bestraffing mij juist.” Het geluid van pannen en het trippelen van Safiya’s voetjes in de keuken verbrak de stilte die er gevallen was. Barbara wachtte rustig af. Ze begreep dat Haroen de afloop van het verhaal nog vertellen moest. Het was misschien de eerste keer dat hij het allemaal vertelde en wellicht verlichtte het zijn verdriet een beetje dat hij het aan iemand kwijt kon.

„Ik moest uit Selnik weg om zakenvrienden uit Tripoli te bezoeken. Ik nam Safiya mee. Ik geloofde dat reizen de verbeeldingskracht van kinderen scherpte en ik nam ze daarom om de beurt mee als ik op reis ging. El Akir had inmiddels een klein leger om zich heen verzameld. Hij viel Selnik binnen en verbrandde mijn huis,

vermoordde mijn vrouw en mijn zoon en verkocht mijn bedienden als slaven. Mijn magazijnen, vee en wijngaarden werden vernietigd. Nadat hij dood en vernieling had gezaaid, nam hij mijn dochter Maimoena mee naar Lydda.”
„Was er dan niets dat u kon doen? Kon de wet u niet beschermen?”
„Nee, want grote veldslagen zijn belangrijker dan zulke onbetekenende voorvalletjes. Toen ik hoorde wat voor verschrikkelijke dingen mij overkomen waren, nam ik Safiya mee naar Lydda, vermomde mij en wachtte mijn beurt af. Ik wacht nog steeds.”
Barbara huiverde licht toen ze de bezeten blik in zijn ogen zag die er een speciale glans door kregen. Toen kwam Safiya binnen met een kan water en een paar eenvoudige bekers. Ze maakte een eind aan de sfeer van spanning. De drie zetten zich aan het avondmaal.
El Akir wist natuurlijk niet dat Haroen ed Djin in Lydda was en ook niet dat hij Barbara’s onverwachte bondgenoot was geworden. Hij was in feite het voorval in Selnik al helemaal vergeten. Alle vrouwen in zijn harem waren daar onder dwang gekomen. En er waren er vrij veel, zodat Haroens dochter Maimoena, zelfs al was ze erg mooi, niet meer dan een van de vele triomfen was die de emir had behaald. Al die vrouwen bij elkaar waren voor hem een teken van zijn macht, zoals een generaal de veldslagen telt die hij gewonnen heeft.
De emir keek neer op de twee wachters die verantwoordelijk waren voor Barbara’s ontsnapping. Die ontsnapping was meer dan zijn ijdelheid kon verdragen. Alleen met groot vernuft was hij erin geslaagd het meisje praktisch voor de ogen van de sultan zelf, te ontvoeren. En nu was ze ontvlucht door de stompzinnigheid van twee luie, waardeloze leden van zijn paleiswacht. Ze waren vóór hem gebracht en zij hadden stamelend hun verhaal verteld. Minstens een dozijn mannen, zo zwoeren zij, had hen aangevallen en het meisje meegenomen. En die mannen waren stuk voor stuk meer dan twee meter lang geweest en zwaar gewapend. El Akir luisterde niet naar hun verontschuldigingen. Hij keerde zich naar de kapitein van de wacht.
„Hun bestraffing is jouw zaak, Aboe Talib. Zorg ervoor dat die streng is. Ik heb niets aan idioten.”
Aboe Talib sprak een paar woorden en de twee wachters werden gillend en protesterend weggesleurd.
„Ik laat ze ranselen, meester, tot ze vertellen wat er echt gebeurd is.

Daarna worden ze opgesloten... met een vat water.”
El Akir bestudeerde het gezicht van zijn kapitein en Aboe Talib glimlachte langzaam.
„Aan het water zal een grote hoeveelheid zout worden toegevoegd.”
De emir knikte. Het interesseerde hem verder niet meer. „Nu het meisje. Wat is er gedaan om haar terug te vinden?"
„We hebben Lydda doorzocht en niets kunnen vinden." „Heel Lydda?”
„Alleen de Oude Buurt niet. Dat is een dievennest. Daar heb ik veel soldaten voor nodig.”
„Neem zo veel man als je nodig hebt,” schreeuwde El Akir. „Ik wil dat elke kamer van elk huis doorzocht wordt. Laat geen donker hoekje onverlicht. Zeg tegen je mannen dat ik vijftig goudstukken voor de vrouw betaal, maar vertel ze dat ze gevonden moet worden.”
Aboe Talib legde zijn rechterhand op zijn hart, boog en haastte zich weg. Een half uur later vielen honderd man in groepen van vijfentwintig van vier kanten de Oude Buurt binnen. Nog eens vijftig man met de kapitein aan het hoofd marcheerden naar het centrum van de Oude Buurt en bleven staan op een oud pleintje, klaar om elk verzet onmiddellijk neer te slaan.
Barbara werd wakker doordat Haroen haar door elkaar schudde. Ze hoorde meteen de verre geluiden van geschreeuw en hollende voeten en kwam geschrokken overeind. Safiya stond trillend van opwinding bij haar. „De soldaten zijn de Oude Buurt binnengevallen,” zei Haroen rustig.
„Dat is mijn schuld,” antwoordde ze, terwijl ze probeerde de slaap uit haar hoofd te schudden.
„Ze komen mij zoeken.”
„U bent hier veilig. Ik heb een schuilplaats.” Hij draaide
zich om en knikte naar zijn dochter. Die liep gehoorzaam naar een van de muren en trok aan een koord dat van het plafond omlaag hing. Barbara zag een gedeelte van de muur naar buiten komen, waardoor er een klein hokje zichtbaar werd. Safiya stapte naar binnen en werd in het donker bijna onzichtbaar.
„Daar kunnen we niet met ons drieën in,” zei Barbara. Haroen haalde het mes uit zijn gordel en stak het haar toe.
„Ik ga naar buiten. Ik zal een route zoeken die de soldaten niet kennen, daarna kom ik terug en breng ik u en Safiya in veiligheid. Maar neem dit mes. Als u voorzichtig bent, zal niemand u

ontdekken. Maar als de soldaten te zorgvuldig zoeken, mag Safiya niet in hun handen vallen”
Barbara staarde naar het mes dat zij in haar handen had en een gevoel van afschuw bekroop haar.
„Moet ik haar dan doden?” fluisterde ze, Haroen knikte grimmig.
„Ja, en dan uzelf.”
„Nee!”
„Het moet,” drong hij aan en hij sloot haar hand om het heft.
„Maimoena heeft een leven van vernedering en ellende. Dat moet Safiya bespaard blijven.”
„Ik zou het niet kunnen, Haroen. Echt niet!” fluisterde ze hulpeloos.
„U zult niet toestaan dat ze Safiya meenemen?”
„Nee”
„U weet hoe El Akir is?”
Ze staarde hem smekend aan, maar zag dat hij onwrikbaar zou vasthouden aan wat hij van haar verlangde. Hij legde een hand op haar hoofd en keek haar recht in de ogen alsof hij haar zo duidelijk wilde maken wat hij bedoelde. Daarna draaide hij zich om en liep weg.
Safiya kwam uit haar hokje te voorschijn en begon Barbara dringend aan haar mouw te trekken.
„Kom, Barbara, we moeten ons verstoppen. We hebben een schuilplaats en vader heeft zijn mes hier gelaten om ons mee te verdedigen.”
Barbara liet zich door het meisje naar de schuilplaats leiden. Safiya trok aan een handgreep de deur dicht, waar ze een stuk hout door stak zodat de deur niet van buitenaf opengetrokken kon worden. De twee meisjes gingen op de kussens zitten die speciaal voor zo’n noodgeval daar waren neergelegd. De oudste sloeg haar arm om de jongste heen en samen luisterden ze naar de steeds dichterbij komende geluiden van de straat.
Haroen ed Djin glipte door zijn voordeur naar buiten en liep geruisloos de versleten trap af in de richting van het roepen en schreeuwen. Hij had zijn schoenen achtergelaten, omdat hij ook de bescherming van de stilte nodig had. Maar hij had geen geluk. Onder aan de trap liep hij tegen een groepje soldaten op. Ze zagen hem meteen. Hij probeerde zich nog om te draaien en te vluchten, maar het was te laat. Een van de soldaten sloeg de ongelukkige man met het gevest van zijn zwaard op het hoofd. Haroen wankelde en viel opzij door een raam. De soldaten keken naar binnen of hij nog

tot verzet in staat was, maar toen ze zagen dat hij stil bleef liggen, liepen ze lachend de trap op. Ze sloegen op elke deur en trapten hem in, als er niet meteen werd opengedaan. Dat gebeurde overal in de Oude Buurt. Soms waren er twee of drie mannen die de soldaten te lijf gingen, maar de overmacht was te groot en te goed bewapend.

De twee meisjes verstijfden toen ze plotseling de donderende vuisten op de buitendeur hoorden. Daarna hoorden ze het geluid van versplinterend hout, toen de deur met grof geweld in elkaar werd getrapt. Toen ritselde en klikte het kralengordijn en begonnen er vlak bij de schuilplaats twee stemmen te praten.

„Ga jij met de rest boven verder zoeken. Ik kijk of er zich hier niemand verstopt heeft."

„Goed," zei de andere stem, „maar denk erom dat we afgesproken hebben om de beloning samen te delen als je de vrouw vindt."

Opnieuw klonk het geluid van het kralengordijn. Barbara hoorde hoe voetstappen zich door de kamer naar de keuken bewogen. Ze hield het mes stevig vast en hoopte maar dat de mannen niet te zorgvuldig zouden zijn en niet de muren zouden bekijken. Ze wist dat ze dan de kieren van de geheime deur zouden zien. In de keuken viel een stuk vaatwerk in stukken en Safiya kroop vol angst tegen Barbara aan.

Voor de derde keer hoorde Barbara het kralengordijn toen de andere man terugkwam.

„Boven is niets te vinden" verkondigde de stem.

„Hier ook niet. Degene die hier woont heeft een dure smaak. Moet je dat tapijt eens zien."

„Zal wel gestolen wezen."

„Laten we de boel hier dan maar in brand steken. Dan heeft de schurk tenminste geen plezier van zijn misdaden."

De twee mannen lachten.

Barbara bracht haar lippen dicht bij Safiya's oor.

„Kruip in de hoek," fluisterde ze.

„Wat ga je dan doen, Barbara?"

„Jij blijft hier, Safiya en doe wat ik zeg. Sluit de deur achter me, maar zodra ik weg ben, moet je je vader gaan zoeken. Ze gaan misschien dit huis in brand steken. Als je hier blijft verbrand je of stik je."

Barbara haalde langzaam het stuk hout weg dat de deur dichthield. Daarna duwde ze de deur open en stapte de kamer in. De twee

mannen stonden gelukkig met hun rug naar haar toe kussens en doeken op de rustbank te stapelen. Kennelijk waren ze van plan om die in brand te steken. Barbara liep vlug naar de deur en ging met haar rug naar het kralengordijn staan. Dat liet ze even rinkelen. Toen de twee mannen omkeken, zagen zij een meisje dat, naar het scheen, net de kamer was binnengekomen. Een van hen sprong op en greep haar bij de pols.
„Waar kom jij vandaan?" grauwde hij.
„Ik ben op het dak geweest."
De andere soldaat kwam erbij en pakte haar bij de andere arm.
„Bij de profeet! Ik geloof dat dit de vrouw is die we zoeken," zei hij verheugd. „Maar je was niet op het dak, anders had ik je wel gezien."
„Ik hing aan mijn handen over de rand," zei Barbara vol verachting. „Jullie waren hier zo stil, dat ik dacht dat jullie weg waren."
„Maar nu hebben we je tenminste," zei de eerste soldaat. „Zullen we de boel hier nog in brand steken?" „Waarom zouden we? Zij levert ons tenminste geld op. Maar we moeten wel voorzichtig zijn, Selim." Hij begon zachter te praten en keek zijn metgezel samenzweerderig aan. „De anderen zullen misschien proberen haar van ons af te pakken."
„Ja, dat is waar," antwoordde de ander ongerust. „We moeten maken dat we hier ongemerkt wegkomen en haar zo gauw mogelijk naar het paleis brengen."
De twee mannen duwden Barbara de kamer uit en haastten zich, terwijl ze haar elk bij een arm vasthielden, de stenen trap af.
Ze kwamen langs het kapotte raam, waar de ongelukkige Haroen doorheen geslagen was, op het moment dat hij bezig was overeind te krabbelen. Hij zag nog net hoe de drie gestalten, waarvan hij er een als Barbara herkende, om een hoek verdwenen. Hij veegde het bloed van zijn gezicht dat vanuit een snee op zijn hoofd omlaag sijpelde, haalde vermoeid zijn schouders op en klom door het raam. Met angst in zijn hart om Safiya haastte hij zich naar boven. Zodra ze zijn rustige stem herkende, gooide ze de geheime deur open en kuste hem. Tranen van verdriet rolden over haar wangen, toen ze stamelend vertelde hoe Barbara zich had opgeofferd om te voorkomen dat de mannen het huis in brand staken.
Haroen streek haar over het hoofd en troostte haar zo goed mogelijk. Hij nam het besluit om het er nu op aan te laten komen met El Akir, wiens naam door zijn hoofd galmde als het slaan van

een trom, tot het niet alleen meer de naam van zijn vijand was, maar het symbool van al het kwaad onder de zon.
Vlug en zwijgend voerden de twee soldaten hun vangst door de Oude Buurt van Lydda. Ze verborgen zich als ze andere soldaten tegenkwamen. Al gauw kwamen ze in een beter gedeelte van de stad. Barbara kon maar nauwelijks op de been blijven bij de snelheid waarmee de soldaten naar tussen hen in meevoerden.
Ze hijgde en snakte naar adem, toen ze langs de geschrokken wachters het paleis binnenstormden. Ze sleepten haar een marmeren trap op en voerden haar toen door een lange gang. Tegen die tijd was de pijn in haar longen en beenspieren zo scherp geworden, dat ze in elkaar zakte en zich willoos liet voorttrekken.
Ten slotte kwamen zij in een zaal. El Akir wou eerst woedend uitvaren over de brutaliteit van gewone soldaten om zo maar te komen binnenvallen. Maar toen hij hun gevangene zag, zette hij zijn handen op zijn heupen en begon geweldig te lachen. Hij wierp zijn hoofd achterover en vulde de zaal met het geluid van zijn kwaadaardige vreugde. De twee ijverige en opgewonden soldaten sleepten Barbara naar hun meester en lieten haar daar vallen. Ze rustte pijnlijk op haar knieën en probeerde door diep adem te halen de steken in haar zij te doen bedaren. Plotseling boog El Akir zich voorover en pakte op een wrede manier met zijn rechterhand haar gezicht vast. Barbara schudde zich los, tilde snel haar hand van de grond en sloeg hem zo hard mogelijk in zijn gezicht. Hij stapte achteruit, versuft door de kracht van de klap en er kwam een grijns op zijn gezicht „Ik vind het veelbelovend dat je me durft te tarten. Het betekent dat het heel lang zal duren, voordat je om genade gilt.” Zijn stem werd zachter. Hij huiverde bij de gedachte aan de komende genoegens, terwijl Barbara voelde hoe zij rilde van angst. „Ik zal rustig wat amusants gaan zitten bedenken. Breng haar naar de harem,” beval hij de twee soldaten en wierp hun een geldbuidel toe. „Dan kan ze van de andere vrouwen horen wat haar te wachten staat.” Hij keek Barbara weer aan met zijn zwarte ogen. „Maar je zult niets horen dat zo erg, zo pijnlijk, zo vernederend of zo afschuwelijk is als wat er met jou gaat gebeuren.”
Voor het eerst in haar leven viel Barbara flauw.

7. De wil van Allah

Ian had het kleine gevolg, dat hem had vergezeld, opdracht gegeven om te proberen zo veel mogelijk te weten te komen over Saladins mening ten aanzien van het voorstel van koning Richard. Zij moesten alle bijzonderheden zo goed mogelijk in zich opnemen en dan zo spoedig mogelijk naar Jaffa terugkeren. Ian had al ontdekt dat Saladin tegen geen enkele prijs Sir William des .Preaux zou vrijlaten. Op dat punt was de Saracenenleider onwrikbaar. Hij beloofde echter dat de ridder goed behandeld zou worden en dat hij later misschien zijn besluit nog eens zou herzien. Daar moest Ian tevreden mee zijn. Saladin stemde wel in met lans plan om El Akir achterna te gaan en Barbara te redden. Hij voelde er niets voor om in conflict te raken met een mogelijke bondgenoot, maar hij had er niets op tegen als er een derde tussenbeide kwam, hoewel hij Ian bekende dat hij hem maar weinig kans gaf. Hij begreep best dat Ian alleen met geweld was tegen te houden en hij gaf hem dan ook toestemming om naar Lydda te reizen en een verklaring waarin stond dat Ian en Barbara niets in de weg gelegd mocht worden als zij naar Jaffa terugkeerden. „Ik geef u die toestemming,” zei hij tegen Ian, „omdat ik bewondering heb voor uw moed, Sir Ian. Bovendien geloofde vrouwe Barbara dat ze onder mijn bescherming stond. Daardoor sta ik bij haar in de schuld. En verder heeft El Akir misbruik gemaakt van de situatie waarin ik verkeer en van zijn waarde voor mij. Ik wil dat dat wordt rechtgezet. Zijn hoofdleger van vierduizend man ligt weliswaar samen met mijn troepen voor Jeruzalem, maar in Lydda heeft hij een eigen garde van een paar honderd man. Er is maar één ding waardoor uw onderneming tot een succesvol einde kan komen... de wil van Allah.” Hij glimlachte naar Ian. „Maar dat zal u als christen natuurlijk niets zeggen.”

„Integendeel, hoogheid, als u mij toestaat dat ik u tegenspreek. De namen en woorden verschillen, maar de bedoeling is bij alle intelligente en beschaafde rassen hetzelfde. U zegt ’wil van Allah’ waar wij ’Gods hand’ zouden zeggen.”

„Ik merk dat je je in het onderwerp verdiept hebt, jongeman,” mompelde Saladin goedkeurend, „maar het conflict blijft toch bestaan. De kloof tussen onze religies is te breed om door zo’n eenvoudige verklaring overbrugd te kunnen worden.”

„Ik heb een zeer wijze, bereisde vriend die eens met mij over het onderwerp godsdienst gepraat heeft In het westen zijn er drie hoofdstromingen. Mohammedanisme, Jodendom en Christendom. In het oosten wedijveren Hindoes, Boeddhisten en Moslims met Parsisten en Shintoïsten. Maar waar komt het allemaal op neer? Dat alle mensen geloven dat er iets is dat machtiger is dan zij. Noem het Bramah, Allah of God. Alleen de naam is anders. Het zwarte kind bidt en stelt zich voor dat God zijn kleur heeft Het Franse kind hoopt dat zijn gebeden in het Frans beantwoord zullen worden. Op dit gebied zijn we allemaal kinderen. En dat zullen we blijven tot huidskleuren, talen en overtuigingen elkaar vinden." „Waarom vechten we dan? Waarom wagen we levens voor tegenover elkaar staande godsdiensten?"
Geen van beiden kon daar een antwoord op geven en Ian nam afscheid, hoewel Saladin graag had gehad dat hij had kunnen blijven luisteren naar de argumenten van de wijsgeren waar zijn hof zo vol van was. Het speet Ian dat hij namens de Doctor had moeten spreken en hij wist dat zijn vriend het eeuwig zou betreuren dat hij zelf niet met de grote sultan had kunnen kennismaken.
Hij reed snel Ramla uit en volgde ongeveer dezelfde weg waarlangs ook El Akir en Barbara hadden gereden. De felle hitte van de zon liet hem al gauw voelen dat hij nog helemaal niet aan dit klimaat gewend was. Het hoofd van zijn paard zwaaide zacht heen en weer en het lichaam van het dier was met zweet overdekt Bovenaan een helling hield hij in om het landschap te kunnen bekijken. Er bewoog zich niets in de genadeloze hitte, die nog niet eens zijn hoogtepunt had bereikt Het gebied was voor een kwart woestijn. Hier en daar groeide wat gras en op sommige plekken stond een klein groepje bomen. Het zag eruit als een dode wereld. Hij dreef zijn paard naar het dichtstbijzijnde bosje, waar hij wist dat hij water zou vinden. Hij dacht even dat hij iets zag bewegen, maar toen hij scherper keek en verder geen teken van leven zag, nam hij aan dat hij het zich maar had verbeeld.
Bij de bomen steeg hij af en zowel mens als dier genoten van de schaduw. Het paard snoof, want het rook water. Al gauw kwamen ze bij een klein poeltje met kristalhelder water. Ian boog zich voorover en gooide er met zijn hand wat van in zijn gezicht. Hij genoot van de druppels die over zijn nek en in zijn kleren dropen. Daarna dronk hij uit zijn handen en ging op het schaduwrijkste plekje zitten dat hij vinden kon. Zijn paard dronk ook van het water

maar hief toen zijn hoofd op en krabde onrustig met zijn hoeven.
„Wat is er, ouwe jongen?” vroeg Ian. Het paard stond volkomen stil en bewoog alleen zijn oren. Ian had het gevoel dat iemand naar hem keek. Hij wou overeind komen en zijn zwaard trekken, toen iets hem met grote kracht in zijn nek raakte. Even nog dacht hij dat hij zich wel tegen de pijn en de duizeligheid kon verzetten. Hij probeerde weer op te staan, maar toen werd alles uitgewist door een fel licht dat ergens achter zijn ogen flitste en hij begon te vallen. Voor hij de grond raakte, was hij volkomen bewusteloos.
Het leek hem dat het maar een ogenblik later was, toen hij zijn ogen opsloeg en de doffe pijn achterin zijn schedel voelde. Hij probeerde op te staan en merkte dat hij met handen en voeten vastgebonden een eindje bij de oase vandaan in de volle zon lag. Hij begreep dat hij een tijd bewusteloos geweest moest zijn, omdat hij afgezien van zijn laarzen en broek al zijn kleren kwijt was. Hij rukte aan de touwen die om zijn polsen zaten. Dat haalde niets uit. En toen hij probeerde zijn benen te bewegen, merkte hij dat die ook stevig vastzaten.
Hij deed zijn ogen stijf dicht om het felle zonlicht te weren. Zijn mond was droog en het zweet dat de zon aan zijn lichaam had onttrokken, was al lang opgedroogd. Zijn lichaam voelde aan alsof zijn huid was gekrompen. Hij hoorde iets bewegen in de buurt van het groepje bomen en keerde zijn hoofd om.
Zijn ogen bleven rusten op een heel merkwaardig schouwspel. Er kwam een Arabier op hem afschuifelen die in zulke afschuwelijke vodden gekleed was dat het bijna onmogelijk was om er de oorspronkelijke kleur van te bepalen. De man had op zijn ene oog een gerafeld lapje, waardoor hij zijn hoofd een beetje scheef hield. In zijn handen had hij een potje waaruit een stokje te voorschijn kwam.
„U bent dus wakker geworden, heer,” grinnikte hij verrukt met een mond vol gebroken tanden.
„Jij hebt me zeker buiten westen geslagen?” vroeg Ian, die nu pas goed merkte hoe droog zijn mond was.
„U hebt het precies geraden.”
„Er is zeker geen kijk op dat je me weer losmaakt?”
De Arabier keek hem pijnlijk verrast aan.
„Wat water dan misschien ?”
„Ik snap best dat dat voor u even zeldzaam is als ivoor, heer. Er is natuurlijk water in overvloed en het kost helemaal niets.”

„Haal dan wat voor me."
„Het is het dragen van het water heer. Dat zou ik moeten doen. En het is moeilijk en zwaar werk. .Wat zou u me daarvoor willen betalen?"
Ian beheerste zich. Hij begreep best dat het niets zou uithalen als hij begon te schreeuwen en te tieren. Het leek hem ook niet dat dreigementen veel uitwerking zouden hebben in dit verlaten gebied, waar de meeste mensen zich schuilhielden in de schaduw.
„Hoeveel wil je er dan voor hebben ?"
De Arabier ging grinnikend van genoegen op zijn knieën zitten. Je zou gezworen hebben, dat hij eens fijn een boom op ging zetten met een goede vriend.
„Ik ben maar een eenvoudig man. Ik wil alles wat u hebt."
„Nu moet je eens goed naar me luisteren..."
De Arabier trok zijn ernstigste gezicht en boog zich vol aandacht over hem heen.
„Ja, heer."
„Ik heb geen geld bij me..."
„Dat is erg jammer."
„Maar als je me naar Lydda brengt, zal ik je daar betalen." De Arabier ging in opperste verbazing op zijn hielen zitten.
„Wilt u naar Lydda, heer?"
„Ja."
„Maar dat is toch wel iets buitengewoons."
„Waarom?"
„Omdat," antwoordde hij met toenemende opwinding, „ik in Lydda woon."
„Echt?"
„Ik zou toch niet tegen u liegen."
„Dat komt dan mooi uit."
„Het is het noodlot, heer. Anders is het niet te verklaren." De Arabier sloeg met zo veel plezier zijn handen in elkaar en gniffelde zo blij, dat Ian een glimlach niet kon onderdrukken en bijna vergat hoe hij er aan toe was. „Breng je me er dan heen?"
„Dat zal helaas niet gaan, heer," antwoordde de Arabier met een diepe zucht van teleurstelling.
„Maar waarom dan niet?"
„Omdat u hier vastgebonden ligt, ziet u. En knopen losmaken is een erg dure grap en u hebt geen geld." Hij glimlachte verontschuldigend naar Ian. Ian liet zijn hoofd achterover op het

zand rusten. Hij had wel door dat de Arabier niet op zijn achterhoofd gevallen was. „Dan zal ik hier gewoon moeten blijven liggen en gek worden in de zon, want al mijn geld is in Lydda."
De Arabier tuurde naar hem met overdreven bezorgdheid.
„U denkt toch niet dat ik zo'n schurk ben, dat ik u hier alleen op het zand vastbind om u van dorst te laten omkomen of uw hersens door de zon te laten wegsmelten?" Hij klakte verwijtend met zijn tong. „Zo'n gedachte is ver beneden uw waardigheid, heer. Ik moet zeggen dat het me erg van u tegenvalt."
„O, neem me niet kwalijk," mompelde Ian sarcastisch. „Ja, want u hebt makkelijk praten. U ligt daar en u kunt tegen me zeggen wat u wilt. En ik kan niets doen, want u hebt geen geld. Dat is mijn schuld toch zeker niet, heer."
Ian keek de man verbijsterd aan.
„Jouw schuld niet! Hoe kom ik dan hier te liggen?"
„Wat moest ik anders? U komt hier aanrijden en ik kan zien dat u een rijk heer bent Daardoor kom ik in de verleiding om u neer te slaan en uw kleren te doorzoeken. Het was uw schuld dat ik in de verleiding kwam, omdat u duidelijk rijk bent en ik duidelijk arm. Ik doorzoek dus uw kleren en ik vind niets. Ik vraag u nog eens, heer, is dat mijn schuld? Ik moet de kost verdienen en Allah heeft besloten dat ik het vak van dief zal uitoefenen. Ik moet u zeggen dat ik erg teleurgesteld was. Heel erg teleurgesteld."
„En toen heb je me maar vastgebonden?"
„Ik kon u daar moeilijk laten liggen. Wat zou ik daar wijzer van worden? Ik zou wel een beroerde dief wezen, nis ik mijn werk niet behoorlijk deed. Daar komt nog bij dat u veel groter en sterker bent dan ik en u zou me ongetwijfeld hebben aangevallen, als ik u niet had vastgebonden."
Het leek Ian wel de moeite waard om een paar dreigementen te proberen, om te zien wat dat voor uitwerking had op het zelfvertrouwen van de Arabier.
„Hoor eens even, jij schurk. Ik heb papieren die door de sultan zelf zijn getekend en waarmee ik vrij door dit land kan reizen."
Dat weet ik, heer, en ze zien er ook indrukwekkend uit. Maar ze hebben alleen waarde voor u. Ik wil ook graag dat u kunt reizen. Er is niets dat ik liever wil dan dat u gelukkig bent en dat u kunt doen wat u graag wilt." Hij haalde hulpeloos zijn schouders op. „Maar het is allemaal zo duur."
„Breng me dan naar Lydda."

„Het is helaas zo met mij gesteld dat ik nooit iets geloof. En u hebt me al onrecht aangedaan door te denken dat ik u hier op het zand had vastgebonden om u te kwellen."
Ian keek hem nadenkend aan. De Arabier stak vrolijk het potje dat hij eerst naast zich had neergezet omhoog. „Een pot honing, heer, heel erg zoete honing. Als u naar links kijkt, ziet u daar een heuveltje. En als u nu heel goed kijkt, zult u zien dat eromheen allemaal kleine beestjes druk in de weer zijn. Ze hebben altijd honger, heer, en ze zijn gek op honing."
Vol afschuw keek Ian opzij en zag de heuvel op nog geen drie meter van zijn linkerhand, die evenals zijn andere ledematen aan een paaltje was gebonden dat diep in de grond stak.
De Arabier stapte over hem heen en knielde naast zijn linkerpols. „We smeren nu wat honing op uw hand, heer, en maken een klein spoor van honing naar de mierenheuvel. Daarna ga ik in de schaduw lekker zitten mijmeren over de schatten die u me zult geven, als de mieren u ontdekken."
„Ik heb geen geld," zei Ian scherp, die probeerde de paniek niet in zijn stem te laten doorklinken. „Ik zweer je dat ik geen geld heb."
De Arabier negeerde hem en begon honing op lans hand te smeren met het stokje, waarna hij met het spul een lijn over het zand trok naar de mierenheuvel. Ian wrong tevergeefs aan de touwen om los te komen, maar de Arabier had zijn werk goed gedaan. Na korte tijd moest Ian het uitgeput opgeven. De Arabier kwam, nog steeds glimlachend, terug en zijn ene oog straalde opgewekt. „Zo, dat is gebeurd, heer. U hoeft alleen maar even te roepen. Ik ben vlak in de buurt."
Hij liep weg naar de bomen en ging op zijn gemak in de schaduw zitten waarna hij nog eens vriendelijk naar Ian wuifde.
Ian draaide zijn hoofd om en keek naar de mierenheuvel. Een hele massa donkere diertjes waren de honing bij hun heuvel al aan het inspecteren. Een paar waren op weg om uit te zoeken waar al dat heerlijks opeens vandaan was gekomen. Ian wendde zijn blik af en probeerde wanhopig na te denken. Hij vroeg zich af of hij wat meer kracht zou kunnen zetten door alleen op zijn hoofd en zijn hielen te steunen. Dat probeerde hij, maar hij verrekte er alleen maar zijn spieren door. Daarna keerde hij zich op zijn rechterzij en probeerde uit alle macht zijn linkerhand los te trekken. Maar die poging had al evenmin succes. Het was wel duidelijk dat de Arabier precies wist wat hij deed.

Hij gruwde toen hij ineens iets over zijn hand voelde lopen. Hij draaide vlug zijn hoofd om, terwijl zijn keel dichtgeknepen werd door angst. De honingstreep was bijna onzichtbaar door de talloze donkere mieren, die allemaal druk in de weer waren om de honing naar het nest te vervoeren. Er liep nog een mier over zijn vingers en hij schudde heftig met zijn hand in een poging om ze af te schudden of angst aan te jagen. Hij wist wel dat dat niet zou helpen. Als de honing op zou zijn, zouden ze worden aangetrokken door het zout in de poriën van zijn huid en daarnaar gaan graven. Hij stelde zich voor hoe ze zich geleidelijk over zijn arm zouden verspreiden en hij kon bijna de boodschap horen, die naar het nest werd teruggestuurd om meer arbeiders te laten komen voor het binnenhalen van de oogst. Hij verbeeldde zich hoe de golf van insecten langzaam over zijn arm naar zijn schouder zou rollen en zich dan over zijn borst zou verspreiden. Hij voelde al hoe ze over zijn hals en kin zouden lopen. Hij dacht eraan hoe ze dan zijn mond zouden binnengaan en zijn neusgaten en zijn oren en ogen.
Zijn ogen.
Die angst, die sidderende verwachting van pijn maakte dat hij zich vastklampte aan zijn laatste zwakke hoop. Wanhopig riep hij de Arabier en hij haalde verlicht adem toen hij de man zag opspringen en naar hem toe schuifelen.
„God, ik zal het zeggen... Ik zal je vertellen waar mijn geld is,” stamelde hij. „Als je ze maar bij me vandaan houdt.”
De Arabier keek peinzend op hem neer en knikte toen. Hij stapte over Ian heen en veegde met zijn sjofele schoenen de streep honing met mieren en al naar de mierenheuvel. Daarna gooide hij zand over Ians met honing besmeerde hand en veegde het kleverige spul weg. „Ik kan de hele gang van zaken altijd opnieuw beginnen,” zei hij ernstig tegen Ian, „als u probeert om mij in de maling te nemen. Ik hoop dat dat niet het geval is, heer, want ik ben nu echt wel vreselijk benieuwd waar u uw rijkdommen bewaart.”
Hij stond naast Ian te wachten.
„In mijn laars,” mompelde Ian schor, terwijl hij zijn hoofd heen en weer zwaaide en zijn ogen bijna dichtvielen.
De Arabier boog zich over hem heen, omdat hij hem niet verstaan had.
„Waar, heer? Praat u wat harder.”
„De... de laars...” fluisterde Ian. Zijn hoofd rolde opzij en bleef stil liggen. De Arabier greep met beide handen naar zijn eigen hoofd

alsof hij niet kon begrijpen, dat hij zoiets voor de hand liggends vergeten had. Hij wierp zich op lans rechtervoet en maakte haastig het touw los. Af en toe keek hij daarbij naar zijn gevangene om zich ervan te verzekeren dat die nog steeds bewusteloos was. Daarna trok hij de laars uit en stak zijn hand erin. Hij grabbelde even en gooide hem dan woedend weg. Hij greep Ian bij zijn haar en schudde zijn hoofd heen en weer.
„U hebt tegen me gelogen," zei hij woest.
Ian deed langzaam zijn ogen open en knipperde een paar keer.
„De laars..." herhaalde hij.
„Daar zit niets in!"
„De... de linkerlaars..."
De Arabier liet zijn hoofd los en begon meteen aan de linkervoet Hij rukte het touw los terwijl hij met zijn rug naar Ian op diens been zat. Hij begon net de laars uit te trekken, toen Ian zijn rechtervoet optrok, die op de rug van de Arabier richtte en zijn been strekte. De Arabier tuimelde voorover in het zand. Ian trok vlug zijn benen in en gebruikte ze om zijn lichaam op te heffen. Tegelijkertijd trok hij uit alle macht aan de paaltjes waaraan zijn handen vastgebonden zaten. De twee stukken hout werden in een fontein van zand uit de grond getrokken en Ian krabbelde overeind op het moment dat ook de Arabier zich uitschudde en opstond.
Even staarden de twee mannen elkaar aan en toen holde de Arabier weg naar de bomen. Ian rende hem achterna, dook op hem af en bracht hem met zijn armen om zijn middel ten val. In een oogwenk zat Ian bovenop hem met zijn knieën op zijn armen. In zijn rechterhand hield hij het paaltje, dat aan zijn pols zat, als een knuppel vast. „Houd je gemak, anders sla ik je schedel in elkaar," zei hij. De Arabier hield op met het zinloze worstelen en ontspande zich.
„Dood mij niet, heer," smeekte hij treurig.
„Ik zal er eens over nadenken."
„Ik ben maar een ellendige dief..."
„Ellendig ben je zeker. Haal die touwen eens van mijn handen."
De dief gehoorzaamde haastig. Hij praatte onvriendelijk tegen de touwen of vleide ze als er geen beweging in te krijgen was en intussen glimlachte hij naar Ian als om zich te verontschuldigen dat het zo lang duurde. Tenslotte vielen de touwen op de grond. Ian pakte een van de paaltjes en porde de Arabier daarmee zacht in zijn borst.

„Eigenlijk zou ik jou op het zand moeten vastbinden en je door de mieren laten opeten.”
„Ze zouden me toch niet lekker vinden, heer.” antwoordde hij ernstig. „Mijn vlees is zo taai dat zelfs een insect er buikpijn van zou krijgen.”
Ian onderdrukte een glimlach. De Arabier zou hem opgewekt vermoorden als hij hem de rug toekeerde, maar toch had hij iets buitengewoon sympathieks.
„Breng me naar mijn kleren.”
De Arabier ging op weg naar de bomen en Ian pakte hem bij zijn arm.
„Niet zo haastig, beste vriend.”
„Ik wou gauw even uw spullen gaan halen, heer..”
„We gaan samen.”
„Samen,” herhaalde hij. „Ja, natuurlijk. Wat een eer.”
De twee mannen liepen naar de schaduw van de bomen, waar Ian zijn kleren keurig opgevouwen bovenop zijn zwaard aantrof. Hij pakte zijn wapen op en zag hoe de Arabier vluchtig zijn schouders ophaalde en het onvermijdelijke onder ogen zag.
„Ben je niet bang om te sterven?” vroeg Ian nieuwsgierig. De Arabier schudde zijn hoofd. Ian kneep zijn lippen samen en leunde met beide handen op zijn zwaard dat met de punt in de grond stak.
„Haal even wat water voor me. Probeer niet weg te lopen. Ik ben niet van plan om je te doden mits je geen gekke dingen uithaalt.”
De Arabier grijnsde breed, haastte zich naar een struik waarin hij zijn eigen bezittingen had verborgen, haalde daar een schaaltje uit te voorschijn, dat hij aan Ian overhandigde, nadat hij het met water had gevuld.
Ian leste zijn dorst en goot de rest van het water over zijn lichaam.
„Jij gaat me naar Lydda brengen,” zei hij. De Arabier fronste zijn wenkbrauwen.
„Niet zo’n erg leuke stad,” zei hij.
„Waarom niet?”
„Het stikt er van dieven en schurken.”
Ian lachte en de Arabier deed daar vrolijk aan mee.
„Ik kan me niet voorstellen dat ik er daar een zal vinden die erger is dan jij,” zei Ian.
„Dat is een geweldig compliment, heer. Ik ben u er zeer erkentelijk voor”
„Ken je een emir die El Akir heet?”

Het gelaat van de Arabier onderging een opvallende verandering. Zijn ene oog stond ineens waakzaam en zijn lippen verstrakten iets. Hij zat op het zand met zijn armen om zijn knieën. Hij keek Ian scherp aan.
„Bent u misschien een vriend van de emir, heer," vroeg hij losjes, „of misschien een familielid?"
„Nee."
„Ik begrijp het al. Het is een militaire aangelegenheid en u moet een bevel van de sultan aan hem overbrengen."
„Nee."
„Is het dan iets zakelijks?"
„Ik heb wel iets met El Akir te vereffenen, ja."
Er viel een stilte. „Je mag hem niet, hè?" zei Ian tenslotte.
„De emir is een tiran, heer. Hij heeft de rijken zo arm gemaakt, dat er niets meer van ze valt te stelen. Maar dat is niet zo erg. Er zijn op deze wereld eerlijke en oneerlijke mensen, goede en slechte. Ik heb gezien hoe El Akir op straat kinderen liet vermoorden. Ik heb gezien hoe hij lachend toekeek als jonge meisjes werden doodgemarteld. Ik heb de emir zelf een keer een misdaad zien begaan, toen hij een priester van een gebouw afgooide, omdat deze bezwaar had gemaakt tegen de manier waarop El Akir het volk behandelde."
De Arabier wendde zijn gezicht af en staarde in het water.
„Ik ben een slecht mens, heer, een heel slecht mens en dat geef ik toe. Mijn vader was een dief en zijn vader ook. Maar allemaal bij elkaar vormen we een beter mens dan El Akir ooit zal worden."
Ian knikte langzaam. „El Akir heeft een vriendin van mij ontvoerd. Ik ga haar uit Lydda terughalen, zelfs al moet ik hem ervoor doden."
„Dan zal ik u naar Lydda brengen, heer," zei de Arabier rustig, „en ik zal u helpen zo veel ik kan."
Ian had wel enige twijfels ten aanzien van zijn nieuwe bondgenoot, maar het kwam hem toch erg goed uit. Hij kon moeilijk de stad binnen rijden en vragen waar El Akir was zonder argwaan te wekken. Dan moest hij nog het paleis van de emir binnendringen, Barbara redden en samen met haar zien te ontsnappen. Hij onderschatte de moeilijkheden niet en daarom was elke soort hulp waardevol, ook al was dat hulp waar hij voorzichtig mee moest zijn.
De Arabier had het paard van Ian bij zijn eigen paard vastgezet. Het paard van de Arabier was het droevigste exemplaar dat Ian ooit had gezien. Zijn ribben staken naar buiten en zijn grote ogen waren zo

verdrietig dat het leek of hij voortdurend treurde over zijn lot. Toch was het dier flinker dan het leek en Ian had dan ook niet te klagen over de manier waarop zij opschoten, De Arabier reed steeds voorop en Ian had nog geen reden gehad om het vertrouwen dat hij in zijn nieuwe bondgenoot had gesteld, te betreuren.
Toen de lucht donkerder begon te worden, leidde de Arabier Ian door een smalle pas, hield zijn paard in en wees vooruit Ian stopte naast hem en keek naar de stad Lydda die voor hen lag.
„We moeten nu langzamer rijden,” zei de Arabier.
„Hoe heet je?”
„Ibrahim, heer” zei hij breed glimlachend.
„Weet je een manier om het paleis van El Akir binnen te komen, Ibrahim?”
De Arabier schudde zijn hoofd. „Het wordt goed bewaakt en de muur is hoog. Als u goud had zou u misschien iemand kunnen omkopen...”
„Maar ik heb geen goud.”
De Arabier grinnikte.
„Ja, dat was een goede truc met die laarzen, heer. Maar dat zal me geen tweede keer gebeuren.”
De twee mannen reden langzaam de helling naar de stad af, terwijl Ian piekerde over een manier om het paleis van zijn vijand binnen te dringen.
Als ze sneller gereden hadden, waren ze 'misschien de twee soldaten met Barbara tegengekomen. Dan hadden ze door snel op te treden Barbara meteen kunnen redden. Maar het lot had anders beschikt.
Barbara kwam bij in een zaal met wandtapijten en zijden draperieën, rijke tapijten en zachte rustbanken. Een meisje boog zich over haar heen en bette voorzichtig haar gezicht met geparfumeerd water. Barbara staarde haar enige ogenblikken aan, terwijl ze genoot van de aanraking van de zachte handen en de verfrissende werking van het water.
Het meisje had een fijn figuurtje, volle lippen en een paar grote ogen vol uitdrukking. Toen ze zag dat Barbara was bijgekomen, hield ze op haar gezicht te betten en ging naast haar op de rustbank zitten terwijl ze haar handen in de hare nam.
Ze leek opvallend veel op Safiya,
„Hij is hier niet,” zei het meisje zacht op de vraag die Barbara had willen stellen. „Blijf rustig liggen en probeer hem zo lang te vergeten.”

„Jij heet Maimoena, hè?”
Het meisje keek haar verbaasd aan.
„Hoe wist je dat?” riep ze uit Barbara vertelde hoe ze Maimoena’s vader en Safiya had leren kennen en hoe ze gehoord had over de tragedie die het gezin van Haroen ed Djin was overkomen. Maimoena bedekte ten slotte haar gezicht met haar handen en begon bitter te snikken. Andere meisjes kwamen naderbij om haar te troosten en te vragen naar de reden voor haar verdriet.
„Ik ben niet verdrietig,” zei Maimoena door haar tranen heen, „hoewel de herinnering aan die vreselijke dag waarop El Akir mijn moeder en mijn broer vermoordde, bijna meer is dan ik verdragen kan. Maar ik dacht dat mijn vader en mijn zuster ook dood waren. El Akir had me gezworen dat hij ze gedood had.”
„Ze leven nog, Maimoena,” zei Barbara. „Je kunt me geloven.”
De andere meisjes liepen weer weg. Ze waren van streek door de naam van de tiran. Het leek alsof ze alleen konden voortleven door de gedachte aan hem zo veel mogelijk te verdringen. Barbara zag dat elk meisje een ander ras vertegenwoordigde. Er was een grote negerin met een bont gekleurd gewaad en grote benen oorringen. Er was ook een klein slank Indisch meisje, dat zo sierlijk liep, dat het leek alsof ze over de vloer gleed. Haar met goud afgezette bleekblauwe sari accentueerde nog de gratie van haar lichaam. Er was een Turks meisje dat ouder was dan de anderen, een Perzische schoonheid, een bruine Syrische. En allemaal waren ze even mooi. En allemaal droegen ze op hun gezicht het merkteken van El Akir. De trieste aanvaarding van gedwongen gevangenschap en schande. Ze waren allen bij hun familie weggeroofd en allen hadden ze hun eigen verdriet.
Van alle meisjes vond Barbara Maimoena het aantrekkelijkst. Zelfs het verdriet van de slavernij had haar lieftalligheid niet verminderd. Haar huid had iets doorzichtigs en in haar ogen lag een tedere zachtheid. Ze gedroeg zich met een zekere verlegenheid die haar extra beminnelijk maakte.
Ze veegde haar tranen weg en bracht een beker wijn. Ze keek toe hoe Barbara die opdronk.
Ten slotte kwam Barbara overeind en vroeg Maimoena om haar naar het raam te brengen. Ze keken uit over het terrein om het paleis. De grote toegangspoort leek verleidelijk dichtbij en de takken van een boom kwamen tot vlak onder het raam.
„Die boom” zei Maimoena, „staat er alleen maar om ons verdriet te

doen. Kijk maar eens goed."
Barbara tuurde in het duister en zag plotseling iets bewegen.
„El Akir laat die boom daar staan om ons in de verleiding te brengen daarlangs te ontsnappen. Hij heeft er een wachter naast gezet."
Barbara zuchtte wanhopig en keek weer naar de poort Een eenzame wachter liep langzaam voor de ingang langs met zijn hand op zijn kromzwaard en met zijn baard trots Vooruitgestoken. Een paar seconden werd hij fel verlicht door een fakkel die aan de buitenkant van de ingangspoort bevestigd was.

Ian stond gebukt in de schaduw van een paar struiken die naast de poort stonden. Hij wachtte totdat de wachter buiten de lichtkring gekomen was en greep hem toen stevig met beide handen vast. Op datzelfde ogenblik kwam Ibrahim te voorschijn en plantte met veel genoegen zijn vuist in de maag van de wachter. Deze spartelde even, Ian liet hem los en sloeg hem met twee vuisten tegelijk in zijn nek. De wachter zakte in elkaar, Ibrahim ving hem op en liet hem kalm op de grond glijden. Met duivelse vreugde grijnsde hij naar Ian op. Ian trok vlug de bovenkleding van de wachter uit en trok die zelf aan, deed de gordel met het kromzwaard om en sloeg de korte rode cape over zijn schouders. De Arabier raapte de punthelm van de wachter op en paste hem op Ians hoofd. Toen de helm te groot bleek te zijn, scheurde hij wat vodden van zijn lichaam en daarmee maakte hij de helm redelijk passend. Ian zette hem op zijn hoofd. „Dat is tenminste goed gegaan," fluisterde hij. „Ibrahim, jij moet hem binden en knevelen. Rol hem in de struiken, zodat niemand hem kan zien. Ga dan wat paarden stelen en breng ze zo dicht mogelijk bij de poort..."
„Paarden stelen, heer? Wat zouden wij geweldige compagnons kunnen zijn. Ik zal paarden voor u stelen."
Ian draaide zich om en begon net als de wachter gedaan had langzaam voor de poort heen en weer te lopen. Een paar minuten later zag hij de schim van Ibrahim wegschieten. Hij wist niet of hij zijn vreemde bondgenoot weer terug zou zien en aan zijn verwachtingen zou voldoen. Hij keek omhoog naar een vaag verlicht raam, dat hij door de takken van een boom heen kon zien. Hij zag de silhouetten van twee vrouwen die naar beneden stonden te kijken, maar het was te donker om hun gezichten te onderscheiden. Hij had nu tenminste enig idee waar de harem zich

bevond. Hij bleef heen en weer lopen en vroeg zich af of hij het riskeren kon zijn post te verlaten en te proberen het paleis binnen te dringen.

„Je zult je wel vergissen," zei Maimoena.
„Nee, ik weet zeker van niet," hield Barbara vol. „De wachter voor de poort had een baard. En die heeft hij nu ineens niet meer."
„Misschien zijn er wel twee wachters."
Barbara knikte en verloor haar belangstelling.
Plotseling werden de dubbele deuren van het vertrek opengeworpen en El Akir kwam binnen. De meisjes deinsden achteruit tot ze tegen een van de muren stonden. Trillend van angst staarden ze naar de korte zweep die de man in zijn rechterhand had.
Hij liep verder het vertrek in en bleef naast een lange tafel staan. Hij draaide zich om en keek naar Barbara en Maimoena. Een kaarsvlam flakkerde en zijn litteken tekende zich vuurrood af op zijn gezicht. „Breng haar hier, Maimoena."
Barbara duwde het meisje zacht opzij, opdat ze geen aandeel zou hebben in wat er ging gebeuren en liep met bonzend hart naar de emir. Het was doodstil in de zaal. Je hoorde alleen Barbara's muiltjes en het tikken van de zweep tegen het been van de emir. Ze stond op ongeveer een meter van hem vandaan stil.
In de stilte die volgde staarden ze elkaar aan. Heel langzaam en weloverwogen bracht El Akir de zweep omhoog totdat die op dezelfde hoogte was als zijn gezicht „Je tere vlees," zei hij schor, „gaat nu mijn eerste liefkozing voelen."

8. Duivels en tovenaars

De schreeuw bereikte net Ians oren. Het was een half onderdrukte schreeuw, waarin een snik doorklonk, een schreeuw van pijn. Hij duurde maar zo kort dat hij zich afvroeg, of hij het zich niet verbeeld had. Half ineengedoken buiten de lichtcirkel spitste hij zijn oren.
Daar was het weer. Het was alsof een hevige en verschrikkelijke pijn het geluid uit een gemarteld lichaam wrong. Het was een geluid dat zich in het geweten vastbeet en om hulp eiste. Niet smeekte, want het was een geluid van pijn en niet van angst. Moed en trots klonken er in door.
Het was de schreeuw van een vrouw. Ians zenuwen verstrakten van afschuw en schrik. Hij schoot door de poort het donkere terrein van het paleis op. Hij merkte niet dat zo gauw de poort niet meer bewaakt werd, er een andere man verscheen die ook naar binnen rende. Ian wist wel dat hij in het paleis zelf maar weinig kans zou hebben. Hij had dan misschien wel enig idee waar de harem was, maar er zouden zeker nog meer wachters zijn. Hij zou er misschien een paar onschadelijk kunnen maken, maar de kans dat hij overweldigd zou worden was veel groter. Hij ging recht op de boom af die zo handig onder de ramen van de harem stond. Maar opeens zag hij iets bewegen. Het was de wachter bij de boom en hij keek in zijn richting. De hand van de man vloog naar zijn kromzwaard. Ian sprong en trapte hard met de punt van zijn laars tegen zijn maag. De wachter klapte kreunend dubbel. Ian kwam op de grond terecht, maar draaide zich bliksemsnel om. De wachter rolde over de grond, maar had niet genoeg adem om hulp te roepen.
Ian sprong overeind, trok zijn kromzwaard en sloeg do man met het gevest tegen zijn hoofd.
Een volgende kreet van boven zijn hoofd spoorde hem aan tot koortsachtige activiteit en hij begon zo vlug als hij kon in de boom te klimmen.
De man die door de poort was geglipt, toen Ian daar was weggegaan, had al die tijd staan kijken, verbaasd over het vreemde gedrag van een van El Akirs wachters. Daarna draaide hij zich om en haastte zich weg in de richting van de stallen. Haroen ed Djin had zijn plan zorgvuldig voorbereid.

Ian vocht zich naar boven en negeerde de takken die over zijn handen en gezicht krabden. In zijn haast om boven te komen, verloor hij de slecht passende helm. Hij was in topvorm en zijn spieren gehoorzaamden aan de eisen, die hij ze stelde.
De vierde schreeuw was luider, en niet alleen doordat hij nu dichterbij was. Hij hees zich op een dikke tak, vanwaar hij recht de harem in keek.
Hij zag hoe een verbazend mooi jong meisje met tranen op haar gezicht .op de grond lag en aan een voet van een man trok, die een zweep in zijn rechterhand had. Hij zag hoe de man zijn voet optilde en het meisje van zich aftrapte. Toen hij zijn gezicht naar haar toekeerde, herkende Ian aan het litteken El Akir.
Daarna keek Ian naar het meisje dat voorover op een lange tafel lag uitgestrekt. Op haar rug had zij lelijke striemen en de knokkels van haar handen waren wit door de kracht, waarmee zij zich in afwachting van de volgende slag aan de rand van de tafel vastklemde. Hij was zo geschokt door wat hij zag dat het leek alsof hij de scène in een vertraagde opname zag.
Het meisje op de tafel was Barbara.
Plotseling hoorde hij geroep vanuit de gang achter het vertrek. El Akir vloekte en liep naar de deuren. Op hetzelfde ogenblik hoorde Ian rechts van zich een loeiend geluid en toen hij de fontein van vonken zag die in de lucht spoot, begreep hij dat aan de andere kant van het paleis brand was uitgebroken. Dat bericht werd kennelijk ook aan El Akir gebracht, want binnensmonds vloekend verliet hij, de deuren achter zich dichtsmijtend, de zaal. Ian greep onmiddellijk zijn kans, nam een aanloop over de dikke tak en sprong naar het raam, dankbaar dat er geen glas in de weg zat. Het meisje dat door El Akir geschopt was, had zich naar Barbara gehaast en beduidde de andere meisjes dat ze erbij moesten komen. Maar toen Ian als bij toverslag verscheen, bleven ze allemaal stilstaan.
„Barbara," riep hij, sprong van de vensterbank en liep op haar toe. Ze deed haar ogen open, die ze tot nog toe stijf dicht had gehouden en staarde naar Ian die naast haar neerknielde. Haar glimlach sprak boekdelen. In haar ogen stonden zowel opluchting als trots te lezen. Opluchting omdat Ian haar gevonden had en trots omdat hij de beproeving van El Akir had weten te doorstaan.
„Heb je iets om op haar rug te doen?" zei Ian tegen het meisje naast hem. Ze knikte en gaf een teken aan het kleine Indische meisje dat

wegholde naar een hoek van de zaal.
„Maimoena, dit is Ian,” zei Barbara zwakjes. „Hij komt ons hier vandaan halen.”
Maimoena nam een van Ians handen, bracht die aan haar lippen en drukte, hem tegen haar wang. Het Indische meisje kwam terug met een potje zalf. Maimoena bedankte haar en vroeg haar toen bij de deuren te gaan staan luisteren en te waarschuwen als er iemand aankwam. Daarna boog ze zich over Barbara’s rug.
„Ik zal proberen het zo zacht en voorzichtig mogelijk te doen,” zei Maimoena.
Ian ging op een knie met zijn gezicht dicht bij dat van Barbara zitten. Hij probeerde er maar niet op te letten hoe ze haar gezicht vertrok, toen het meisje met handige gebaren de zalf begon aan te brengen.
„Barbara, het spijt me zo. Het spijt me zo verschrikkelijk. Maar ik heb paarden buiten de poort van het paleis staan... als we bij ze kunnen komen.”
„Kunnen we langs de boom naar beneden?”
„Dat lijkt me het beste. Als jij het kunt tenminste.”
„Ja.”
Ze kromp ineen en beet op haar onderlip, toen Maimoena de laatste hand legde aan haar werk. Ian maakte zijn rode cape los en legde die om Barbara’s schouders, toen die overeind kwam. Ian zag hoe het zweet op haar gezicht stond en kuste haar teder op haar voorhoofd. „Vlug! Verberg u! Er komt iemand aan,” hijgde het Indische meisje bij de deur. De meisjes in het vertrek deinsden weer zo ver mogelijk achteruit met hun rug tegen de muur. Alleen Maimoena niet.
„Neem haar mee het raam uit,” zei ze vlug. „Ik zal hem zo lang mogelijk tegenhouden.”
„Hij zal je vermoorden, Maimoena,” zei Barbara.
„Mijn leven is niet van belang.”
„Dat is het wel,” zei Ian. „Blijf hier bij Barbara.”
Hij trok zijn kromzwaard uit de schede en rende naar de ingang. Hij was daar net, toen de dubbele deuren werden opengegooid en El Akir arrogant binnen kwam stappen. Ian stapte achter hem, sloot de deuren en bleef er tegenaan leunen. El Akir merkte dat er iets aan de hand was en bleef stilstaan. Hij keek naar de rode cape die Barbara om zich heen had en die hij herkende als een deel van het uniform van zijn lijfwacht. Hij voelde ook dat de vrouwen in de

zaal op een andere manier naar hem keken, alsof ze ergens op wachtten.
Hij draaide zich om en dook ineen, toen hij Ian zag. Zijn hand schoot naar zijn zwaard en hij trok het uit de schede.
„Wat moet jij hier, ongedierte?” snauwde hij. „Weet je niet dat het iemands dood betekent, als hij in mijn harem komt?”
„Jouw dood!” zei Ian.
Hij deed twee stappen vooruit en hief zijn zwaard op. De emir wist de slag te pareren en de twee zwaarden schraapten over elkaar.
„Ben je krankzinnig?” krijste El Akir en deed een paar stappen achteruit. Weer zwiepte Ians zwaard door de lucht. Zijn tegenstander kon zich daar ternauwernood tegen verweren en sloeg naar Ians benen. Ian sprong omhoog en sloeg naar de zwaardhand van de ander. Hij miste net en raakte alleen het gevest waar een vonk afsloeg.
„Wachters!” brulde EL Akir. „Naar de harem!” Hij deed een venijnige uitval naar Ian, die het zwaard over zijn gebukte hoofd voelde scheren. Hij ging onmiddellijk weer in de aanval, waarbij hij zijn kromzwaard meer als een degen gebruikte. Maar El Akir sloeg het opzij en drong zo heftig op dat hij Ian wanhopig in de verdediging drong. Hun gevesten kletterden tegen elkaar en Ian probeerde met al zijn gewicht de twee zwaarden in de richting van de hals van zijn vijand te drukken. El Akir maakte een geraffineerde beweging met zijn zwaard en boog opzij. Door zijn eigen gewicht viel Ian naar voren en de emir sloeg naar zijn rug. Ian hoorde hoe het vlijmscherpe zwaard door zijn kleren sneed en zijn huid op een haar na miste. Het was hem nu wel duidelijk dat El Akir een meester was in het hanteren van een zwaard. Hij viel onmiddellijk weer aan maar Ian sloeg hem met zijn vrije hand tegen zijn gezicht. Daardoor was Ian even buiten gevaar, terwijl de emir opzij wankelde en zijn hoofd schudde.
Ian zag hoe alle meisjes zich onder Maimoena's leiding naar de dubbele ingangsdeur haastten. De ene helft leunde ertegen en de andere helft sleepte rustbanken en kisten en andere meubels aan om de deur te blokkeren.
El Akir begreep wat ze van plan waren en na een uitval naar Ian, waardoor deze achteruit moest springen, rende hij naar de deuren. Het was duidelijk dat hij er niet voor zou terugdeinzen om het eerste meisje dat hij tegenkwam, neer te houwen. Ian bukte zich en gaf een ruk aan het tapijt Zijn vijand struikelde en viel op zijn knie.

Daardoor kreeg Ian de tijd om zich tussen de emir en de meisjes op te stellen. Van de andere kant werd er op de deur geslagen en een barse stem riep de naam van de emir.
„Trap de deur in, idioten," riep deze en sloeg naar Ian, die door handig opzij te springen aan de aanval ontkwam, waarna hij zo fel een tegenaanval deed, dat hij erin slaagde de emir licht aan de linkerschouder te verwonden. De emir sloeg naar Ians rechterbeen en raakte dat met de vlakke kant van zijn zwaard. Ian was even uitgeschakeld en de emir maakte daar gebruik van door Maimoena bij haar haren te grijpen. Ian deed een wanhopige poging om het hoofd van zijn vijand van de romp te slaan, maar het zwaard miste. El Akir sleurde het gillende meisje naar het raam. Hij trok haar overeind, liet haar haar los en greep haar met zijn vrije arm om de keel. Het lawaai bij de deuren werd sterker doordat kennelijk steeds meer mannen er zich met hun volle gewicht tegenaan wierpen. El Akir riep dat zij zich meer moesten inspannen en wees toen met zijn kromzwaard naar Ian die langzaam naderbij kwam.
„Nog een stap en ik hak dit meisje in tweeën."
Ian keek bezorgd naar Barbara. Ze was erin geslaagd om helemaal rechtop te gaan zitten, hoewel ze zich niet kon bewegen zonder dat een hevige pijn door haar heen schoot Ian zag een blik van verbazing in haar ogen komen en dan een plotseling begrijpen. Ian keek vlug naar El Akir. Achter hem tekende zich de gestalte af van een grote, armoedig geklede man, die langs dezelfde weg als Ian de harem binnenkwam.
Haroen stond in het raam en sloot zijn handen om de nek van El Akir. Deze werd daardoor zo verrast dat hij van schrik het zwaard uit zijn hand liet vallen. De man spande al zijn krachten in en tilde de emir van de grond. Even bleven de mannen in die positie. El Akir plukte zwakjes aan de handen om zijn keel, zijn tong puilde uit zijn mond en zijn litteken werd fel rood door het bloed dat naar zijn hoofd steeg. Toen sprong Haroen van de vensterbank en begon als een kogelslingeraar El Akir om zich heen te draaien. Plotseling liet hij los en viel op een knie.
El Akir vloog door de lucht met een afschuwelijke kreet van angst en smakte met zijn hoofd tegen een muur. Daarna viel zijn lichaam op de grond.
Haroen sloot zijn dochter in zijn armen en gebaarde ongeduldig naar Ian. Deze pakte Barbara's hand en haastte zich met haar naar het raam.

Ondanks de hoge stapel meubelen begon er nu toch beweging te komen in de dubbele deuren, doordat er nu met iets zwaars tegen geramd werd.
De meisjes keken onzeker naar Ian. Deze beduidde dat ze naar het raam moesten gaan en grinnikte naar Haroen. „Ik weet niet wie je bent," zei Ian, „maar je kunt me als je vriend beschouwen. De meisjes kunnen elkaar omlaag helpen, terwijl wij zorgen dat ze zo veel mogelijk kans hebben."
Haroen knikte glimlachend ten antwoord. Hij spoorde Barbara, Maimoena en de rest van de meisjes aan om zo vlug mogelijk via de boom uit de buurt van het paleis te vluchten.
„De wachters die niet in de gang zijn, hebben het druk met de brand die ik in de hooischuur heb aangestoken," zei hij, toen het laatste meisje verdween.
Ian wierp zijn zwaard neer en pakte drie kleine olielampen die in zijn buurt stonden. De vlammetjes flakkerden, toen hij zich ermee naar de deuren haastte. Deze begonnen al te kraken door de inspanningen van de mannen aan de andere kant. Haroen zag wat Ian van plan was en pakte zelf ook een paar lampen. Samen gooiden zij ze op de stapel meubels. De olie liep uit de lampen en al gauw stond de stapel meubels in lichterlaaie. Ian pakte zijn zwaard op, stak het in de schede en beduidde Haroen dat hij hem voor moest gaan door het raam. Haroen reageerde daarop met een duwtje.
„Jij eerst. Anders gooi ik je eruit," gromde hij.
„Dan klim ik maar liever," grinnikte Ian en liet zich op de dikke tak zakken. Onder zich zag hij de haremmeisjes die naar de poort holden. Haroen en hij klommen vlug naar beneden en volgden hen. Zodra ze buiten waren, kwam Ibrahim te voorschijn en vroeg Ian hem te helpen de grote poort te sluiten. Daarna haalde de Arabier een dikke balk te voorschijn, waarmee hij de poort vastzette.
„U ziet dat ik hier ben zoals ik beloofd had, heer," straalde hij. Ian legde een hand op zijn schouder en ' glimlachte naar hem. Haroen kwam op hen afhollen. „Sta daar nu niet te dromen P Hij keerde zich naar de Arabier. „Straks worden we door de soldaten omsingeld, sukkel!"
„Deze sukkel heeft a1 hun paarden gestolen, meester."
„Ze hebben hun benen nog."
„Maar ze kunnen niet door de poort Daar heeft deze sukkel voor gezorgd."

„En er is geen andere manier om het paleis uit te komen?"
De Arabier keek verontrust
„Daar had deze sukkel niet aan gedacht."
Hij bracht ze vlug naar de paarden. Het waren er zo'n twintig en meer dan ze nodig hadden. Toen hoorden ze het geluid van rennende voeten.
„De rest van de garde," zei de Arabier. „Ze komen terug uit de Oude Buurt."
De drie mannen hielpen de meisjes op de paarden en met Ibrahim voorop en Ian en Haroen in de achterhoede vertrok het gezelschap van zeven meisjes en drie mannen uit Lydda.
Ze reden een half uur en merkten niets van achtervolgers. Haroen nam toen de leiding en leidde hen naar een sinaasappelboomgaard waar hij Safiya achtergelaten had. Maimoena en haar zuster vielen elkaar in de armen. Ian besloot dat zij wel konden riskeren om vijf minuten te rusten. „Maar niet langer," zei hij tegen Haroen.
„We lopen waarschijnlijk geen gevaar meer" zei Haroen, „maar het is verstandig van je om voorzichtig te zijn. Volgens mij hebben de wachters onderling ruzie nu El Akir dood is."
Het gezelschap reed nu drie uur achter elkaar door. Het was een heldere nacht met volle maan en de sterren stonden als een feestverlichting aan de hemel. Er stond geen zuchtje wind, maar de temperatuur was sterk gedaald en de meisjes verkleumden in hun dunne kleren. Haroen leidde hen langs een omweg. Hij koos met opzet de moeilijkste paden om eventuele achtervolgers in verwarring te brengen. Een keer liet hij hen twee kilometer lang door een beek rijden. Zij zorgden er goed voor om geen hoefafdrukken op de modderige oevers achter te laten. Toen het beekje breder werd leidde hij hen over kleine steentjes naar een kloof in de rotsen.
Hij was er nu van overtuigd dat al het mogelijke was gedaan om eventuele achtervolgers af te schudden en zei dat ze nu wel in galop konden rijden. Er werd niet gepraat. Iedereen lette intens op het terrein. Niet alle meisjes hadden het even makkelijk, maar de negerin bracht het er het beste van af. Ineengedoken op haar paard tuurde ze voortdurend naar de grond en herhaalde de waarschuwingen van Haroen voor losse stenen of kuilen. Maimoena en Safiya reden vlak voor Ibrahim en hielden stevig eikaars hand vast, terwijl ze elkaar af en toe aankeken om zich ervan te verzekeren dat ze echt weer bij elkaar waren.

Barbara was er het ergst aan toe. De cape die Ian haar had gegeven beschermde haar wel tegen de kou, maar wreef over de wonden op haar rug. De pijn die haar eigen bewegingen veroorzaakten en het schuren van de cape waren bijna onverdraaglijk.
Tenslotte liet Haroen het gezelschap stilhouden. Hij steeg af aan de rand van een bos en zei dat ze op hem moesten wachten. Ze kropen bij elkaar en zetten de paarden in een kring om de kou zo veel mogelijk te weren.
Haroen kwam na een paar minuten weer terug en leidde hen tussen de bomen door. Ibrahim kwam er achteraan met de paarden. Ten slotte kwamen ze bij een vervallen houten bouwsel.
„Het ziet er erger uit dan het is," zei hij. „Maar de muren en het dak houden de kou buiten en we kunnen al gauw een lekker vuurtje hebben."
Ian bracht Barbara naar binnen en maakte een hoek waar dode bladeren en oud hooi lagen, schoon. Ibrahim kwam binnen met de paardendekens en samen maakten zij voor Barbara een bed waar zij voorover op kon liggen. Met een zucht van verlichting liet zij zich erop vallen en viel onmiddellijk in slaap.
Haroen kwam uit het bos terug met een armvol dode takken en twijgen en maakte vuur.
„Ik heb dit gebouw met andere karavaanleiders vroeger wel eens gebruikt," vertelde hij Ian, terwijl hij dikkere takken op het vuur legde. Safiya maakte een zadeltas open met gedroogd vlees en fruit en begon dat zo eerlijk mogelijk in porties te verdelen.
„Ik zie dat je goed was voorbereid," zei Ian met een glimlach.
„Of ik kwam terug met mijn dochter en jouw vriendin Barbara, of ik was omgekomen," antwoordde Haroen kort. „Gelukkig was ik voorbereid op een lange tocht. Ik achtte het waarschijnlijk dat we dagenlang achtervolgd zouden worden."
„Toch zal er maar net genoeg zijn voor iedereen, vader," zei Safiya. Ze begon het eten uit te delen. Iedereen kreeg wat vlees, brood en dadels en al gauw zat iedereen hongerig te eten. Alleen Barbara sliep diep en vredig. Haroen ging bij Maimoena op de ruwe vloer zitten. De andere meisjes maakten het zich zo gemakkelijk mogelijk en geleidelijk aan vielen ze een voor een in slaap. Ibrahim zat met zijn voorhoofd op zijn gebogen knieën zachtjes snurkend tegen een muur. Ian lag bij de deur met het kromzwaard binnen zijn bereik. Hij was vastbesloten om niets meer aan het toeval over te laten nu zij al zo veel bereikt hadden.

Maimoena keek haar vader aan en de tranen schoten in haar ogen. Hij sloeg zijn arm om haar heen en suste haar tot haar snikken bedaarde en zij met haar hoofd tegen zijn brede borst in slaap viel. Haroen legde haar zachtjes neer zonder haar wakker te maken en ging naar Ian. Hij ging naast hem zitten zodat zij met elkaar konden praten zonder de rest te storen.
„Een bont gezelschap, Ian mijn vriend," zei hij, terwijl hij om zich heen keek,
„Wat moeten we met de meisjes uit de harem beginnen?" „Ik ben gelukkig rijk. Vrienden in Damascus hebben mijn bezittingen in bewaring gehad, terwijl ik mijn rekening met El Akir vereffende. Ik zal geen eigen harem beginnen," vervolgde hij met een glimlach naar Ian. „Ik zal hun beschermheer worden, tot zij trouwen of naar hun eigen familie zijn teruggekeerd."
„Ik wil je om een gunst vragen," zei Ian. Hij wees naar Ibrahim. Haroen knikte.
„Ik ken hem wel. Hij is een schavuit, maar ik zal zorgen dat hij voor zijn hulp goed beloond wordt. Ik kan je zeker niet overhalen om samen met Barbara met mij mee te komen naar Damascus. Ik heb een bloeiende zaak waar jij in zou kunnen komen." Hij keek naar zijn handen. „Je hoeft geen concurrentie van een zoon te verwachten." Het was even stil. Ian vond dat hij zo'n edelmoedig aanbod niet zo vlug kon afwijzen.
„Ik zie niet in hoe dat zou kunnen" zei hij tenslotte,„hoe graag we het ook zouden willen. Ik heb nog twee vrienden waar ik voor moet zorgen. Jouw doel is bereikt, Haroen, maar ik moet nog verder."
„Wat ga je doen?"
„Ik laat Barbara goed uitrusten en dan rijden we naar Jaffa. Buiten Jaffa ligt een bos, waar we eerst heen zullen gaan. Daar wachten onze vrienden misschien op ons." 's Morgens was Barbara door de nacht slapen behoorlijk opgeknapt en de zalf die Maimoena op haar rug had gesmeerd had ook veel goed gedaan. Ze kon zich nu zonder al te veel pijn bewegen.
Het afscheid was verdrietig. Maimoena en Safiya smeekten hen om zich te bedenken. Tot Ians verrassing zag Ibrahim ertegenop om afscheid van hem te nemen. En zelfs het vooruitzicht op een flinke beloning van Haroen scheen hem niet te kunnen troosten. De haremmeisjes waren Ian als het symbool van hun verlossing gaan beschouwen, als een gelukbrenger zonder wie ze weer in kwade handen zouden vallen. Maar uiteindelijk kwam er toch een eind aan

de tranen en kussen en Haroen voerde ze allemaal weg het bos in. Ian en Barbara zaten te paard en keken hoe ze ten slotte allemaal tussen de bomen verdwenen. Het vaarwelgeroep en het geluid van de paardenhoeven werd steeds zwakker, tot er alleen de stilte van het bos heerste.
Barbara keek naar Ian, stak haar hand uit en pakte de zijne. Ze begrepen elkaar zonder iets te zeggen. Als moderne mensen waren ze in een wereld vol barbaarsheid en ridderlijkheid terechtgekomen en Ian was niet tekort geschoten. Zij had hem nodig gehad en hij was gekomen. Zij wist dat hij in elke tijd, op elke plaats, in elke omstandigheid voor haar op zou komen.
Ze boog zich naar hem over, sloeg haar arm om zijn hals en kuste hem zacht op zijn lippen. Daarna zat ze weer rechtop op haar paard met een hart dat wat sneller sloeg en met wat meer kleur op haar wangen. Ze keken elkaar aan.
Toen reden ze weg naar Jaffa.

De Doctor en Vicki lagen naast elkaar onder een wirwar van gebroken takken. Twintig meter voor hen stond een soldaat tegen een boom geleund met een oude lap zijn zwaard te poetsen.
De stilte van het bos werd verstoord door de stemmen van mannen, het rammelen van wapens en het snuiven van paarden. Alles wees erop dat er soldaten in het bos waren. Achter de soldaat die zo ijverig in de weer was, lag de kring van struiken die de Tardis verborg. Twintig meter naar de veiligheid. Het leken wel twintig kilometer, dacht de Doctor somber.
Vicki en hij hadden geluk gehad bij hun vlucht uit Jaffa. Ze hadden in de stad maar net uit de handen van Leicesters mannen kunnen blijven. De Doctor dacht toen aan Ben Daheer, de winkelier. Hij had Vicki tussen de patrouilles door naar diens winkel gebracht en de eigenaar verteld dat hij en zijn pupil incognito wilden reizen. Hij haalde hem over om hun in ruil voor hun dure kleren een ander stel en wat proviand voor onderweg te geven. Dat was voor Ben Daheer geen slechte ruil en behalve een paar schone maar versleten monnikspijen en wat voedsel gaf hij hun ook nog een plattegrond van Jaffa, daarop stond een route aangegeven waarlangs ze ongemerkt de stad konden verlaten. De tocht naar het bos verliep voorspoedig en ze waren al blij dat ze aan hun vijanden hadden kunnen ontsnappen. Maar toen zij de rand van het bos bereikten, kwam er een troep ruiters met de graaf van Leicester aan het hoofd

aangalopperen. Nog voordat de Doctor en Vicki naar de plek konden hollen waar de Tardis verborgen was, stegen de mannen van de graaf er vlakbij af en verhinderden zo dat ze erbij konden komen.
Ze begonnen niet het bos te doorzoeken, maar de Doctor wist dat dat de volgende stap zou zijn. Hij verzekerde Vicki dat ze van het bestaan van het schip niet konden weten. Hij had al begrepen wat er gebeurd was. Leicester was ervan overtuigd dat de Doctor een agent van Saladin was en toen hij hem door de vingers geglipt was, had hij geprobeerd zo veel mogelijk over hem te weten te komen. De enige aanwijzing die hij had, was dat de Doctor het eerst in het bos gesignaleerd was. Dat was zijn enige hoop en hij was er meteen met zijn mannen heengereden. Deze veronderstelling werd bevestigd, toen de Doctor in een boom was geklommen, van waaruit hij de graaf tegen een paar van zijn soldaten kon horen praten. „Het zijn zonder enige twijfel twee spionnen van Saladin," zei hij tegen ze. „En als ik me niet vergis, zullen ze hier wel weer terugkomen."
„Ze komen er niet door," gromde een van de soldaten. De graaf knikte goedkeurend.
„Zo mag ik het horen. Ze hebben kunnen uitzoeken hoe groot onze troepenmacht in Jaffa is en wat wij voor voorraden hebben. Al die gegevens zijn van het grootste belang voor de Saracenen. Verspreiden jullie je dus en houd oren en ogen open."
De Doctor had zich teruggetrokken. Hij had met Vicki een zo veilig mogelijke plek gezocht en zij hadden zich met bladeren en takken bedekt. Ze lagen vlakbij het schip in de hoop dat ze Leicesters mannen misschien te vlug af zouden kunnen zijn. Ze hoefden dan alleen nog maar op de komst van Ian en Barbara te wachten en ze zouden het dan van de omstandigheden moeten laten afhangen hoe zij hen in het schip zouden krijgen Er kwam een sterke geur van gebraden vlees tussen de bomen door drijven en de soldaat die opeens voelde dat hij honger had, borg zijn zwaard op. Na een korte aarzeling liep hij weg. De Doctor tikte met zijn vingers op de hand van het meisje. Ze kroop voorzichtig onder de takken vandaan, duwde de struiken uit elkaar en keek om zich heen. De Doctor fluisterde iets naar haar, ze rende over de open plek en verdween in de kring van struiken. De Doctor knikte en bewoog even zijn verstijfde benen. Hij had urenlang in dezelfde houding gelegen. 's Nachts was het bitter koud geweest en in de vroege

ochtendzon hadden ze even geslapen. Hij kreeg nu de volle laag van de middaghitte. Het zweet stond op zijn voorhoofd en zijn zware monnikspij was vochtig en plakkerig. Hij kroop te voorschijn en keek om zich heen. Alles leek rustig en verlaten. Hij pakte de voorkant van zijn pij bij elkaar en begon over de open plek te hollen. Op dat ogenblik kwam de soldaat weer terug. Met een triomfantelijke kreet sprong hij naar voren en greep de Doctor in zijn nek. Even later stond de hele open plek vol soldaten.

De Doctor raakte in noodsituaties nooit in paniek en stond zijn vijanden rustig aan te kijken. De graaf van Leicester drong zich door de kring van grijnzende soldaten.

„Ik had wel verwacht dat je te voorschijn zou komen, verrader!"

„Ik ben geen verrader," zei de Doctor kalm. „Wat wilt u van mij?"

Leicester keek hem dreigend aan en plaatste zijn handen óp zijn heupen.

„Eerst wil ik de waarheid weten en dan ruim ik je uit de weg."

„Ik kan u de waarheid over die man vertellen," klonk een rustige stem. Leicester draaide zich snel om.

Ian liep op de groep af. Achter hem zag de Doctor twee paarden en Barbara die langzaam van haar paard steeg, „Ik ben Sir Ian, ridder van Jaffa. Ik heb in opdracht van koning Richard met Saladin onderhandeld over Sir William des Preaux en een dame die in Saraceense handen was gevallen."

„Ik herinner mij u," zei Leicester, „want ik heb u bij uw aankomst met een gewonde ridder naar de koning gebracht Maar ik meen me ook te herinneren dat u in het gezelschap van deze man was."

„Dat is niet waar," zei Ian. „We kwamen elkaar in het bos tegen en hij hielp me de gewonde ridder de Tornebu naar Jaffa te brengen. Maar zijn behulpzaamheid was alleen bedoeld om bij mij in de gunst te komen. Hij wilde alleen maar op slinkse wijze het vertrouwen van de koning winnen."

„Als ik het niet gedacht had!" brulde Leicester razend. „Maar ik heb ontdekt dat hij gevaarlijker is dan een spion," merkte Ian op, die dichter bij de Doctor ging staan. Alle ogen waren nu op Ian gericht, maar de Doctor kon nog net zien hoe Barbara door de kring van struiken verdween.

„Hij is een tovenaar," zei Ian zacht.

Er viel een stilte. Een paar soldaten deden in hun bijgelovige angst een stapje achteruit en Leicester legde zijn hand op het gevest van zijn zwaard.

„Laten we hem dan maar vlug naar de andere wereld helpen.”
„Graaf Leicester, ik heb een lange reis gemaakt met maar één verlangen.”
„Om de executie van deze man bij te wonen?”
„Nee, graaf. Om hem ten uitvoer te brengen.”
De Doctor bleef zwijgen en keek Ian aan.
„U zou mij een genoegen ontnemen, Sir Ian,” zei Leicester koppig.
„Hij organiseerde hier in het bos een hinderlaag voor koning Richard,” antwoordde Ian, „Hij was er verantwoordelijk voor dat vrouwe Barbara werd ontvoerd. Zijn grootste schuld heeft hij aan mij, heer, en die kan alleen met mijn zwaard vereffend worden.”
Leicester knikte. „Zijn schurkerijen kennen geen grenzen. Doet u het dan maar, Sir Ian. Daarna rijden wij samen terug om het aan de koning te vertellen.”
Ian ging voor de Doctor staan. „Waar wilt u sterven?” De Doctor haalde zijn schouders op. „Laat het een zaak tussen ons beiden zijn,” antwoordde hij zacht. „ Achter die struiken.”
Ian knikte en trok zijn zwaard. Hij volgde de Doctor naar de kring van struiken en liep achter hem erdoorheen. Zodra zij uit het gezicht van Leicester waren, pakte de Doctor zijn pij bij elkaar en holde naar de Tardis, waar Barbara en Vicki al stonden te wachten.
De Doctor haalde de sleutel die hij aan een koord om zijn hals droeg te voorschijn, maakte de deuren open en haastig stapten zij naar binnen onder het opgewonden lachen van Vicki.
Achter de struiken verstijfde de graaf van Leicester. „Hoorden jullie ook een andere stem?” vroeg hij. „Iemand die lachte?”
De mannen keken elkaar zenuwachtig aan. Leicester trok zijn zwaard en baande zich een weg door de struiken. Zijn mannen drongen zich achter hem aan. Geschrokken bleven zij stilstaan, toen zij de telefooncel zagen. Erbovenop begon een licht te knipperen en als één man vielen zij op hun knieën.
De cel vervaagde en verdween. Een seconde later wees niets er meer op dat hij daar gestaan had.
„Hekserij,” mompelde Leicester schor. „Arme Sir Ian! De dappere kerel is ontvoerd door duivels met hun zwarte kunsten.”
Hij stond op en keek de bevende mannen bevelend aan.„ We zullen hier niet over praten. Als dit verhaal verder komt dan dit bos zullen we te kijk staan als idioten en leugenaars.”
De mannen krabbelden overeind en drongen door de struiken. Ze wilden het liefst zo ver mogelijk bij die vervloekte plek vandaan.

Leicester bleef nog even staan. Hij had zijn zwaard vlak onder het gevest vast en hield het recht voor zich uit.
„Arme Sir Ian," herhaalde hij.„ Wat een afschuwelijke angst en wanhoop zullen nu uw deel zijn."
Op datzelfde ogenblik wisten Ian en de Doctor zich geen raad van het lachen. De Doctor had onbedaarlijke pret over de slimme manier waarop Ian Leicester om de tuin had geleid, terwijl Ian met zijn handen in zijn zij tot bedaren probeerde te komen. De twee meisjes zaten naast elkaar op de bank te stralen.
Tenslotte waren de twee mannen zichzelf weer meester. Ze begrepen wel dat hun lachbui meer door de opluchting dan door de humor van de situatie veroorzaakt was. Ze zaten allen nog in de kleren die ze hadden meegenomen. De Doctor en Vicki in hun monnikspij. Ian half als een Saraceense wachter en half als een Engelse ridder. En Barbara met de rode cape om zich heen. De doorzichtige mouwen en pijpen van de broek droegen de sporen van de reis die ze na haar ontsnapping uit Lydda had moeten maken. Ze vertelden elkaar hun avonturen, vulden elkaar aan, kwamen van het een op het ander en eindigden ten slotte met hun gelukkige hereniging in het bos.
Daarna gingen Ian en Barbara naar hun kamers om zich te wassen en te verkleden. De Doctor ging in de weer met de besturing en Vicki zat in gedachten op de bank. „Richard Leeuwenhart heeft Jeruzalem nooit heroverd, hè Doctor?" zei ze ten slotte.
„Nee, maar het scheelde maar weinig, lieve kind," antwoordde hij, terwijl hij zijn handen liefkozend over zijn controlepanelen liet gaan en tevreden luisterde naar de zoemende geluiden die erop wezen dat zijn ruimte-tijdmachine accuraat op elke impuls reageerde.
„Hij zag de heilige stad en beschutte toen zijn ogen," zei hij.
„Ja, dat heb ik ook ergens gelezen. Maar waarom? Hij was al zo ver gekomen. Waarom deed hij niet wat hij oorspronkelijk van plan was?"
„Eerlijk gezegd geloof ik, dat Richard wist dat hij de stad misschien wel veroveren zou, maar dat hij haar nooit zou kunnen houden. Hij kon voorzien wat de verovering van Jeruzalem zou bewerkstelligen. Er zou een geroep van lof en hoop door de hele christelijke wereld gaan. Maar daar moest hij tegenover stellen wat het voor het moreel van zijn wereld zou betekenen als Saladin de stad weer terugveroverde. De mensen herinneren zich altijd alleen maar de

laatste veldslag, lieve kind. Nee, ik geloof dat Richard verstandig gehandeld heeft.”
Vicki stond op en kwam naast de Doctor staan. Zoals altijd kon ze haar ogen niet van de flitsende lichtjes afhouden.
„En waar gaan we nu heen, Doctor?”
Hij glimlachte en schudde zijn hoofd. Een ander antwoord wilde hij niet geven.
En de Tardis flitste weg tussen de sterrenstelsels van de ruimte en door de barrières van de tijd op zoek naar een nieuwe horizon.